

ကျွန်းသား

သရုပ်ပြင်ပြီးသော
သို့သော်လည်းကောင်း

ကဏ္ဍ(၄)

၁၇ ဇူလိုင် ၁၉၆၆ - ၁၈ ဇူလိုင် ၁၉၆၆

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

နောက်ဆုံးသောလော

ဧည့်သည်သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဘုန်းကြီးများအ
လမ်း၌ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ထွက်လာလေတော့၏။

သူသည် အဘိုးဘိုကျန်းဝမ်းအား အလွန်ပြောပြလိုသဖြင့်
ဤသို့ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ပြေးတက်လာလေတော့၏။
ထိမ်ကလေးရွာသို့ရောက်သောအခါ ယန်းပုတစ်ယောက်ပျော်ရွှင်နေ
သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ဧည့်သည်သည် အဘိုးဘိုကျန်းဝမ်းအတွက် စိတ်ချသာ
မိလေ၏။

ယန်းပုက....

၆. "တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်"

"မနေ့က သာပြန်လို့ မလာတာလဲ၊ ဆရာ တစ်ချို့နဲ့လုံး
စောင့်နေတာ"

ချွေကွန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

"မနေ့က ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်တယ်၊ ဘု
ရားကျောင်းဝင်းထဲက ဘယ်သူမှမထွက်ရဘူး၊ ငါက တာဝန်ကျတုန်း
တော်ကြီးတွေအလစ်မှာ ထွက်လာတာ"

"ဪ... ဒါကြောင့် ကျောင်းဝင်းထဲက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်
ပါးတစ်လေတောင် ထွက်လာတာမတွေ့ရတာကိုး"

"အေး... ဟုတ်တယ်"

ချွေကွန်က ဆက်မေးလိုက်၏။

"ဘာကော နေကောင်းလား"

"ကောင်းပါတယ်... စိတ်ချမ်းသာတယ်နဲ့တုတယ်၊ အစား
တော်တော်ဝင်တယ်"

ချွေကွန် ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဒါဖြင့် လာ အထဲကိုသွားမယ်၊ ဘာဘကို ကျောင်းကအဖြစ်
အပျက်တွေကို ပြောပြရဦးမယ်"

"ကျောင်းမှာ တာတွေဖြစ်လို့လဲ၊ လူသတ်မှုများ ဖြစ်နေလို့
လား"

ယန်ပု၏အမေကို ခေါင်းညှိတ်ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... အထဲကျမှ ပြောပြမယ်"

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းခက်ရောင် (စဉ်-၄) ❀ ?

အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းသည် ချွေကွန်အား မြင်ရသောအခါ ဝမ်း
သာသော အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ချွေကွန်သည် အဘိုးဆိုအနီးသို့လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်
သည်။

"ဘာ... ယန်းပုက ပြောတယ်၊ ဘာ တော်တော်စားနိုင်
တယ်လို့ ဘာ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြလေ၏။
ဟိုနောက် ချွေကွန်အား မေးခွန်းမေးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်
လေ၏။

"မင်းကို ငါမျှော်နေတာ၊ မင်းက မလာနိုင်ဘူး"

သူကြည့်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ချွေကွန်ကလည်း သိသည်။
ချွေကွန်က ရှင်းပြလိုက်၏။

"ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပြဿနာပေါ်နေလို့ ကျွန်တော်မလာ
နိုင်တာပါ၊ မနေ့က ဘယ်သူမှမထွက်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ထွက်
လို့မရပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ထွက်မလာတာပါ"

ချွေကွန်သည် အမြဲအပျက်များကို အသေးစိတ်ပြောပြလေ
သည်။

အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်း၏မျက်လုံးအနံ့မှာ ပြူးကွယ်ဝိုင်းစက်
သွားတော့၏။

သူသည် မျက်လုံးထဲတွင် အံ့သြခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်း
သေည့် အရိပ်အယောင်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အူကွန်က ပြောလိုက်၏။

"ဘာတ... ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရေးကို သွားကြည့်မယ်"

အဘိုးအိုကျွန်တို့အား နားထောင်ပြောသောမျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အကြည့်ထဲတွင် ဟန်တားသော အရိပ်အယောင်များ ပါလာလေသည်။

သူ့မျက်လုံးက ပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်မှာ...

"မင်း မသွားရဘူး" ဟူသတည်း။

အူကွန်ကလည်း နားလည်ပါသည်။

"စိတ်ချပါ ဘာတ၊ ကျွန်တော် မသွားပါဘူး"

အဘိုးအိုကျွန်တို့အား မျက်လုံးထဲတွင် ကျေနပ်သည့်အရိပ်အယောင်များ ယှက်သမ်းသွားသည်။

အူကွန်သည် အဘိုးအိုကျွန်တို့အား ထွေရာလေးပေးစကားများ အတန်ကြာပြောနေသေး၏။

ပြီးမှ အဘိုးအိုအား ခွင့်တောင်းပြီး ယန်းပုအား သိုင်းပညာသင်ပေးတော့သည်။

ယန်းပုသည် အလွန်ကြိုးစားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် အဘိုးအိုကျွန်တို့အား လာရောက်တွေ့ဆုံသည့်ပွဲတွင် ဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့ရလေ၏။

ထိုပွဲတွင် သိုင်းပညာရှင်များက သူတို့ရွှမ်းမည့် ပညာရပ်

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတောရင် (၆၆-၄) ❀ ၉

များကို ပြသခဲ့သည်ကို ယန်းပုတွေ့မြင်ပြီး လွန်စွာသဘောကျ ကျေနပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် နေ့မအား ညမအား ကြိုးစားခဲ့ပေသည်။

သူတိုးတက်မှုများမှာ အိမ်နေလျင်မြန်လှသည်။ အူကွန်ကပင် မိုးကုန်းရလေသည်။

အူကွန်က ယန်းပုအား သင်ကြားပေးပြီးသောအခါ အူကွန်၏အလုပ်လည်း ပြီးစီးသွား၏။

အူကွန်သည် အဘိုးအိုကျွန်တို့အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် ဘာတ"

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်မျက် ခေါ်ပြလေ၏။

"မနက်ဖြန် ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်"

အဘိုးအိုက မျက်တောင်နှစ်မျက် ခေါ်ပြလေ၏။

"ဒါဖြင့် သန်ဘက်မဲမထပ်လာမယ်"

အဘိုးအိုက မျက်တောင်တစ်မျက် ခေါ်ပြလေ၏။

အူကွန်သည် ထပြန်သွားလေတော့၏။

ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းဝင်းသို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များသည် ဆွမ်းမစားရသည့်အတွက် ညှိုးငယ်နေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီးအများစုကတော့ သည်းခံစိတ်ပါသည်။ ကိုရင်လေးများကသာ မျက်နှာဖျက်နေကြပါသည်။

၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အများစုကတော့ မှောက်၍ အိပ်နေကြပါသည်။
ဧကွန်ကလည်း ကွပ်ပုစ်ပေါ်၍ တက်၍ လဲလျောင်းလိုက်
သည်။

ထိုရက်များအတွင်း သူ့ဆရာလိုကုသည် ရောက်မလာချေ။
ဧကွန်သည် သူ့ဆရာအား သတိရနေလေ၏။

သူသည် ဆရာလိုကု၏အကြောင်းကိုတွေးတောရင်း ယင်း
လူပေးသည့် ဖွင့်ပြားစွပ်ကလေးကို သတိရလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကွပ်ပုစ်အောက်၌ရှိသော အထုပ်ကိုဆွဲယူလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒီဖွင့်ပြားစွပ်ကလေးကို တစ်နေရာမှာ ထား
ပေးဖို့ ငါပြောထားတယ်၊ ငါ့မနေလိုက်တာ”

သူသည် အထုပ်ကလေးကိုယူ၍ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

သူသည် သူ့အဆောင်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာလေ
၏။

သူသည် ဘုရားခန်းမ၏ဘေးဘက်၌ရှိသော အဆောင်သို့
ဝင်လိုက်သည်။ ထိုအဆောင်၌ လူသူအဝင်အထွက် ရှင်းလင်းလေ
သည်။

ထို့နောက် သူ၏လက်ထဲမှသစ်သားပြားကိုချသည်။ မည်
သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြည့်မနေချေ။

ဧကွန်သည် ဖယောင်းတိုင်များနှင့် အမွှေးတိုင်များထွန်းညှိ
လိုက်ပြီး ဘုရားစားများ ရွတ်ဖတ်ကာ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်

သရဖူခြင်းသောခေါင်းတံဆိပ် (၆၅-၄) ❀ ၁၁

သည်။

ထိုအခါကျမှ ယင်းလူအား ပေးခဲ့သည့်ကတိကျလေပြီဟု
သူ ထင်မိလေသည်။ -

ယင်းလူသည် အလွန်တစ်ရာလှပသော အမျိုးသမီးဖြစ်
ကြောင်း သူ၏အလှအပအကြွင်းအကျန်များက သက်သေခံနေ၏။

သူမသည် သူတစ်ပါးအား ကြင်နာတတ်ကြောင်းကိုလည်း
သူမ၏အပြုအမူ အပြောအဆိုများက ပြသလျက်ရှိသည်။

သူသည် ယင်းလူအကြောင်းတွေးနေမိသည်ကို အတွေးစ
မြတ်လျက် အဆောင်အပြင်သို့ထွက်လာလေတော့သည်။

သူသည် အဆောင်ဘက်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ့ထံလွင့်၍
လာသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဧကွန်သည် ထိုအရာဝတ္ထုကို လက်နှင့်ဖမ်းလိုက်သည်။

လုံးထွေးထားသော ဓမ္မာလှိုင်းကလေးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဧကွန်သည် ဓမ္မာလှိုင်းကိုမြန်လိုက်၏။

“ဧကွန်

ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ကျရင် အပေါ်ဆောင်ကို
လာခဲ့ပါ”

ချီနီ”

ဧကွန်သည် ဓမ္မာလှိုင်းအား ပစ်လွှတ်သူအား ကြည့်လိုက်
သည်။ လှည့်ပတ်ရှာဖွေလိုက်သည်။ မည်သူမျှ မတွေ့ရချေ။

သူသည် သန်းခေါင်ယံအချိန်၌သာ ချီနီနှင့်တွေ့ဆုံဖို့

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သွားရမပေတော့မည်။

သူသည် သူ့အဆောင်သို့ပြန်လာပြီး ကွပ်မျက်ပေါ်လှဲအိပ်လိုက်၏။

သူသည်တောင်တွေးမြောက်တွေးဖြင့် တွေးရင်းအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်း၌ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး၏အလောင်းကို အဆင့်မြင့်ဆုံးဈာပနအဖြစ်ချရန် ပြင်ဆင်ကြလေတော့၏။

အရင်တစ်ခါကိုထားရန် အဆောင်တစ်ခု၏အောက်ထပ်ကို အသုံးပြုလေသည်။

ယခုအခါ ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးသေဆုံးခြင်းကို ပြင်ပလောကကလည်း သိရှိသွားကြလေပြီ။

နောက်ထပ် ထူးခြားသောအမိန့်မှာ သုံးထောင်မျှသောဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်များ မစားရသိသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ အမိန့်ကျလာ၍ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းမဖြစ်သော်လည်း ကိုရင်များမှာ တော့ မျှော်ရှင်သွားကြသည်။

ဈာပနသည် တစ်နေ့ကုန် ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အိပ်နေသည်။ ညပေါင်လာသည်နှင့် ဈာပန ထတော့သည်။

သန်းခေါင်ယံကျသောအခါ ဈာပနသည် ချိုစိန်နှင့်တွေ့ဆုံရန် အပေါ်ဆောင်သို့လျှောက် ထွက်လာတော့၏။

သရဋ္ဌခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၄၆-၄) ❀ ၁၃

စဉ်းကုန်သကဲ့သို့ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး၌ စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှုများ လျော့ပါးသွားပြီဖြစ်၍ ဈာပနသည် သွားလာသည့်အခါ တာဝန်ကျ ဘုန်းတော်ကြီးများကို သိပ်မတွေ့ရတော့ပေ။

ဈာပနသည် အပေါ်ဆောင်သို့ရောက်သောအခါ ချိုစိန်မရောက်သေးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ခြေစုံ လျှောက်ရင်း ဓောင့်နေသည်။ သူသည် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး သေဆုံးရသည့်ကိစ္စကို လုံးဝမမေ့နိုင်သေးပါ။

တုထိပါးယူသွားသည့် ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို တုထိပါးထံမှသွားရောက်ယူငင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။

အဘိုးသို့ကျန်ခမ်းနှင့် လုံကုတို့လူစု၏အခြေအဖျက်များ၊ အိဘေးတော်ကြီးနှင့် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးတို့အသက်ခံရသည့်အဖြစ်များသည် ဈာပနက တုထိပါးအား မုန်စေခဲ့သောအကြောင်းတရားများ ဖြစ်လေသည်။

“တုထိပါးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်”

သူသည် အပေါ်ဆောင်မှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာလေသည်။

အောက်၌အတော်ကြာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ လက်ခုပ်တီးသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ချိုစိန်ကို တွေ့ရလေ၏။ “ဈာပနတော်ရောက်နေတာ ကြာပါပြီဘာ”

၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မျိုးစိန်က....

"ငါ သန်းခေါင်ယံထွက်လာမယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ မင်းက စောထွက်လာတော့ စောင့်ရတော့တာပေါ့၊ အခု ငါနောက်လဲ မကျဘူး စောလဲမစောပါဘူး"

"ဟုတ်ကို... ကျွန်တော်စောစောထွက်လာမိတော့ စောင့်ရတာပေါ့"

"ကဲ... ဒီနေရာက ကောင်းပြောလို့မကောင်းဘူး တစ်နေရာရာမှာ သွားစကားပြောရအောင်"

"ကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားပါ"

"မြောက်ဘက်ထောင့်က လူခွင်းတယ်၊ ကျမ်းထရဲ့အလောင်းထားရာနဲ့လဲ ဝေးတယ်၊ အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်"

"ကောင်းပါတယ်"

မျိုးစိန်နှင့် မျှက်ကွန်သည် ဘုရားကျောင်းဝင်း၏မြောက်ဘက်ထောင့်၌ သွားရောက်ကြလေ၏။

မြောက်ဘက်ထောင့်တွင် နှစ်ယောက်သားထိုင်မျှလိုက်ပြီး နောက်...

"ဘာ... ကျွန်တော်ကို အာဖြစ်လို့တွေ့ခွင့်ရတာလဲ"

"ဟို... လူနဲ့တက်နဲ့တွေ့တုန်းက မင်းဆရာပြောတဲ့စကားကို မင်း မှတ်မိသေးရဲ့လား"

"မှတ်မိပါတယ်"

"အဲဒီအကြောင်းပဲကွ"

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစောရာဇ် (ဇွဲ-၄) ❀ ၁၅

မျိုးစိန်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပြီးမှ...

"အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ငါ့တပည့်ကလေးလို့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပညာသင်မပေးပါဘူး၊ မင်းကိုတော့ ငါခင်တယ်၊ အကြောင့် ငါအမြတ်နိုးဆုံးပညာရပ်ကိုသင်ပေးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကွ"

မျိုးစိန်သည် မျှက်ကွန်စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ပန်းကိုပုတ်ပြီး ပြောသည်။

"မင်း ဆရာသဘောကျမှန်ကို နိုးရိမ်နေသလားကွ"

သူက ပြုံး၍ ဆက်ပြောသည်။

"မင်း ဆရာလိုကုဟာ စိတ်နေသဘောထားတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ပေမယ့် စကားတော့တည်ပါတယ်၊ အကြောင့် စိတ်ဓူလက်ဓူသင်ဖို့ သူက ပြောပြီးသားပဲ၊ မင်းကို ငါ့အနေနဲ့ ပညာတစ်မျိုးလောက် သင်ပေးပါလို့"

"ဆရာကြောင့် မလွတ်ပါဘူးခင်ရာ"

"အဖြင့် ဘာအတွက် အကဲအခံရှိနေသလဲ"

မျှက်ကွန်သည် အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် မျိုးစိန်၏ပညာကို မသင်ခွင့်ပေး။

သူ့တွင် ဆရာသုံးယောက်ရှိနေခဲ့ချေပြီး ဆရာလိုကု၊ အာဘုကွန်ဝမ်းနှင့် ဆရာဝမ်းကျောင်းတို့ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ပြောရမှာ အားနာသဖြင့် ကောင်းစွာကြောင်းပြောင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဒီလိုပါ ဘာ၊ ကျွန်တော်က ဉာဏ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘာအချိန်ကုန်နေမှာ စိုးလို့ပါ၊ ပင်ပန်းပြီး အရာမရောက်မှာ စိုးလို့ပါ”

ချစ်စိန်က ရယ်လိုက်၏။

“ဒီလိုပြောပါနဲ့ ကိုဇင်လေး၊ မင်း ပါရမီ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ငါ့သိပါတယ်၊ ဒီကလူတွေလဲ အကုန်သိနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ပင်ပန်းပြီး အရာမရောက်မှာကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အရာကို ရောက်မှာပါ”

ချစ်စိန်က ဆက်ပြောလေ၏။

“ငါ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ မင်းက သင်ပေးချင်ဘူးဆိုရင် ငါကလဲ သင်ပေးလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို၊ မင်းသင်ချင်မှ ငါသင်ပေးပျဲမယ်၊ ဒီတော့ ငါတစ်ခုပြောမယ်၊ မင်းအနေနဲ့ သုံးရက်စဉ်းစားပါ၊ သုံးရက်စဉ်းစားချီရင် ငါ့ကိုအကြောင်းပြန်ပါ၊ သင်ချင်တယ် မသင်ချင်ဘူးဆိုတာ ငါသိချင်တယ်၊ မင်း ဒီမြောက်ဘက် သုံးရပ်လောက်အကွာမှာ တောင်ကုန်းတစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒီကို သုံးရက်မြောက်နေ့ကျရင်လာပြီး အကြောင်းပြန်ပေါ့”

သူသည် ကောင်းဆုံးသည်နှင့်ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်ရာ အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ထိုင်နေရင်းမှ ကိုယ်ကိုလှုပ်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်ကို ချွံ့ကွန်လှန်စွာ အံ့ကြိမ်လေ၏။

“ဟာ... တကယ်ကောင်းတဲ့ ကိုယ်စေ့ပညာပဲ”

သရေခြင်းသောသိုင်းတောရာဇ် (ဇွဲ-၄) ❀ ၁၇

ချွံ့ကွန်သည် တေးကွာသွားသောချစ်စိန်ကို ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ထို့နောက် ချစ်စိန်သည် မျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ချွံ့ကွန်သည် သက်ပြင်းချစ်လေ၏။

“ငါ့ကိုသိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေက ဘာကြောင့်များ သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာကိုသင်ပေးချင်နေကြတာလဲ မသိဘူး”

သူသည် ကျင်းချွန်းခန်း၊ ဝေဝံကို ဓနုအင်းနှင့် ယန်းပုတို့အား စဉ်းစားနေသည်။

ထိုသူများသည်လည်း လူငယ်များဖြစ်ကြသည်။

ထိုလူငယ်များကိုတော့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးများက သင်ပေးကြတဲ့ သူ့အားသာ ဝိုင်း၍ သင်ပေးနေကြသည်။ ချွံ့ကွန်သည် စိတ်မရှည် ချင်တော့ပေ။

သူသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောမိလေ၏။

“ဘာအချစ်စိန်ကို သင်မယ်လို့ဝန်ခံလိုက်ရင် ငါ့မှာ ဆရာလေး ယောက်ရှိသွားလိမ့်မယ်၊ ထိတိ၊ လူမားနဲ့ လျှူဟုလျှူတို့ကပါ သင်ပေး မယ်ဆိုရင် ဆရာတွေ ငါ့မှာ ဘောင်းလန်အောင် များနေတော့မှာပဲ၊ ငါ့မှာလဲ သိုင်းပညာတွေ မကုန်မခမ်းနိုင်အောင် ပြည့်နေတော့မှာပဲ”

ထိုစဉ် သူ့နောက်ဘက်မှ လူသံကြားလိုက်သဖြင့် ချွံ့ကွန်လန့်သွားသည်။

သူလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ဆရာလိုက်နေ

၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဆရာ ဘယ်မှမသွားဘူးလား”

“သွားဖြစ်ပါတဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော်တော့ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဟာ... ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာသင်ပေးခွင့်တဲ့လူက အတော်များနေတယ်”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... အခု မင်းရဲ့အခြေအနေကို ငါသိပြီးပါပြီကွ၊ ဟိုတုန်းက စိတ်နှံ့ဆိုရင် မင်း ငါ့အပြင် ဆရာတစ်ယောက် ဆီမှာ တပည့်ခံပြီးဆိုတာနဲ့ငါက မင်းကိုသတ်မှာကွ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ငါ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပါပြီ”

အဘိုးထိုလိုကုန် ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“ဥပမာပြောရရင် မင်းဟာ အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ကျောက်ခိုင်းတစ်တုံးလို ဖြစ်နေတယ်၊ တန်ဖိုးများလှည့်တဲ့လူတွေက ဝိုင်းသွေးပေးကြတဲ့အခါမှာ မင်းဟာအရောင်တောက်လာမယ်၊ အဲဒါကို ငါ နားလည်လာပြီ၊ ငါက ဒီပြင်လူတွေကို သိုင်းပညာသင်ခွင့်ပေးနေတာကွ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မမေ့ပါဘူး ဆရာ”

“ခါက ဒီလိုရှိတယ်၊ မင်း ကိုရင်ဘဝ၊ ရဟန်းဘဝနဲ့နေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ဘာမှမပြောလိုပါဘူး၊ မင်းလူထွက်မယ်ဆိုရင်တော့ သင်ပေးသမျှ သိုင်းပညာတွေကို မင်းသင်ယူသင့်တယ်”

ချွေကွန်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေတရာန် (၆၆-၄) ❀ ၁၉

လိုကုန် ဆက်ပြောလေ၏။

“မင်းနဲ့ ချွေကွန်ပြောတဲ့ကောင်းတွေကို ငါ အကုန်ကြားပါတယ်ကွ”

ချွေကွန် ငြိမ်နေသဖြင့် လိုကုန် ဆက်ပြောသည်။

“လက်ရှိ သိုင်းပညာရှင်တွေထဲမှာ အတွေးအခေါ်အကောင်းဆုံးလူကတော့ ချွေကွန်ပဲကွ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ထွင်လိုက်တဲ့သိုင်းပညာတွေဟာ ရေပက်မဝင်အောင် ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူက ကိုယ်ခံအား ချွတ်ယွင်းနေတော့ သူတို့ထွင်လိုက်တဲ့သိုင်းပညာတယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း သူ့အတွတ်အထိပ်ကို မရောက်နိုင်ပါဘူး၊ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ငါ့ထက် အများကြီးသာလွန်နေပြီပေါ့”

ချွေကွန်ကမူ ငြိမ်၍ နားထောင်နေသည်။

လိုကုန်...

“မင်းကို သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေက သိုင်းပညာသင်ပေးခွင့်နေကြတယ်၊ မင်း အဲဒီပညာတွေရတော့ ဘာဖြစ်မလဲ၊ မင်း မြတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ချွေကွန်ဆီက သိုင်းပညာကိုလဲ မင်း သင်ယူသင့်တယ်”

ချွေကွန်က ခွေးခွေးစားစားဖြင့် ပြောသည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော် တစ်ခုမေးခွင့်ပါတယ်”

“မေးပါ”

“သူတို့သိုင်းပညာသင်ပေးနေတာ ရည်ရွယ်စွက်တစ်ခုတော့ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်ဆရာ”

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ငါတော့ မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဥပမာ ချိုစိန် ဆိုပါတော့ကွာ၊ သူ့ဆီမှာ တပည့်တစ်ယောက်ရှိနေပြီပဲ။ ကျွန်းချွန်းနန်းဆိုတဲ့တပည့်တစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ သူ့တပည့်ကလဲ တော်ပါတယ်။ မင်းကို ဘာလို့အလိုရှိနေတော့မှာလဲ။ သူ သိုင်းပညာသင်ပေးခွင့်တာက မင်းဟာ ပါရမီရှင်မို့ပါ”

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“သူဟာ တကယ်ထိုးထွင်းသိမြင်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်နော်။ သူဟာ တကယ်တော်တယ်။ ငါဟာ ကံကောင်းလို့ သူ့အထက်မှာ ရောက်နေရတာ”

သူက ချွန်းနန်းအား ကြည့်လိုက်ပြီ။

“အကြောင်း သူ့နဲ့ချိန်းထားတဲ့နေရာကိုသွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါ။ သူ သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်ဆိုတာကိုလဲ လက်ခံလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... သွားလိုက်ပါမယ်။ ဆရာကော ဘာတွေများ အလုပ်များနေသလဲ ဆရာ”

“ငါ ကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့စမ်းနေလို့ မင်းဆီ မလာအားတာကွ၊ နောက်တစ်လကြာရင်တော့ ငါ့ကိစ္စဖြစ်မယ်လို့ ဖျော်လင့်ရတယ်”

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ကိစ္စဖြစ်တာနဲ့ မင်းဆီ ငါလာမိမှာပါကွ”

လုံကုက ပြုံး၍ပြောသဖြင့် ချွန်းနန်း စိတ်သက်သာရာရသွား

၏။

သရေခွင်၊သောသိုင်း၊တရာဝံ (ခွဲ-၄) ❀ ၂၁

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ”

“ငါ့မှာက ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေက များတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ မင်း ချိုစိန်ဆီ သွားလိုက်ဦးနော်”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါမယ်”

ထို့နောက် ချွန်းနန်းက ‘တစ်နံ့တစ်ခွက်သတိရပြီ...’

“တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပညာသင်မယ့်လူ ထပ်ပြီးပေါ်လာမယ်ဆိုရင်ကော”

လုံကုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ချွန်းနန်း... ချွန်းနန်း မင်း သိုင်းပညာသင်ရမှာကို ကြောက်နေပြီနဲ့တူတယ်”

လုံကုက ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ။ နောက်ထပ် မင်းကိုသင်ပေးချင်တဲ့လူ မလာတော့ပါဘူး”

သူက ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“လူမာရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားဟာ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုးပဲ။ မင်းကို သင်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် အစောကြီးကတည်းက သူပြောမှာပေါ့ ပြောပြီးလဲ စိတ်ပြောင်းချင် ပြောင်းဦးမှာ၊ လျှာဟုလျှာကတော့ နှုတ်မခံနိုင်ဘူးကွ၊ ထိတ်ကလဲ သူ့မှာတပည့်ရှိပြီးသားဆိုတော့ မင်းကိုသင်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ချိုစိန်ဟာ နောက်ဆုံးလူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ချွန်းနန်းသည် ထိုစကားကိုကြားရသောအခါမှ စိတ်ပိုက်

၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သာရာရသွားသည်။

သူသည် ဆရာပြောက်မြားစွာထံမှ သိုင်းပညာကို မဆည်းပူးလိုပေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူသည် ချိုစိန်ထံမှ သိုင်းပညာကို တော့သင်ယူရပေတော့မည်။

၁၈၈

၂၃ သရဇ္ဈင်္ဂသောသိုင်းစောရာသီ (၉၆-၄) ❀

အခန်း(၂)

ဆရာများသောတမည်

ချူကွန်သည် ချိုစိန်နှင့်ချိန်းဆိုထားသည့် ညဘက်တွင် ချိုစိန်ထံသို့ သွားရောက်လေတော့၏။

ချူကွန်သည် ကျောင်း၏ပြောက်ဘက် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးကွာသည့် တောင်ကုန်းဆီသွားလေတော့၏။

ထိုတောင်ကုန်းမှာ ကျေးရွာများနှင့်လည်း ဝေးကွာကာ လူသူကင်းရှင်း နေသောနေရာလည်း ဖြစ်၏။

သူသည် တောင်ကုန်းထက်သို့ တက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ချိုစိန်ကို မတွေ့ရချေ။

ထိုအခါ ချူကွန်၏ရင်ထဲ၌ ချိုစိန်ကိုပြုစုမိလေ တော့၏။
“ဤကဲ့သို့ပညာသင်ဖို့တော့ တိုက်တွန်းတယ်။ သူကျတော့ အ

၂၄ "တကယ့်သို့လင်းအောင်

မျိုးမိမိ မလာဘူး"

ထိုစဉ် အဝေးမှလာနေသော လူရိုက်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချွေကွန်သည် အရောတကြီးကြည့်လိုက်မိသည်။

နီးကပ်လာသောအခါ မျိုးမိမိသည် ထိတ်နှင့်ကောင်းပြောလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိတ်သည် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး...

"ကဲ... ကျွန်မ မပြောဘူးလား၊ လာပါလိမ့်မယ်လို့"

မျိုးမိမိက ခေါင်းညှိတ်၏။

"ခင်ဗျား မှန်တယ်"

မျိုးမိမိနှင့် ထိတ်တို့သည် ချွေကွန်၏ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာလေ၏။ ချွေကွန်က ၎င်းတို့နှစ်ဦးလုံးအား ဂရုစိုက်လိုက်သည်။

မျိုးမိမိက ပြုံးပြီး...

"ချွေကွန် ခဉ်းစားပြီးပြီလား"

ချွေကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာပါ"

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... မင်း ငါ့ဆီမှာ ပညာသင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်း ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ပါတယ်ကွာ"

မျိုးမိမိက အဘွားအိုထိတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

"ကဲ... ထိုင်ပါဦးဗျား၊ ကောင်းစမြည်ပြောကြရအောင်"

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစတရာဇ် (၈၆-၄) ၂၅

အဘွားအိုထိတ်နှင့် ချွေကွန်တို့လည်း ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိတ်က...

"အခု မင်းရဲ့ ဆရာမျိုးမိမိက သူ့အနှစ်မြို့ကဆုံး သိုင်းပညာတစ်မျိုး သင်ပေးမယ်တဲ့၊ မင်း ကံထူးတာပဲ"

ချွေကွန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

ချွေကွန်သည် သိုင်းပညာများကို စိတ်ကုန်နေသည်။ မည်သည့်သိုင်းပညာကောင်းသည် မည်သည့်ပညာမကောင်းဆိုသည်ကို သူ မသိပေ။

မျိုးမိမိက...

"ချွေကွန်... ထိတ်ရဲ့အနှစ်သက်ဆုံးပညာက ဘာလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား"

"မသိပါဘူး၊ ခင်ဗျာ"

"ထိတ်က ပညာတော်တော်နဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အနှစ်သက်ဆုံးပညာက ကိုယ်တွေ့ပညာပဲ၊ အဲဒီကိုယ်တွေ့ပညာဟာ သူ့အထူးချွန်ဆုံးပညာဖြစ်တယ်၊ ဟိုကျွန်းဝမ်းအိမ်မှာ ပြတုန်းက ကြည့်ပါလား၊ သူ့ကိုယ်တွေ့ပညာစွမ်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို ပြလိုက်တာပဲ"

ချွေကွန်သည် ထိတ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိတ်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

"သူပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်တွေ့ပညာပဲ"

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ညာကို အသုံးပြုတဲ့အခါ အလွန်ပေါ့ပါးပါတယ်။ သစ်ရွက်ပေါ်မှာရပ်
နိုင်တယ်လို့တောင် တချို့က ပြောကြပါတယ်။ ဒါက ဝိုမြောတာပါ။
ဒါပေမယ့် ငါ့အထူးချွန်ဆုံးပညာကတော့ ကိုယ်ဖော့ပညာပါ။”

ဈေးကွန်က ထိတိအား အံ့သြစွာ ကြည့်လေ၏။

“မင်းက အံ့သြနေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မအံ့သြနဲ့၊ စာကယ် ငါထူးချွန်တာကွ။ တော်ကြာ မင်းကို
အစွမ်းပြပါမယ်”

ချစ်နီမှာ ပြောလိုက်သည်။

“တော်ကြာ ထိတိက လက်တွေ့ပြလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်
ဖော့ပညာဟာ သိုင်းလောက်မှာ ရှာမှရှားတဲ့ ပညာကွ”

ထိတိက ပြုံးရင်း ပြောသည်။

“လက်ရှိ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့် မနိမ့်တော့ နောင်ငါနဲ့
ဆိုရင် မင်း ငါတို့ကိုကျော်လွှားသွားနိုင်လိမ့်မယ်”

ဈေးကွန် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည် ဤဖော့ပညာပြည့်နေ
ပါမည်လော။

သို့သော်... သူ မယုံကြည်ပါ။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ရာ”

ထိတိက...

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ မှတ်ထား၊ နောက်ငါနဲ့
ကျော်ရင် မင်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ မင်း ဆရာလုံကုထက်တောင် ကျော်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဒွတရာခံ (ခွဲ-၄) ❀ ၂၇

သွားလိမ့်မယ်။ ငါပြောတာကို မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား”

သူမက ဆက်၍ပြောသည်။

“က... ပြောစမ်း မင်း ဆရာက မင်းကိုကိုယ်ဖော့ပညာ
တယ်နဲ့နီးချင်းသင်ပေးခဲ့သလဲ”

ဈေးကွန်က...

“ဆရာသင်ပေးတဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာတွေကတော့ အတော်
များပါတယ်။ ကျန်တော်လဲ မမှတ်မိသလောက်ဘဲ။ မှတ်မိတဲ့ပညာ
တွေကတော့ ချောင်းရေပေါ်က ပန်းခူး၊ သဲသောင်ပြင်မှာ လှေလှော်၊
ပရစ်ပုံသန်းလာမည့်လမ်း... စတဲ့ ပညာတွေပါပဲ”

ထိတိ အလွန်အံ့သြသွားသည်။

ဈေးကွန်ပြောပြနေသည့် ပညာရပ်များမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာ
ရပ်များတွင် အမြင့်ဆုံးသောပညာရပ်များ ဖြစ်လေသည်။

ထိတိက ပြုံးပြီး...

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာရပ်ဟာ တော်တော်
လေး အဆင့်မြင့်နေပါပြီ”

သူမက ဆက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ငါ ကြားရသလောက်တော့ မင်းဟာ သိုင်းပညာသင်ရာ
မှာ အတော်နဲ့စိုက်ယုံလို့ ကြားတယ်။ သိလွယ်တတ်လွယ်တယ်လို့လဲ
ကြားတယ်”

ဈေးကွန်က ငြင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထိတိက လက်ကာပြုပြီး...

“မင်းတို့လူငယ်တွေဟာ ကြိုးစားပမ်းစားသင်ကြားကြတော့ ငါတို့လူကြီးတွေမှာ အံ့သြစရာတယ်၊ ငါတို့လူကြီးတွေ အပွင့်မိလှချည်လာလို့ တွေးမိတယ်”

သူမက ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းဟာ အသက်ငယ်ပေမယ့် နှောင့်လင့်ချက် ကြီးမားတာကို ငါသိရပါတယ်။ မင်းဟာ အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ဘိုင်းပညာရှင်အားလုံးနဲ့ ပညာတွေကို သင်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်ကြားတော့ ငါဝမ်းသာမိတယ်”

ဈေးကွန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိတ်ပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သူသိရှိသည်။ သူက ပြန်လည်ရှင်းလင်းရန် ပါစပ်ဟလိုက်ရာ ထိတ်က ဟန့်တားလိုက်လေတော့၏။

“မင်း ဘာမှပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီသတင်းကို ငါကြားသိပြီး တုန့်ခိုက်မှာ မင်း၊ ဆိုဆီကိုမလွှာမင် ငါက မင်းဆီကိုလာပြီး ငါ့အဆင့်မြင့်ဆုံး ကိုယ်တွေ့ပညာကိုသင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီကွာ”

ဈေးကွန်မှာ ပါစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

ထိတ်က လက်မြှောက်ပြလိုက်၏။

“ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မလိုပါဘူး ငါက မကြိုက်ဘူးကွ”

ဈေးကွန်မှာ ပါစပ်ပိတ်ထားရလေတော့၏။

ငြင်း၍လည်း မရတော့ပါ။

ထိတ်သည် ဖဲထုပ်ကို သူ့ဘာသာဆင်၍ သူ့ဘာသာချိုးသွားလေပြီ။

ဈေးကွန် ငြင်းပယ်ရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ဈေးကွန်သည် သက်ပြင်းဇွဲလိုက်ရလေတော့၏။

“အင်း... ကျေးဇူးတင်စကားတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောရမှာပင်ဇာ”

ထိတ်သည် ရယ်မောလေတော့၏။

သူမသည် ဆင်ထားသောအကွက်ထဲ၌ ဈေးကွန်ငြင်းမရတဲ့ အမိန့်ရပ်ကိုကြည့်၍ သဘောကျကျေနပ်နေလေ၏။

ချီစိန်ကလည်း ထိတ်၏အကွက်ဆင်ပုံကိုကြည့်၍ သဘောကျနေလေတော့၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

သူသည် ဆက်လက်ရယ်မောနေရာ ထိတ်၏ဖျက်လုံးများက ဟန့်တားလိုက်မှ အရယ်ရပ်သွားလေတော့၏။

ထိတ်က ဈေးကွန်အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ညဉ့်နက်ယံမှာ ချီစိန်နဲ့ ပညာသင်ပါ၊ နောက်ပိုင်း သနားခေါင်ယံကစပြီး ငါ့ပညာကို သင်ပေါ့”

ထိတ်သည် ချီစိန်အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... အချိန်မရှိတော့ဘူး စင် သင်ကြားပေးဖို့ ငါ့ပဲပေတော့ ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်”

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူမသည် ကိုယ်ကိုတစ်ချက်လွှဲလိုက်သည်နှင့် အဝေးသို့
ရောက်သွားလေတော့၏။

ဈေးကွန်သည် အသွားဆိုထိတိပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို
ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။

ပြီးမှ ချီစိန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ... ပညာ သေင်မယ်လေ”

ချီစိန်သည် အိတ်ထဲမှပတ်မြွေတစ်ထည်ကို ဈေးကွန်အား
လှမ်းပေးလေ၏။

ဈေးကွန် မြွေကြည့်လိုက်ရာ အမည်းစက်ကလေးများ မြွေ
ကြွနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

အမည်းစက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ခန့်ရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဈေးကွန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီအမည်းစက်တွေက ဘာတွေလဲဆရာ”

ချီစိန်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“မေးမှ တော်ကြာ သိလာမှာပါ”

သူသည် ပြောနေရင်း အိတ်ထဲမှအထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်
ကိုဖြေလိုက်သည်။

သေးငယ်သောအုပ်ကလေးတစ်ခုစောင်းနှင့် ရှည်ကြီးတစ်
ခုစောင်းပါရှိသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ၏။

သူသည် ဈေးကွန်အား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“မင်း သေသေခွဆွာကြည့်ပါဦး၊ အမည်းစက်ကလေးတွေ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခက်ရာဝ် (၆၆-၄) ❀ ၃၁

မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအမည်းစက်တွေက ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးကွ၊ အခု
မင်း ပန်းထိုးရလိမ့်မယ်”

ဈေးကွန်က တအံ့တဩပြောသည်။

“ကွန်တော် ပန်းထိုးတတ်ပါဘူး ဆရာ”

“သင်ရင် တတ်တာပေါ့ကွယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“မင်း အံ့ဩနေတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီအံ့ဩတာတွေကို
မင်းရင်ထဲမှာပဲ ထားပါ၊ ကဲ... မင်း ပန်းထိုးရမယ်၊ စည်းကမ်းချက်
ကတော့ အပေါ်ကနေ အောက်ကိုထိုးပါ၊ မင်း သတိထားရဦးက တို
တာအမည်းစက်တွေကိုပြီး မထိုးမိစေမှ ရှည်တဲ့အမည်းစက်တွေကို
မထိုးမိပါစေ၊ ကဲ... ထိုးတတ်သလို ထိုးတော့”

ဈေးကွန်သည် အနည်းငယ်စိတ်လှုပ်ရှားသွားသော်လည်း
သည်းမပြီး အပ်ချည်ကို အပေါက်ထဲသို့ထိုးလိုက်လေ၏။

သူသည် ဤအပ်ငယ်များကို လုံးဝမကိုင်ခဲ့ဘူးသဖြင့် တ
ကယ်ကိုင်တွယ်ရသောအခါ အခက်အခဲများစွာ တွေ့ရလေသည်။

သူသည် ပတ်ကိုယူကြည့်လိုက်သောအခါ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုး
မျိုးဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

အချို့က ငြိမ်း၊ အချို့က လေးထောင့်၊ အချို့ ကြယ်ပွင့်ပုံ၊
သေရာခွာကြည့်သောအခါမှ သူသည် အမည်းစက်ကလေး

များ၏ အတိုအရှည်ကိုခွဲခြားနိုင်လေတော့၏။

အတန်ကြာသောအခါ ဈေးကွန်သည် ပုံသဏ္ဌာန်အစုံစုံကို

၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုးမိသွားလေ၏။

ဈေးကွန်သည် လေပူတစ်ချက်ပူတစ်ထုတ်ပြီး ဒုတိယပုံ သဏ္ဌာန်ကို တောင်ဖော်ထုတ်တော့သည်။

ဒုတိယပုံသဏ္ဌာန်မှာ ရှည်ရှည်မော့မော့ ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ် သည်။ ဈေးကွန်သည် ထိုပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်းထိုးပြီးသွားပြန်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဈေးကွန်သည် သန်းခေါင်ယံအချိန်ကျော်လွန်သွား တော့သည်။

မျက်လုံးမှိတ်၍ အနားယူနေသောမျှော်စင်က မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်ပြီး...

“အချိန်နေသွားပြီ... ရပ်လိုက်တော့”

ဈေးကွန်သည် ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး လေပူတစ်ချက် ပူတစ်လိုက် လေ၏။

“ငါ့ကိုပြမင်း”

မျှော်စင်က ပဝါကိုလှမ်းတောင်းပြီး ကြည့်သည်။ ဈေးကွန်က ပဝါနှင့်အပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မျှော်စင်က ပဝါကိုလှမ်းယူပြီး အသေအစာကြည့်လိုက်သည်။

“မဆိုးဘူး... အစီအစဉ်လဲ မမှားဘူး၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မှန်အောင် ထိုးနိုင်သားပဲ။ မင်း ဒီနေ့ ဒီဝေဘက်ဖြစ်တာကို ကျေနပ် ရမှာပဲ”

သူသည် ပဝါနှင့်အပ်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ဒီကနေ့တော့ တော်လောက်ပြီ၊ နက်မြန်ကုရင်တော့ စော

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောကောင် (၆၆-၄) ❀ ၃၃

စောလာခဲ့ပေါ့၊ ငါလဲ စောစောလာခဲ့မယ်”

သူသည် ကိုယ်ကိုတစ်ချက်လှုပ်လိုက်ရာ အဝေးသို့ရောက်ရှိ သွားလေ၏။

ဈေးကွန် အံ့သြသည်။ သိုင်းပညာရှင်ကြီးများသည် ဤသို့ ပေါ် လှုပ်ရှားသွားလာတတ်လေ့တကား။ မကြာမီ မျှော်စင်သည် မျောက် ကျယ်သွား၏။

ဈေးကွန်သည် သူ မလုပ်မှားသည် ပန်းထိုးသည့်အလုပ်ကို လုပ်နေရသောကြောင့် ခေါင်းဖျားပျားနောက်နေလေ၏။

မျှော်စင်ထွက်သွားသောအခါမှ သူသည် ဟိုလျှောက်သည် လျှောက်လုပ်ရင်း ဦးခေါင်းကြည်လင်လာနေရန် ကြိုးစားလိုက်ရ သည်။ မကြာမီ ဦးခေါင်းကြည်လင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဘွားဆိုထီတီသည် ရောက်လာလေ သည်။

သူမသည် ဈေးကွန်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဖြူးပြလိုက် သည်။

“ဈေးကွန် မင်းနဲ့အခြေအနေကောင်းတယ်လို့ မျှော်စင်က ပြော သွားတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ တကယ်တော့ ကောင်းနဲ့လား”

“ကျွန်တော် ခေါင်းဖျားနေတယ်၊ နောက်ပြီး အန်ချင်နေတယ်”

ဈေးကွန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ”

၃၄ ❀ အာက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိတိက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဈေးကွန်က...

"ဘွားဘွား ဘယ်အချိန်က စသင်မှာလဲ"

"ခုပဲ စသင်မယ်လေ၊ သေသေဇာဇာ ဩ"

သူမသည် မနဲဇာတစ်ဇာလှုပ်လိုက်ရာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သေးငယ်သောသစ်ကိုင်းပေါ်၌ သူ ရပ်နေလေသည်။ သစ်ကိုင်းများ လှုပ်နေသကဲ့သို့ သူမ၏ဇွန်ကိုယ်လည်း လှုပ်နေသည်။

ဈေးကွန်သည် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင် ယုံလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ထိတိသည် အမှန်တကယ်ပင် ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်းနေချေသည်တကား။

ဈေးကွန်လည်း ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်၏။

သူသည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်အလား အပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေ၏။

သူသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်ရောက်သွားတော့၏။

ထိတိက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းတယ်"

ဈေးကွန်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်၌ရပ်လိုက်၏။

ထိတိက...

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတေရာဇ် (၈၆-၄) ❀ ၃၅

"က... မင်း ငါ့ကိုတိုက်မိုက်နမ်း"

ဈေးကွန် ရင်ထိတ်သွား၏။

"ပြန်ပါမလား၊ ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွားက သစ်ကိုင်းသေးလေးပေါ်မှာ ရပ်နေတာ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ့ပြောသလိုသာ လုပ်ပါ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တိုက်မယ်၊ ဘွားဘွားသာ သတိထားပါ"

ဈေးကွန်သည် လက်ဝါးတစ်ဘက်ကိုနှိပ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဘွားဘွားထိတိက လက်ဝါးဖြင့် နှိပ်လိုက်သည်။

"ခုနီး"

ထိတိ၏ဇွန်ကိုယ်သည် အနည်းငယ်လှုပ်ခဲ့သွား၏။ ဈေးကွန် သစ်ကိုင်းပေါ်မှလိမ့်ကျမတတ် ပြန်သွားတော့သည်။

သူသည် လိမ့်မကျရအောင် ကိုယ်ကိုမနည်းထိန်းသိမ်းရ၏။

ဈေးကွန်သည် ထိတိကို အလွန်လေးစားသွား၏။

"ဘွားဘွား သိပ်တော်တာပဲ"

ထိတိက ပြုံးလိုက်၏။

"မင်း တိုက်မိုက်တာကလဲ မဆိုးပါဘူး"

"ကျွန်တော်အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်မိုက်လိုက်တာပဲ၊ ဒါတောင် ဘွားဟာ လိမ့်မကျဘူး၊ ကျွန်တော် သဘောကျသွားပါပြီ"

သူက စကားကိုဆက်ပြောလိုက်၏။

"ဘွားဘွားရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို ကျွန်တော်သင်ပါမယ်"

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိတိက ပြုံးလိုက်ပြီ။

“ဒီပညာမျိုးဟာ အနည်းဆုံး သုံးနှစ်လောက် သင်ရပါလိမယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ကိုယ်စော့ပညာအဖြစ်ရှိနေတဲ့အတွက် ငါ သင်ကြားပေးတဲ့အတိုင်း မပျက်မကွက်လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် တစ်နှစ် အတွင်း တတ်မြောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဇွဲကွန် ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အားသွား”

“ကဲ... သင်မယ်ဆိုရင် ကြေရအောင်”

ထိတိသည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ နုနုဆင်းလိုက်၏။ ထိတိသည် လက်သုံးလုံးဆန့်၍သော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ပြီး မကြီးထဲ၌ စွန်လက်မချေဝင်အောင် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

သွားသွားထိတိသည် ဇွဲကွန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

“ဇွဲကွန် ဒီအပေါ်ကို နုနုတက်လိုက်စမ်း”

ဇွဲကွန်သည် ထိတိပြောသည့်အတိုင်း နုနုတက်လိုက်၏။ သစ်ကိုင်းသည် အနည်းငယ် ယိမ်းမိသွားသည်။

“တက်ပြီဗြေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

ထိတိက ပြုံးလိုက်ပြီ။

“ခုချိန်ကစပြီး မင်းမှာရှိသမျှ အင်အားနဲ့ အော်လိုက်စမ်း အသံကျယ်လေ ကောင်းလေပဲ”

ဇွဲကွန် အံ့အားသင့်သွား၏။

“အော်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ အားသွား”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၆-၄) ❀ ၃၇

“အော်မှာသာ အော်စမ်းပါ၊ ကျယ်လေ ကောင်းလေပဲ”

“ဒီလောက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ ရွာတွေက ကြားကြမှာပဲ အားသွား”

“ဒါတွေ မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့၊ ခိုင်းသလိုသာ လုပ်”

ဇွဲကွန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“အိပ်နေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ”

“အိပ်နေတာ” ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းအသံကြားတော့ ဘာသလဲလို့ စူးစမ်းကြမှာပေါ့၊ အနီးအနားက အသံမဟုတ်မှန်းသိတော့ အိပ်ကြမှာပေါ့”

ဇွဲကွန်မှာ မအော်ဝံ့ဘဲဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ထိတိက တိုက်တွန်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် အော်လိုက်၏။

“ကျာ...”

သူ့အသံမှာ တိုးနေသည်။ ထိတိက ခေါင်းယမ်းနေသည်။

“မင်းအသံက ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အော်လိုက်တဲ့အသံလောက် တောင် မကျယ်ဘူး အားမရလိုက်တာ၊ ကျယ်ကျယ်အော်စမ်းပါကျား၊ ဒီအနီးအနားမှာ ဘာရွာမှမရှိပါဘူး၊ ရှိတဲ့ရွာကလဲ ဝေးပါတယ်”

ဇွဲကွန်သည် အသံကိုအနည်းငယ်တိုးမြှင့်၍ အော်လိုက်သည်။

“ကျာ...”

ထိတိသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြန်၏။

“တိုးတယ်ကျား၊ ဒီအသံမျိုး မကြိုက်ဘူး”

၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချွေကွန် စိတ်တိုလာတော့၏။

“အော်မယ်ရာ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို အော်လိုက်သည်။

“ကျား...”

သူသည် အတွင်းအားထုတ်၍ အော်လိုက်၏။

အသံသည် အလွန်အလွန် ကျယ်လောင်လှသဖြင့်

သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေတော့၏။

ချွေကွန်၏အသံသည် အရပ်ရပ်မျက်နှာသို့ ပို့ထွက်သွား

စွာများသည် အလွန်ဝေးကွာသော်လည်း တိတ်ဆိတ်

သော ညကြီးမင်းကြီး၌ အလွန်ကျယ်လောင်သောအသံကြီးကို

မိကြလေ၏။

ထိုအခါ ရွာများသည် ဘာသံမှန်းမသိသဖြင့် လူ

ကြောက်ရွံ့မိကြလေ၏။

ထိုအသံကိုကြားသောအခါ ရွာသားများသည် ပို၍

ကုတ်သွားကြလေတော့၏။

အမှန်မှာ ကိုယ်ဟောပြောသည် အသံကိုအခြေခံသော

ညာဖြစ်ပေသည်။ အတွင်းအားမှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်

ချွေကွန်သည် အသံကုန်အော်လိုက်သောအခါ သစ်

ပေါ်မှ အောက်သို့လိမ့်ကျသွားလေ၏။

ထိတိက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သစ်ကိုင်းပေါ် ပြန်တက် အသံကို သည်းထက်ကျယ်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (စဉ်-၄) ❀ ၃၉

ထပ်အော်၊ ငါက အကြောင်းရှိလို့ ခိုင်းတာကွ”

ချွေကွန်သည် အော်ရင်း အော်ရင်း သီလာတော့သည်။ ထို

တီသည် မိမိအား ကိုယ်ဟောပြောအခြေခံမှ ချွေ သိရှိသဘောပေါက်

ရေးရန် သင်ပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ချွေကွန်သည် အသံကုန်အော်ရင်း လေ့ကျင့်

တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နာရီခန့် ကြာမြင့်သွားသည်။ ချွေကွန်သည်

အသံကုန်အော်ဟစ်နေရသဖြင့် အသံများအက်ကွဲလာသည်။ ခေါင်း

များ ပူးဝေလာသည်။ သည်းထက် သူ ပို၍အော်နိုင်တော့မည်မထင်

ပေ။

ထိုအခါ ထိတိက....

“က... မင်း အောက်ကိုဆင်းပေတော့”

ချွေကွန်သည် ဒဿိယိုင်ဖြင့် အောက်သို့ခုန်ဆင်းလာသည်။

သူ လဲကျမလိုဖြစ်သွားသည်။

ထိတိက သူ့အား ပေးမ မပေးပေး ချွေကွန်မှာ အားအင်

များ ကုန်ခမ်း၍ လိုင်းလဲမလိုဖြစ်နေသည်။

သို့သော် လှိုင်တော့ မလဲပေ။ အတန်ကြာတော့မှ မူးဝေ

ဖြစ်များ ဖြေပျောက်သွားသည်။

“ဘွားဘွား... ကျွန်တော်နည်းနည်းတော့ သင်တာပေါ့

လာပါတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... မကြာခင် များများသဘော

၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လင်းအောင်

ပေါက် လာမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ယုံပါတယ်၊ အခါက ဘာကြောင့်
အော်ခိုင်းမှန်း မသိလို့ပါ”

“အကြောင်းရှိလို့ အော်ခိုင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အကြောင်းမရှိရင်
ငါက မခိုင်းပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... မင်း နားခိုင်းပါပြီ၊ ဒီညမှာ အတော်အမျှနံ့ကျသွား
တယ်၊ မင်း ဆာရည်ကိုသောက်ပေး၊ နက်ဖြန်ကျရင်တော့ အမျှနံ့
လာစောင့်ပေါ့”

ဈေးကွန်သည် ဇာပန်းထိုးရခြင်းကိစ္စကို သတိရသွားလေ၏။
ထိတ်ကလည်း အသံကုန်အော်ခိုင်းနေသည်။

ဈေးကွန်သည် သိုင်းပညာနှစ်မျိုးသင်နေရခြင်းကို စိတ်ကုန်
သွားလေ၏။

“အင်... ငါကတော့ ဝင်္ဂီတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဇာပန်းထိုးလဲ
သင်နေရတယ်၊ အော်လဲ အော်နေရတယ်”

သူသည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်၏။

ဘုရားကျောင်းနှင့်သုံးမိုင်မျှ ဝေးသဖြင့်သာ တော်တော်
သည်း

ဒါတောင် သူအော်သည်ကို ဘုရားကျောင်းမှ ကြားနိုင်ပေ
သည်။ ဘာအော်သံမှန်းတော့ ဘုရားကျောင်းမှ သိမည်မဟုတ်ပေ။

သရေခြင်းသောသိုင်းကောရင် (၈၆-၄) ❀ ၄၁

သူသည် သက်ပြင်းတစ်မျက်မျှပြီး ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်း
ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြန်လာလေတော့၏။

...

အခန်း(၃)

မြစ်ဝင်လယ်အမြင်ကျသ်

ရက်သတ္တပတ် နှစ်ရက်မြောက် ကုန်ဆုံးသွားလေပြီ။
ထိုနှစ်ရက်အတွင်း ချွေကွန်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောက်
လောက်အောင် တိုးတက်နေပေသည်။

သူသည် ပဝံဖြူပေါ်မှ ပုံသဏ္ဌာန်များကို ကောင်းစွာ
ကွဲ၍မိမြဲဖြစ်သည်။

ပဝံဖြူပေါ်၌ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တစ်ရာသုံးဆယ့်နှစ်ခုရှိမှန်း
သိပြီးလေပြီ။

ထိုပုံသဏ္ဌာန်များသည် သိုင်းလောက၌အသုံးပြု၍ရသော
သိုင်းကွက်များဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ပြင် ထိတီသင်ကြားပေးသော သိုင်းပညာမှာလည်း လ

မှာ အခွမ်းထက်ပေသည်။ ရှာမှရှာသော သိုင်းပညာမျိုးဖြစ်သည်။
ဤကဲ့သို့သော ကိုယ်အော့ပညာကိုတတ်မြောက်ထားခြင်း
ကြောင့် ချွေကွန်သည် တုထိဝါးထံသို့သွားရောက်၍ ဖြစ်တော့
သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်လမျှ အချိန်ကုန်သွားတော့သည်။
ချွေကွန် သည် ဆရာများက လက်ဖျားခါးလောက်အောင်ပင်
ထိုတစ်လအတွင်း ထိုသိုင်းပညာနှစ်ရပ်လုံးကို တတ်မြောက်သွား
လေတော့၏။

တစ်လမြောက်သောအခါ ချွေကွန်သည် သူ၏အဆောင်ထဲ
ရှိ ကွပ်ပွန်ပေါ်၌အေးဖျမ်းစွာ လဲလျောင်းလိုက်၏။

သူသည် သိုင်းပညာသင်ကြားခြင်းများ ပြီးဆုံးသွားသဖြင့်
လွန်စွာ ဝမ်းသာနေသည်။

“အင်... ငါ့သူကတော့ ပြီးသွားလောက်ပါပြီ”

သူသည် လေပူတစ်မျက်နှာဖြင့်ထုတ်ပြီး ရေရွတ်မိလေ၏။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် နေ့ခင်းဘက်တွင် အချိန်
အနည်းငယ် ပုလွန် အိပ်စက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ချိမ့်နီနှင့် ထိတီသည် သူ့အား ညဘက်တွင် သင်ကြားပေး
ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့တွင် ဆရာငါးယောက်ရှိနေပြီ။

လိုကျ၊ အတိုးမို၊ ကျန်ဝမ်း၊ ဝမ်းကျောင်း၊ ချိမ့်နီ၊ အဘွား၊
ထိုထိတီတို့ ဖြစ်ပေသည်။

၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တော်လောက်ပြီး ယခု ဆရာငါးယောက်ထဲမှ သူ သင်ယူခဲ့သည့် သိုင်းပညာများမှာလည်း စတင်အမြောက်လောက်ပါပြီ။

သူသည် ထိုအကြောင်းများကို တွေးရင်း မျက်စိမှိတ်လိုက်လေ၏။

သူ မှိတ်လိုက်စဉ်မှာပင်...

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်"

အခန်းတံခါးကိုတစ်ခုံတစ်ယောက်က လာခေါက်လေတော့၏။

အပြင်လူမီးမှန်း လွန်စွာ သိသာသည်။

ဤအဆောင်ထဲ၌နေသော ကိုရင်များသည် တံခါးခေါက်လေ မရှိပေ။ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြ သည်။

ဈာန်သည် ကိုရင်များကို ကြည့်လိုက်၏။ ကိုရင်များအားလုံး အိပ်မောကျနေပေသည်။

သူသည် ခြည်းညင်းစွာထပြီးတံခါးဖွင့် ပေးလိုက်လေ၏။

"ဘယ်သူလဲ"

ဈာန်က တံခါးဖွင့်ရင်း မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ...

"ကျွန်မပါ"

စုစုအင်း၏စာပေါ်မှလွမ်းသားသော မျက်နှာကတော့ ပေါ်လာလေ၏။

သူမသည် မျက်မှိုင်းပင် လှည့်ထွက်သွားရာ ဈာန်သည် နောက်မှ အရောသောပိုး လိုက်သွားရတော့သည်။

စုစုအင်း၏အသံအတိုင်း (စဉ်-၄) ❀ ၄၅

"စုစုအင်း... မင်းနဲ့မတွေ့ရတာကြာပြီ၊ ဟိုတစ်ခါ ဖြေပုံခွင့် ပြုလုပ်တုန်းကပဲ တွေ့ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုမလာတာလဲ"

စုစုအင်းက...

"ကျွန်မ ခုတလော အလုပ်များနေတယ်၊ စွင့် အလုပ်များနေတာလဲ ကျွန်မသိပါတယ်"

ဈာန်သည် မျက်မှိုင်းကုပ်သွားလေ၏။ သူသည် တွေးလိုက်မိသည်။

"ငါ ချီခိုနဲ့ထိတိဆီမှာ ပညာသင်နေတာကို သူ့ရည်ရွယ်ချက်တာပဲ ဖြစ်မယ်"

သူတို့သည် ကျောင်းဝင်းတံခါးကို နှိပ်ကျော်လိုက်ပြီး ကျောင်းဝင်းအရှေ့ဘက်၌ သစ်တောထဲသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

စုစုအင်းသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဈာန် နက်ဖြန်ကုန် ကျွန်မ ခွင့်တစ်ရက် ရတယ်၊ ကျွန်မ ဤလျှောက်လည်မယ်၊ မကောင်းသွားလား"

ဈာန်က...

"ကောင်းပါတယ်... ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာဘာကျန်ဝမ်းကို သွားတွေ့ရမယ်၊ အဲဒါ တွေ့ပြီးရင်တော့ ပြီပဲပြီ"

ဈာန်က...

"ဒါဖြင့် ညနေပိုင်းကုန် အားတာပေါ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ပင် ဘု"

၄၆ ❀ စာတ္တသိုလ်ခေလင်းအောင်

ရာဇကျောင်းဝင်းအောင်ဘက်က တောင်ကုန်းကလေးဆီကိုလာခဲ့ပေါ့
ညဦးအထိ အဲဒီမှာနေမယ်၊ စားသောက်ကြမယ်”

“ဘာစားသောက်ကြမှာလဲ”

“စားစရာအတွက် မပူပန်၊ ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် နက်ဖြန် မွန်းလွဲတာနဲ့ ကျွပ်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းတယ်... ကျွန်မတို့လျှောက်လည်ပြီးမှ နားကြတာ
ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လျှောက်လည်ကြရင် ကောင်းမလဲ”

“ကျုပ်က ဒီကျောင်းကလွဲလို့ ဘယ်ကိုမှရောက်ဖူးတာမှ မ
ဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းစဉ်းစားမှ အဆင်ပြေမှာပါ”

စုခုအင်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတို့ မြစ်ကမ်းပါးကို သွားလည်ကြရင် မကောင်းဘူး
လာဟောင်း မြစ်ကို ရှစ်လဲ မမြင်ဘူးတော့ ရှိအဖို့ အထူးအဆန်ဖြစ်နေ
မှာပဲ”

ချူကွန်က ရယ်သည်။

“ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်”

ချူကွန်သည် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်သည့်တိုင် မြစ်
နောင်အင်းဆိုင်ကိုမတွေ့မှသာကြောင့် မြစ်ပါသည်။

စုခုအင်းက...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ပြန်မယ်၊ နက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့”

“စိတ်ချပါ... လာခဲ့ပုံမယ်”

ချူကွန်က ပြောလိုက်လေ၏။

ခေလင်းသို့ခေါ်ဝေါ်ရာ (စဉ်-၄) ❀ ၄၇

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းဆီသို့ ချူ
နုလေး၏

အကြောင်းအရာထူး ဘာမျှမရှိသဖြင့် တခဏမျှနေပြီး
ပျန်သည် ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဟုရာဇကျောင်းဝင်းထဲ၌ ခေတ္တမျှနေပြီး စုခုအင်းရောက်နေ
ကျန်ခဲ့လေ၏။

သူမသည် မျက်နှာကို ထွက်သောဓာတ်ဖြင့် စည်းနှောင်
ခဲ့၏။

သူမ၏ဆံကသာကလည်း ရှည်လျားသဖြင့် အစိမ်းရောင်
နီနီ စည်းနှောင်ထားလေရာ ဖြူဝင်းသောအသားအရောင်ဖြင့်

ပျန်လိုက်မက်တင့်တယ်လှလေ၏။

ချူကွန်မှာလည်း ဆံပင်များ အတော်ရှည်နေလေပြီး ကိုရင်
ပေါက်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ကိုရင်နှင့်မဟုတ်ဘူးပါ။

သူက စုခုအင်းအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့ မျက်နှာကို အမြဲတမ်း ဓာတ်ပုံနဲ့ဘာဖြစ်လို့ အုပ်ထား
တာလဲ၊ အလှပျက်ပါတယ်ကွာ”

စုခုအင်းက ခေါင်းသာ ယမ်းပြလိုက်သည်။ ဘာမျှတော့
မရှိပေ။

“မင်းက တီထွက်လူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာကို
အုပ်ထားရမှာလဲ”

စုခုအင်းက ချွတ်ခမ်းစု၍ပြောလိုက်၏။

"ရှင်က ဒီအကြောင်းပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ကျွန်မရဲ့စာပေါက်
ဇွတ်ပြီမှ ရှင် ကျေနပ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်"
ဇွန်ကွန် ရက်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွား
သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်က ... ကျုပ်က..."
သူသည် ကောင်းကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ စုစုအပ်
သည် လက်မမြင်တောင်တစ်လုံးကို ချိတ်ဆွဲလာသည်။
"မြင်းတွေထဲမှာ ဘာတွေပါလာသလဲ"
"ရှင် မေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကြိုသိတယ်၊ စာရေးရာတွေပေါ့
ရှင်"

ဇွန်ကွန်က ရယ်မောလိုက်၏။ ဇွန်ကွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ
ကိုရင်တစ်ပါးဖြစ်သည်ကို မေ့လျော့နေလေ၏။

ဇွန်ကွန်နှင့် စုစုအင်းတို့သည် တိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းက
လေးတစ်လမ်းထဲသို့ ဦးတည်သွားလေ၏။ မကြာမီ ဇွန်ကွန်တို့သည်
မြစ်ကမ်းပါးသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ရှက်လှေ ကြီးငယ်၊ လှေမျိုးစုံတို့သည် ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်
ကပ်ထားသည်။ လူမျိုးစုံတို့သည် ဆိပ်ကမ်းတွင် ပျားပန်းခတ်မှု
သွေး လာလှုပ်ရှားနေကြ၏။

အမျိုးက ကုန်းပေါ်မှပစ္စည်းများကို လှေများပေါ်သို့တင်ပြီး
အမျိုးက လှေများပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ကုန်းပေါ်သို့စုစုကြလေ၏။
ဤနေရာတွင်ရှိသောလူများမှာ လူမျိုးစုံဖြစ်ပြီး တရုတ်၊ မြန်မာ၊

တိဗက်နှင့်စင်းကျန်လူမျိုးတို့ နှလုံးလှသည်။
သူသည် ဘုရားကျန်းဂန်ရွတ်ဖတ်သံများ၌သာ တစ်စိန်လုံး
နေထိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ဘုရားကျန်းဂန်မရွတ်ဖတ်လျှင်လည်း ဘုရားကျောင်းဝင်း
ကျန်းဂန်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်နှင့်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူ
ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ လူသံသွယ် ဆူဆူညံ့ညံ့ကြားရသောအခါ ဇွန်
ကွန်အဖို့ ဘုံသြဇ်ငြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရတော့သည်။

လူတို့သည် မိမိဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားပမ်း
ပမ်း အလုပ်လုပ်နေကြရသည်တကား။

ဇွန်ကွန်သည် လူတို့ကို အလိုလို လေးစားလာလေ၏။
ဤမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဇွန်ကွန်သည် တစ်နံတစ်ခုကို သ
တင်ပေါက်လာ၏။

လူတစ်ယောက်သည် ကြိုးစားအလုပ်လုပ်မှသာ ဤလော
ကတွင် အသက်ရှင်သန်နိုင်မည်ဟူသည့် သဘောကိုတည်း။

သူသည် ဤသဘောကိုသိရှိသွားသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး
များ၏ပြောဆိုချက်များ မှန်ကန်လှသည်ကိုတွေးမိလေ၏။

အပြင်လောကသည် ခုကွအတိပြီးသော လောကကြီးဖြစ်
သည်။

အပြင်လောက၌ အသက်ရှင်သန်နေလျှင် ခုကွနှင့်ဖက်လုံး
အသက်သေဆုံးရမည်။

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ငြိမ်းချမ်းသော ပြည်ရွှေနိုင်ငံကို မျက်မှောက်ပြုရန် ရဟန်း
ဝတ်မှသာ အေးချမ်းမှုကိုရရှိနိုင်မည်ဟူသော အပြောဖြစ်လေသည်
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဈူကွန်သည် အပြင်လောကကိုသဘော
ကျမိလေ၏။

လောကကြီးသည် ကြိုးစားတည်ဆောက်ရသော လော
ကကြီးဖြစ်သည်ကို ဈူကွန်သဘောကျမိလေ၏။

အသက်ရှင်သန်လိုလျှင် ဤသို့ပင် ကြိုးစားရန်ကန်ရမည်
မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့မဟုတ်လျှင် ဤလောကကြီးအတွင်း နစ်မြုပ်သွား
ပေလိမ့်မည်။

ဓနအင်သည် ဈူကွန်တွေဝေငေးငိုနေသည်ကို တွေ့ရသ
ဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဈူကွန်... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဈူကွန် လန့်သွားသည်။ ထို့နောက် ဓနအင်ကို ကြည့်ပြီး
ဖြိုးမြဲသည်။

“လောကကြီးဟာ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးမှန်း ကျွန်မသိခဲ့ဘူး
ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဘုရားက...”

သူ့ကေားမဆုံးမီ ဓနအင်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“တော်ပါတော့ရှင်... ရှင်ဘုန်းကြီးကောင်းတွေကို ဒီမှာလာ
မပြောပါနဲ့တော့”

ဈူကွန်သည် သူ၏ဆံပင်များကို ဝမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခက်ရာခံ (စဉ်-၄) ❀ ၅၁

“ကျုပ်ဆံပင်ရှည်တာကတော့ ရှည်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်
တော့ ဘုန်းကြီးစိတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဓနအင်က...

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မတို့ ပျော်ပွဲစားထွက်
နေကြတာ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်ညူးရောတွေကို ပြော
နေတာလဲ”

“ကောင်းပဲပြီ... ကဲ... ကျုပ်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

ဓနအင်သည် ပြစ်ထဲသို့လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မတို့ လှေစီးကြရအောင်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ”

ဈူကွန်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလေတော့၏။

ဓနအင်က...

“ရှင် ဒီမှာစောင့်နေဦး၊ ကျွန်မ လှေတစ်စီးသွားတော့လိုက်
မယ်”

ဓနအင်သည် ပြောရင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ကြာမီ ဓနအင်သည် လှေကလေးတစ်စီးဖြင့် ပြန်ရောက်
လာလေ၏။

လူမက ဈူကွန်အား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဈူကွန်သည် တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဘူးသော မြင်ကို မြင်ရခြင်း
နှင့် ခြိမ်းခြောက်မှုများသော လှေကိုစီးခြင်းဖြစ်ကြောင်းကြောင့် ကလေး
တစ်ယောက်ပမာ ပျော်ရွှင်နေပေသည်။

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည် လေ့မိသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး လှေပေါ်သို့တက်လာလေတော့၏။

လှေကလေးသည် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါသွားစေချင်ကုန်က ခွင်မြူးစွာ ပြောလိုက်သည်။

"သိပ်စီးလို့ကောင်းတာပဲ။ လေထဲမှာ ခန်းစီးနေရသလို ဓုစုအင်းက ခိုးခိုက်တကြီး ပြောလိုက်သည်။

"သိပ်လဲ မကန့်နော်၊ ရေထဲ လိမ့်ကျသွားရင် မလွယ်ဘူး သူတို့သည် ရေထဲ၌ရပ်ရင်း မြစ်ကမ်းနှစ်ဘက်မှ ခွေမျှော်စေ့များကို ငေးမောလာကြ၏။

ဓုစုအင်းသည် မိမိမှာ ချွေကွန်အား အလိုအလျောက် ကြိုသွယ်နေမိသည်ကို စိစားသိရှိလိုက်တော့သည်။

သူမ၏မျက်လုံးများသည် ဖတ်ခန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်နေသော ချွေကွန်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေ၏။

သူမသည် ချွေကွန်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့် နေမိလေ၏။ ထိုစဉ် ဓုစုအင်းထဲမှ မည်သည့်စကားသေမျှ ထွက်မလာ။ ဖြင့် ချွေကွန်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဓုစုအင်းက မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ချွေကွန် ငေးမြင်သွားလေတော့၏။

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတာလဲ"

ဤစကားမှာ ချွေကွန်ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သည့်စကားမဟုတ်ပါချေ။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစောရှာင် (၁၆-၄) ❀ ၅၃

ထိုစကားများမှာ သူ့ရင်ထဲ၌သာ ပြောလိုက်သည့် စကားဖြစ်ပါသည်။ မမေးဖြစ်လိုက်ပါချေ။

ထိုစဉ် သူ့သွေးကြောထဲသို့ထူးဆန်းသော အင်အားတစ်ခု ပျံ့နှံ့လာလေ၏။

သူသည် အလိုလို ရဲရင့်လာပြီး ဓုစုအင်းအား မျက်နှာဖွင့်စိုက်ကြည့်လေတော့၏။ သူ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာတော့သည်။

သူသည် တုန်ခါသောအသံဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုမိလောက် ကြည့်နေရတာလဲ"

ဓုစုအင်းသည် သူမ ငေးကြည့်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။

သူမသည် အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ဖြင့်....

"ကျွန်မ... ကျွန်မ"

သူမသည် ဆက်မပြောနိုင်တော့ချေ။

သူမပြောသည့်စကားများကို ချွေကွန်သည် အလိုလိုနားလည်မိလေ၏။

သူ့ရော သူမပါ ခန္ဓာကိုယ်များ နတ်ဝင်သကဲ့သို့ တုန်ခါလာလေတော့၏။

ချွေကွန်သည် ဓုစုအင်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

ချွေကွန်၏လက်နှစ်ဖက်သည် အလိုအလျောက် ဓုစုအင်းပါ

၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပန်းကိုဆုပ်ကိုင်မိတော့သည်။

စုစုအင်းကလည်း ရုန်းဖယ်ခြင်းမပြုပေ။ မည်သူကမှ ကားမပြောကြပါ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ရာစုနှစ်တစ်ခုပမာ ကြာမြင့်သည်ဟု သူတို့ခံစားမိကြလေ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကေားတစ်ခွက် မပြောကြပါ။

သို့သော် သူတို့၏အကြည့်များက တစ်ယောက်၏အသွယ်နှင့်လုံးကို တစ်ယောက်က မောက်ထွင်းသိမြင်နေကြသည်။

အဖုအရာများသည် ကေားလုံးထောင်သောင်းထက် ကျလောင်သည်ဟူသောကေားကို သူတို့သည် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်လျက် ရှိကြလေ၏။

အူကွန်၏ရင်ထဲတွင် လိုအပ်ဆန္ဒတစ်ခုတိုးလာလေသည့်သူ လူဝတ်လဲပြီးလျှင် ဤခန်းကလေးကို မည်ကဲ့သို့ရယူမည်နည်းဟူသော အသိဆန္ဒပေတည်း။

သူတို့သည် တစ်ယောက်၏စိတ်သဘောကို တစ်ယောက်သိမြင်သည့်အလျောက် နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရည်ရွယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ခိုက်ကြည့်နေကြပေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပန်းခွင်သွယ်၍ ထိုင်ခွလိုက်လေ၏။

သူတို့သည် အမြင်လောကမှ စုပွေ့စင်းများကိုမကြည့်

သရေချင်းသောသိုင်းကောရောင် (၈၆-၄) ❀ ၅၅

တော့ပေ။

တစ်ယောက်မျက်နှာသာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြလေ၏။

သူတို့သည် အသံတိုးတိုးဖြင့် စကားဆိုနေကြသည်။ သူတို့ကြုံနေရသည့်အသံသည် တလောကလုံးတွင် ရှိသမျှသော အသံတစ်ခုမျှထက် အသာယာဆုံးဖြစ်နေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ သူတို့၏စကားများသည် သူတို့၏စကားများအကြောင်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

“ကိုယ့်ဆရာလုံကုက စိတ်သဘောထား အတော်ထူးဆန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ အတော်တည်ငြိမ်လာပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုလဲ တော်တော်ခွစ်တယ်”

စုစုအင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဆရာမကြီးကတော့ တော်တော်ဆိုးပါတယ်။ စိတ်ထားလဲ အမျိုးမျိုးပြောင်းနေတာပဲ”

အူကွန်က ပြုံးပြီး ပြောလေ၏။

“မင်း ဆရာမကြီးလူမာကတော့ ပြောရောမူညှင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ တကယ်ခွစ်တယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလဲ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ခေါ်သူကတော့အခါမှာ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ကြောက်ရောကောင်းတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက တကယ်ခွစ်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအကြောင်းရမှာပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် လေငယ်တစ်စီးသည် သူတို့၏ထိပ်တိုက်

၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စွက်လွင့်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လှေဦးတွင် ရပ်နေသောလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်
သောအခါ ချွေကွန်သည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုသူကား မိုလင်းနုပေတည်း။

စုစုအင်းက ရင်ထိတ်သွား၏။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနဲ့မှ လာတွေ့ရတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ချွေကွန်က ထရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“မိုလင်းနု... မိုလင်းနု”

မိုလင်းနုသည် တစ်ဘက်လှေ၏ထိပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေ
သူဖြစ်ရာ သူမ၏နာမည်ကိုခေါ်သံကြားလိုက်သော် လှမ်းကြည့်ရေ
၏။

ချွေကွန်က သူမအား ခေါ်နေသည်ကိုသိရသောအခါ ဝမ်း
သာသွားသည်။

သူမသည် လက်ယပ်ပြလိုက်ပြီး...

“ချွေကွန် ဤ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

လှေနှစ်စီးသည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာလေ၏။

မိုလင်းနုသည် ငွေတုံးတစ်တုံးကိုနှိုက်ယူ၍ လှေသမားက
ပေးလိုက်သည်။

“လှေကို ဟောဟိုလှေနဲ့ကပ်အောင် လုပ်ပေးပါ”

လှေသမားသည် ချွေကွန်တို့၏လှေနှင့် ရင်ဘောင်တန်းကာ
မိရန် လှေကိုလှော်စေလိုက်သည်။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစတရာပ် (၈၆-၄) ❀ ၅၇

မိုလင်းနုသည် တစ်ဘက်လှေ ပေါ် ခုန်တက်လိုက်လေ၏။

မိုလင်းနု ခုန်တက်ပုံမှာ ငှက်တစ်ကောင်ပျံသန်းသည့်အ

လှာ ကြည့်ကောင်းပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိုလင်းနုသည် တစ်ဘက် လှေပေါ်သို့ရောက်ရှိ

လှူလေ၏။

၁၈၆၁

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အခန်း(၄)

မသိ၍သု

မြစ်ထဲ၌သွားလာနေသော လှေသမ္ဗန်များမှာ ဖိုလင်းနုနု
ကူးသည်ကို အံ့သြစောစောနေကြလေ၏။

ဖိုလင်းနုသည် လေတိုက်၍ ရှုပ်ပွနေသော ဆံပင်များကို
လက်ဖြင့် သပ်လိုက်သည်။

“ဆုံပဲ ဆုံတတ်တယ်၊ ရှင်နုမှ လာတွေ့ရလေလေတယ်”

ဖိုလင်းနုသည် နုနုအင်းအား မြင်သွား၏။

“ဟိုမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

အူကွန်က ပြုံးလိုက်၏။

“သူက သီလရှင်မှမဟုတ်ဘဲ၊ သူက လူဝတ်ကြောင်ဥဇ္ဇာ
ရှင်တို့ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ သီလရှင်မှမရှိဘဲနဲ့”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေတရာဘ် (၆၆-၄) ❀ ၅၉

အူကွန် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အင်းအမ်းမြစ်သွား

သြဉ်း

သူတို့သည် လေဦးတွင် စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး
လေကလည်း တစ်ဘက်သို့တိုက်ခတ်နေသဖြင့် စကားသံကို နုနုအင်း
ပြေးရပါမည်။

သူမသည် အူကွန်တို့တီးတီးပြောသည်ကို မသင်္ကာသဖြင့်
လေကလည်း

“အူကွန်... သူ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

ဖိုလင်းနု မျက်မှောင်ကုပ်သွားတော့၏။

“သူပြောတဲ့လေသံက ခင်းကျန်လှမျိုးလေသံမဟုတ်ဘူး
မျက်နှာကို ဘာကြောင့်ဇာပဝါနဲ့အုပ်ထားရတာလဲ မသိဘူး”

သူမသည် ရင်ထဲမှပြောမိတော့၏။

“သူက ဖိုလင်းနုပါ၊ သူက နုနုအင်းပါ”

အူကွန်သည် နှစ်ယောက်လုံးအား မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးရယ်

နှုတ်ဆက်ကြသော်လည်း ရင်ထဲမှတော့ မကြည်ကြစေ။

အူကွန်ကမူ အခြေအနေကိုမသိမချေ၊ သူသည် မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်နှင့်ဆုံရသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသည်။

သူသည် နုနုအင်းအား ကြည့်ရင်း...

“ကဲ... နုနုအင်း၊ ဓားရော သောက်ရောတွေ တွေလေး
မလုံးစာကြသောက်ကြမယ်”

၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခုခုအင်းက စိတ်တိုစွာ ပြောလိုက်သည်။

"စားရော သောက်ရောပါတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်ကို ကျွန်မက ဖိတ်လာတာ၊ အဲဒီတော့ စားရောက် နှစ်ယောက်စာပဲ ပါလာတာပေါ့ ရှင်က ဘာတွေပြောနေရတာလဲ"

မိုလင်းနုသည် မျက်နှာဖျက်သွားလေ၏။

ဈေး
ဈူကွန်မှာ မိုလင်းနုနှင့် ခုခုအင်းမြစ်ဖျက်နေပုံကို လုံးဝမသိ

သူသည် သူ၏ဘုန်းကြီးအသိုင်းအဝိုင်းမဟုတ်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံနေသဖြင့် သူသည် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ထဲ၌ အခုအခါ ဖြစ်နေသည်ကိုမူ မသိချေ။

"ဈူကွန်... ဘာမှမပူပါနဲ့၊ အစားအစာ နှစ်ယောက်စာပါ လာလဲ နှစ်ယောက်ပဲ စားပေါ့၊ ကျွန်မက လူမစားပါဘူး၊ ကျွန်မထွက် လာတာက ကျွန်မမေမေလေးကို သွားကြိုမလို့ပါ"

ဈူကွန်က မေးလိုက်သည်။

"ယင်းလေးကို လာကြိုတာလား၊ သူက ဘယ်မှာလဲ"

ခုခုအင်းသည် ဈူကွန်နှင့်မိုလင်းနုတို့ ပြောပုံဆိုပုံ၊ နေထိုင်ပုံ ရင်းနှီးနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သူမသည် မိုလင်းနုနှင့် ဈူကွန် လက် နက်ပုန်းပစ်ပြီးနေသည်ကို သူတွေ့ဖူးခဲ့သော်လည်း ဤအရင်းနှီးနေ မည်ဟု လုံးဝမသိပါချေ။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရာဇ် (၆၆-၄) ❀ ၆၁

သူသည် မိုလင်းနုအား အကဲခတ်လိုက်သည်။

မိုလင်းနုသည် အတော်ချောမောလှသော မိန်းကလေးတစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ဈူကွန်အတွက် စိတ်မချနိုင် ခေတ်ပေ။

ဈူကွန်သည် ခုခုအင်းထံမှ စကားပြောသံထွက်မလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ခုခုအင်း... စကားပြောပါဦး ကဲ... ထိုင်ကြဌာ၊ ထိုင်ကြ"

သူတို့သည် လှေဝမ်းထဲ၌ ဖိုခနောက်ဆိုင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ခုခုအင်းသည် ဈူကွန်အနီးတွင် ထိုင်ခွဲလိုက်၏။

ယခုအခါ ဈူကွန်သည် ကိုရင်တစ်ပါးနှင့် မတူတော့ပါ။ ခွဲခံ ချမ်းမာနှင့် ကြည်နူးနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်တူနေပါတော့ သည်။

ခုခုအင်းနှင့် မိုလင်းနုတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောကြတော့ပါ။

"ခင်ဗျာတို့ ဘာဖြစ်လို့ စကားပြောကြတာလဲ"

သို့သော် သူတို့စကားပြောကြတော့ပေ။

ဝေးကြာသောအခါ ခုခုအင်းက...

"ဈူကွန်... ရှင် လူခတ်မလဲတော့ဘူးလား"

ဈူကွန်မှာ သူတို့ခွင်း စကားပြောမိုင်းနေရာမှ သူ့အား မှုတ်တရက် လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်ခဲ့ သည်။

၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

မိုလင်းနုက ပြုံးပြီး...

"ဟုတ်တယ်... ရှင်က ဆံပင်ကြီး ဒီလောက်ရှည်နေပြီတော့
မှ ကိုရင်အဝတ်အစားနဲ့ဆိုတော့ ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လူဝတ်လဲပြီ
ကျောင်းမှာ မနေနဲ့တော့၊ ကျန်မတို့ အိမ်မှာလိုက်နေ"

ချွေကွန်က "လက်ဆုပ်ဖို့လိုက်ပြီ..."

"ကျွမ်းက ဘာသာရေးကိုပဲ အာသနိတာပါ၊ မလွဲမရှောင်
သာလို့ လူဝတ်လဲတာပါ"

မိုလင်းနုသည် ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ ခုစုအင်းကလည်း
ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ သုံးယောက်လုံးနှုတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးမိုးလာတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်မှု
ကြီးမိုးလာသောအခါ ချွေကွန်မနေတတ်တော့ပေ။

"ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောကြတာ
လဲဗျ"

ချွေကွန်လှမ်းပြောသော်လည်း ခုစုအင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ
မည်သို့မျှ စကားမပြောကြပါပေ။

ထိုစဉ် လှေငယ်တစ်စင်းသည် သူတို့လှေစိုရာသို့ ချဉ်းကပ်
လာလေ၏။

ထိုလှေပေါ်မှ လူငယ်၏စိတ်ထဲတွင် ကိုရင်ဝတ်နှင့် မိန်း
ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ပလူးမလဲ လုပ်နေသောကိုရင်အား မျက်စိ
နောက် နေမိသည်။

ထိုလှေပေါ်မှ လူငယ်ကား ကျွင်းချွန်းစန်းပင် ဖြစ်သတည်း။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၅-၄) ❀ ၆၃

ချွေကွန်သည် လှေချင်းနီးကပ်လာသောအခါ ကျွင်းချွန်းစန်း
အား တွေ့မြင်သွားလေ၏။ သူသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ထရပ်လိုက်
သည်။

"ဟေ့... ကျွင်းချွန်းစန်း၊ မင်းလဲ ဒီရောင်လာသကိုး"

ခုစုအင်း စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။

သူသည် ချွေကွန်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထွက်လည်ချင်သ
လိုက်လည်း မိုလင်းနုနှင့် ကျွင်းချွန်းစန်းတို့အား ဆုံမိတော့

သည်။

ဤမျှ လူများများနှင့် သူမ ထွက်မလည်ချင်ပေ။ မမျှော်
လင့်ဘဲ အသိနှစ်ယောက်နှင့်တွေ့ရသဖြင့် ခုစုအင်း စိတ်ပျက်နေ

သည်။

ထိုကြားထဲ ချွေကွန်က မိုလင်းနုအား အရေးပေးနေသည်။

ခုစုအင်း စိတ်မကြည်မသာ ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွင်းချွန်းစန်း၏လှေသည် သူတို့လှေနှင့်ပူးကပ်လာလေ
၏။

ထို့နောက် ပြုံး၍ ချွေကွန်အား ပြောလိုက်သည်။

"မင်း တော်တော်နိုးပွင့်နေတာပဲ"

ချွေကွန်၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီခဲ့သွား၏။

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ"

ထို့နောက် ကျွင်းချွန်းစန်းသည် ခုစုအင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“စုစုအင်း နေကောင်းတယ်နော်”

ထို့နောက် ကျင်းခွန်းခန်းသည် မိုလင်းနုကို ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဈာန်က ခိုက်အိမ်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

ဈာန်က မိတ်ဆက်ပေးမည်အပြုတွင် မိုလင်းနုက ကြာခြတ်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

“ကျွန်းမနာမည်က မိုလင်းနုရှင်၊ ရှင်ထက် အသက်ငယ်တော့ ရှင်က အစ်မလို့မခေါ်သင့်ပါဘူး”

ကျင်းခွန်းခန်း၏မျက်နှာမှာ နီနီသွားသည်။

ဈာန်က....

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မင်းက တစ်ယောက်တည်းလျှောက်လည်နေတာပဲလား”

ကျင်းခွန်းခန်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... ဘာစရာတွေ လာပို့မလို့ပါ”

သုသည် စုစုအင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ငါ့ဆရာက ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနေတော့ ငါက ဘာစရာ သောက်စရာတွေ သွားပို့ရတာပေါ့၊ သူက ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ကိုယ်တည်းနေလေ့မရှိဘူး အသိုင်းနဲ့အဝိုင်းနဲ့နေတော့ ငါက အမြဲတမ်း ချက်ပြုတ်ပြုနေရတာပဲ၊ စုစုအင်းနဲ့ဆရာမကြီးလူမားလဲ ရှိတယ်”

စုစုအင်းက....

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၄) ❀ ၆၅

“ကျွန်းမ ဆရာမကြီးရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်းမလိုက်ခွင့်တယ်၊ အဲဒါကိုကြီးကျင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျင်းခွန်းခန်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“လိုက်ခဲ့လေ... ရပါတယ်”

စုစုအင်းသည် ကျင်းခွန်းခန်း၏လှေသို့ကူးသွားလေသည်။

ဈာန်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။

“စုစုအင်း... မင်း ငါ့အတွက်လျှောက်လည်မယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ၊ အခုမှ အစရှိသေးတယ်၊ လည်စရာ ပတ်စရာတွေ မရှိပါဘူးပေါ့”

စုစုအင်းသည် ဈာန်ကို အခြေမပေးပေ။

“အစ်ကိုကြီးကျင်း သွားကြမယ်”

ကျင်းခွန်းခန်းသည် ပန်တန်ချက်တွန်းပြီး လှေကိုစွာရန် ပြင်ချီလာသည်။

“စုစုအင်း ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ မသွားပါနဲ့ဦး”

မိုလင်းနုက ပြီးလိုက်၏။

“သူ့ဆရာမကြီးဆီကို သွားမယ်လို့ ပြောနေတယ် ရှင်ကြီးကလား ရှင်နဲ့ ကျွန်းမနဲ့ နှစ်ယောက်အတူ ဘာကြတာပေါ့၊ သူ့ဆရာမကြီးလို့သွားမယ်ဆိုရင်လဲ သွားပါစေ”

စုစုအင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“သူ ပြောတာမှန်တယ်၊ ကျွန်းမ မရှိဘဲနဲ့ သူရှိနေရင်လဲ ပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်းမရှိမှ မဟုတ်ပါဘူး”

၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူမသည် ကျင်းရွှန်းစန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး...
 “အစ်ကိုကြီးကျင်း... ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်”
 “ကောင်းပြီ... သွားတာပေါ့”
 ကျင်းရွှန်းစန်းသည် ဈာန်အား အားသာသောအကြည့်
 ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 “ငါတို့သွားမယ်”
 ဈာန်မှာ ငေးဝိုင်းနေမိသည်။
 ကျင်းရွှန်းစန်း နှုတ်ဆက်သည်ကိုလည်း မကြားသလှ။
 ဗိုလင်းနုက ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “သွားပါ... သွားပါ”
 ကျင်းရွှန်းစန်းသည် လှေကလေးကိုလှည့်၍ လှော်တော်
 တော့သည်။
 ဈာန်မှာ လှေဦးတွင် ရပ်၍ တွေ့ဝေနေသည်။ ဇရာ
 သည် အတူတူထွက်လာပြီး ခွဲခွာသွားသည်ကို သူနားမလည်
 ဖြစ်နေသည်။
 “သူ ဘာဖြစ်လို့လိုက်သွားရတာလဲ”
 ဗိုလင်းနုမှာ ဈာန်တွေ့ဝေဝေးမောနေသည်ကို ကြည့်
 အခြေအနေကို ဆင်ခြင်မိလေ၏။
 ဇရာအင်သည် ဈာန်နှင့် သူမကိုမနာလိုက်တိုင်းခြင်းကြောင့်
 သော်လည်းကောင်း၊ သက်တမ်းပိုင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့်သော်လည်း

သရဖူငြင်းသောသိုင်း၊စကရောင် (၆၆-၄) ❀ ၆၇

ကောင်း၊ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်ရပေမည်။
 ဈာန်နှင့် ဇရာအင်းတို့၏သံယောဇဉ်ကိုလည်း သူမရိပ်မိ
 ချိတ်လေ၏။
 သို့သော် သူမသည် တိုပြဿနာကိုခေါင်းထဲမထည့်ပါ။ စိတ်
 ရှိမိမိပါ။ ခေါင်းယမ်းပြီး ထိုအကြောင်းကို မေ့ပစ်လိုက်လေ၏။
 ဈာန်မှာ ဇရာအင်းပါသွားသောလှေကို ငေးကြည့်နေဆဲ
 ဖြစ်သည်။
 ထိုလှေငယ်ပျောက်သွားသောအခါမှ သူ့လှေပေါ်တွင် ဗို
 လင်းနုပါလာကြောင်း သတိရတော့သည်။
 သူက ခေါင်းယမ်းပြီး ဗိုလင်းနုကိုပြောလိုက်၏။
 “သူပဲ ဓားစရာ သောက်စရာတွေယူလာခဲ့မယ်၊ သူပဲ လည်
 ယာကိုယ်လို့ပြောတယ်၊ အခု သူက ထွက်သွားပြီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ
 မသိဘူး”
 ဗိုလင်းနုသည် ဇရာအင်း အဘယ့်ကြောင့်ထွက်ခွာသွားသည်
 ကိုမသိပါ။ ဖြစ်ပါသည်။
 ဈာန်မရိပ်မိသဖြင့် သူသည် ပြုံးလိုက်သည်။
 “သူ့မှာ အခြေအနေတိုင်းရှိနေပြီလို့ လိုက်သွားတာ နေမှာပေါ့၊
 အခြေအနေတိုင်းမရှိရင် သူ ဘယ်လိုက်သလဲ”
 သူမက ဆက်တိုက်ပင် ဈာန်ကို မေးလိုက်သည်။
 “ရင်တို့က ဇရာပဲ၊ စကစက လျှောက်လည်ကြသလား
 ဈာန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"မဟုတ်ဘူး၊ မလည်ပါဘူး။ ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ်ပါ။
လဲ ကျုပ်ကို ဆင်းတုနဲ့ဆရာတော်တွေက လူထွက်တော့မယ့်ကို
ပြီး ခွင့်လွှတ်ထားလို့လဲ ဒီလောက်လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွား
တာပေါ့။ နို့မိရင်တော့ မလွယ်ဘူး အင်း... ပထမဆုံးအကြိမ်
ထွက်လာရော စိတ်ပျက်ရောဖြစ်ရောပဲ"

မိုလင်းနု အေးသထွက်သွား၏။

"ရှင်က စိတ်ပျက်တယ် ဟုတ်လား"

ထိုစကားကိုကြားလိုက်မှ နူးကွန်သည် မိုလင်းနုကိုကြည့်

သည်။ မိုလင်းနုစိတ်ဆိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် စိတ်ညစ်သွားလေတော့၏။

"စိတ်မပျက်ပါဘူးဗျား၊ ဒါနဲ့ နေခမ်းပဲဦး ခင်ဗျားလဲ"

ခဏခဏ ရောက်နေတာပဲလား"

မိုလင်းနုက မေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

"ကျွန်မက ဒီအနီးအနားမှာနေတာပဲ၊ နောက်ပြီး ခဏ
မြစ်ထဲကို ရေဆင်းကူးနေတာ"

"ဗျား... ခင်ဗျား ရေကူးတတ်တယ် ဟုတ်လား"

"ကျွန်မ ရေကူးတတ်တာပေါ့"

"ဟုတ်လား... ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေတာလဲ"

မိုလင်းနုက အဝေးသို့တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်မနေတာက..."

သူမသည် စကားကိုတစ်ပိုင်းလက်စမြင့် ရပ်တန့်လို့

သည်။

"အခုတော့ ကျွန်မ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို ပြောမပြ
နောက်တော့ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့အိမ်ကို ခေါ်သွားမယ်"

"ခင်ဗျားတို့ အိမ်က ဘယ်မှာလဲ"

"မဝေးပါဘူး... ပြောပြလဲ ရှင်သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး တစ်နေ့

မှတိုက် အိမ်အိမ်ကို ခေါ်သွားရမယ်"

"ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပေါ့"

"ခင်ဗျား ရေကူးတတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား"

"တကယ်ပေါ့... ရှင် မယ့်ဘူးလား ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မရေကူး
မယ်"

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ရေထဲသို့ ခိုက်စင်ထိုးဆင်း
လိုက်လေ၏။

"ပလို..."

ရေထဲသို့ ငုပ်ဝင်သွားသည်။

နူးကွန်သည် ရေကူးသည်ကိုလုံးဝမမြင်ပဲသဖြင့် ထိတ်လန့်
ကျန်ရစ်သွားသည်။

"မိုလင်းနု... မိုလင်းနု"

နူးကွန်ကတော့ ရင်ကွဲမတတ် အော်ခေါ်ခေါ်ဆဲသာဖြစ်ပါ
သည်။

နူးကွန်သည် လွန်စွာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။ သူက မယ့်ဘူးလို့

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပြောလိုက်သည်မဟုတ်ပါလော့။

ထို့ကြောင့် ဖိုလင်းနုရေထဲသို့စုန်ချသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ဈာန်သည် အော်ခေါ်နေဆဲသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုစဉ်....

“ကျွန်မ မသေသေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တော့
အော်ခေါ်နေရတာလဲ”

လှေပုပိုင်းမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဈာန်သည် ပုပိုင်းကိုအလျင်အမြန် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဖိုလင်းနုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူလွန်စွာဝမ်း
သာသွားသည်။

ဖိုလင်းနုမှာ ဦးခေါင်းကလေးသာ ရေပေါ်ပေါ်နေ၏။ တစ်
ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်နေသည်။

ဈာန်က ကရုဏာအသောဖြင့် ငေါက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခွဲနေသလား၊ မြန်မြန်တက်ခမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး
မိမ့်နေတာပဲ။ တော်ကြာ အအေးမိလိမ့်မယ်”

ဖိုလင်းနုသည် လှေပေါ်သို့တက်လိုက်၏။ သူ၏အဝတ်အ
စားများသည် ရေများ မိမ့်နေပြီး အသာနှင့်ကပ်နေ၏။

ထိုအခါ သူမ၏ဖိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် ဖေါ
လွင်ထင်ရှားနေတော့သည်။

ဈာန်သည် ကြည့်ပြီး ရင်နုန်လာလေ၏။

ဈာန်သည် ဖိုလင်းနုအား ကြာကြာမကြည့်ခဲ့ဘူး။ သူ

သရေခြင်းခသားသိုင်းတောရပ် (၄၆-၄) ❀ ၇၁

မူကားလှည့်လိုက်ရ၏။

ဖိုလင်းနုက....

“ရှင် တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ရေနစ်ပြီး မသေနိုင်ပါ
ဘူး”

ဈာန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံပါဘူးဗျား၊ ခင်ဗျားက ငါး
နစ်ကောင်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်မယ့် ငါးတစ်ကောင်လို ရေကူးနိုင်
တာကိုတော့ ကျွန်တော် အံ့သြလို့မဆိုဘူး”

ဖိုလင်းနုသည် တအံ့တဩ ပြောနေသော ဈာန်ကို လွန်
စွာ သဘောကျသွား၏။

“ရှင်ဟာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ဘုရားစာ တရားစာပဲ
မပတ်နေတာကိုး” ရှင် ဘာများသိတာလို့လဲ”

သူမက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“လူကတော့ ငါးမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အိပ်မယ့် ခြေတွေလက်
တွေ ရှိနေတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ရေထဲမှာ ငါးလိုကူးနိုင်တာပေါ့”

ဈာန်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားရင်း....

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ခြေလက်ရှိရင် ရေကူးနိုင်တယ်လို့ဆို
တာပဲ၊ အဲဖြင့် ကျွန်တော်လဲ ရေကူးနိုင်ပါ့မလား”

ဖိုလင်းနုက ဆံပင်များကို ရေသုတ်ရင်း....

“ဟုတ်တယ်...ကူးနိုင်တယ်၊ သိုင်းညာတတ်တဲ့လူဟာ ရေ
ကူးရင်ရင် ပိုလွယ်တယ်”

၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဈေးကွန်သည် ရေကူးလိုသောစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်
လေတော့၏။

“မိုလင်းနု... ကျွန်တော် ရေကူးသင်ဇွင်တယ်၊ ခင်ဗျား သ
ပေးမယ် မဟုတ်လား”

မိုလင်းနု အံ့သြသွားသည်။

“ရှင် ရေကူးသင်ဇွင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သင်ဇွင်တယ်”

မိုလင်းနုသည် ဖြည်ညှင်းစွာ မောင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မက သင်ပေးဇွင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်မတို့ မိသားစုက တာဖြစ်ထားတယ်ရှင်၊ ဘယ်သူ
ရေကူးသင်ပေးရဘူးလို့ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

ဈေးကွန် စိတ်ပျက်သွားသည်။

သူသည် အတန်ကြာ ငေးမောနေရင်း ကျွမ်းထဘုန်းတော်
ကြီးနှင့်တူထိပ်စီးတိုက်ဖိုက်နေခဉ် မို လင်းနုက သူ့အားခေါ်ထုတ်
သွားပိုက်သတိရလာလေ၏။

သူက လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စကားတစ်ခွန်းပေးဇွင်တယ်”

မိုလင်းနုက ရယ်လိုက်၏။

“တစ်ခွန်းမကဘူး၊ အများကြီး မေးနိုင်ပါတယ်”

ဈေးကွန်က....

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (စဉ်-၄) ❀ ၇၃

“ဟိုနေ့က ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးနဲ့လူတစ်ယောက် တိုက်
ခိုက်နေဟုန်း၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ထုတ်သွားရ
တာလဲ”

မိုလင်းနု ကွက်ခနဲ မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ရှင်တို့လိုက်ရှာရင်း ရောက်လာတာပါ”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ထုတ်တာလဲ”

“ရှင် ဝင်ပါနေရင် ရှင် ဥက္ကဋ္ဌဧကန်မှာမိုးလို့ပါ”

“အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားခေါ်လို့ နို့မဟုတ်ရင် ကျွမ်းထဘုန်းတော်
ကြီး သေမှာမဟုတ်ဘူး”

မိုလင်းနု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ခေါ်ထုတ်ရတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်ပါရာ
မှာ မဟိုက်ခံရမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မက ခေါ်ထုတ်တာပါ”

မိုလင်းနုက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ရှင်အပေါ် ကျွန်မ ခေတနာထားတာပါ၊ ရှင်က ကျွန်မကို
ခေါ်ခိုက်တင်နေလိုက်တာ၊ ဒီလိုမှန်းမသိရင် ကျွန်မ မခေါ်ပါဘူး၊ ရှင်
ဟုတ်ရင် သေချင်သေဆိုးပြီး ပန်ထားလိုက်မှာပါ”

ဈေးကွန်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီး သေဆုံးရတာကို ကျွန်တော်အပြစ်မကင်းဘူး
တင်နေလို့ပါ၊ ကျွန်တော် ကျွမ်းထဘုန်းတော်ကြီးရဲ့အသက်ကို ငါ့လုပ်

၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လင်းအောင်

နိုင်မယ်ထင်တယ်”

မိုလင်းနုက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မသာ ဝင်မတားရင် ရှင် ကျွမ်းထဲ
ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့အသက်ကို ဝင်ကယ်မယ်၊ ဒီမှာ ရှင်မညာ ဘယ်
လောက်ရှိရဲ့ဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်၊ ရှင်ကယ်ရင် ရှင်မှားမှာပေါ့၊ ရှင်
သာ အသတ်ခံရမှာရှင်၊ သူ့အသက်ကို ဝင်မကယ်နိုင်တဲ့အပြင် ကိုယ်
အသက်ပါ ပါသွားမှာ၊ ဒါကို ကျွန်မက သိတယ်”

ဈာန်က ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့
ကျွမ်းထဲဘုန်းတော်ကြီးနဲ့အသက်ကို ဘယ်ကယ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေ
မယ့် နှစ်ယောက်လေ နှစ်ယောက်၊ ကျွမ်းထဲဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ကျွန်
တော်နဲ့ နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်ဆိုတော့ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖြစ်
သွားနိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ဟိုက သိုင်းမညာအပြတ်အသတ် သာပါတယ်”

“အဲဒီခင်းကျန်လူမျိုးက ကျွမ်းထဲဆရာတော်ထက် သိုင်းမ
ညာဖြင့်တာပဲ၊ သူ့ကို ခင်ဗျားသိသလား”

မိုလင်းနုက မေါင်းကိုခေါ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ သူ့ကိုမသိပါဘူး”

“တကယ်ပါ”

“ခင်ဗျားမသိရင် ကျွန်တော်သိတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

ဆရာပြင်းသောသိုင်းခင်ကရာဇ် (၈၆-၄) ❀ ၇၅

မိုလင်းနု အံ့သြသွားသည်။

“ရှင်... ရှင် သူ့ကိုသိတယ်”

“သိတယ်လို့ ထင်တယ်”

“အဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“တုထိပါ”

မိုလင်းနု ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟင်... သူ့နာမည် တုထိပါဆိုတာကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိ
သလဲဟင်”

ဈာန်က...

“ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောပြလို့ သိတာ
ပေါ့၊ အဲဒီမိတ်ဆွေ ဘယ်သူလဲလို့တော့ မမေးရဲ၊ ကျွန်တော် မပြော
ပျေ”

မိုလင်းနု အံ့သြမှုဖြင့် တွေ့ဝေငေးမောနေတော့၏။

ထိုစဉ် ထည်ဝါမဲ့ညားသော လှေကြီးတစ်စင်းသည် မိုလင်းနု
ထိပ်လှေမီသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

၁၈၈

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အခန်း(၅)

ထူးခြားစွာကြည်စသော အမျိုးသမီးကြီး

ကြီးမားလှသော လှေကြီးသည် ထည်ဝါသော ရွက်ကြီးတစ်
ထားလေ၏။

လှေကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လွန်စွာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလေ၏။

မိုလင်းနုသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးယောင်သမ်းလာ၏။
သူမသည် ထိုရွက်လှေကို လက်ညှိုးထားပြရင်း...

"အူကွန်... ဟိုမှာ လွှင့်ထားတဲ့ရွက်လှေကြီးကို တွေ့လား"

လှေကြီးသည် အာရုံကြီးမာနဲ့တက် လှော်ခတ်လာလေ
သည်။

အူကွန်သည် လှပခန့်ညားသော ရွက်လှေကြီးကို တမေ့တ
မော ငေးကြည့်နေလေ၏။

သရဖူခြင်းစသောသို့င်းတရား (၆၆-၄) ❀ ၇၇

ထိုစဉ် ရွက်လှေဆီမှ အသံကြားလိုက်ရ လေတော့၏။
အသံမှာ တိဘက်ဘာသာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်

သည်။

"မိုလင်းနုပါလား... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ"

ထိုအသံမှာ ယင်းလူ၏အသံဖြစ်ကြောင်း အူကွန် သိလိုက်

လေသည်။

သူသည် ယင်းလူ၏အသံကိုကြားသောအခါ ဝမ်းသာ

နေသည်။

"ပြင်ပလောက၌ သိသူတစ်ယောက် တိုးလာခြင်းကြောင့်ပင်

ဖြစ်ပေသည်။

မိုလင်းနုက...

"ဟုတ်ကဲ့... မေမေလေး"

သူမသည် လှေကလေးပေါ်မှ လှေကြီးပေါ်သို့ခုန်တက်

လေသည်။

သူမသည် ရွက်လှေပေါ်မှ အူကွန်အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုနောက် လက်ယာဘေးလေတော့၏။

"အူကွန် ဘာနေနေတာလဲ၊ လာခဲ့လေ"

အူကွန်သည် လှေထဲမှ ခြင်းတောင်းကို ဆွဲယူကာ လှေကြီး

ပေါ်သို့လှမ်းခနဲ ခုန်တက်လိုက်တော့၏။

အူကွန်စီးလာသောလှေသည် ရေထဲ၌ မော့ပါသွားလေ

တော့သည်။

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဣန္ဒြေမှာ လှေဦးတွင် ရပ်လိုက်၏။
မိုလင်းနုကတော့ လှေတမ်းတွင် ကာရန်ထားသော ခမ်း
များကိုမယ်ရှာပြီး အတွင်းသို့ဝင်သွားလေ၏။
ဣန္ဒြေမှာမူ လှေတစ်စင်းလုံးအား ဖြင့်၍ အကဲခတ်နေခဲ့
သည်။

“မိုလင်းနုရဲ့အဖေဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒါလောက် ဘာဖြစ်
ထည်ထည်ဝါဝါ ရှိနေရတာလဲ၊ မင်းရီးရာဇာထံကများ ဖြစ်နေ
လား။”

သူ ခဏ်းစားနေစဉ် လှေဦးခန်းထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက်
အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မိုလင်းနု၊ နင့်ကို လူရှေ့သူ
မှာ ရေမကူးရဘူးလို့ တာဖြစ်ထားလွှဲကဲ့နဲ့ နင် အခု လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ
ဟုတ်လား၊ အခု ဖြစ်ထဲမှာ ရေကူးတာဟာ နင်အပြစ်ရှိတယ်၊ နင့်ကို
အပြစ်သတ်ခတ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဣန္ဒြေသည် ထိုအသံကိုကြားသောအခါ အနည်းငယ်
သြသွားသည်။ ထိုအသံကို သူကြားဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။

သို့သော် သူသည် မည်သူမည်ဝါ၏အသံဖြစ်မှန်း ခန့်မှန်း
မရခဲ့ချေ။

ထိုစဉ် မိုလင်းနု၏တောင်းပန်သောအသံ၊ အဘိုးအို၏ကြိတ်
မောင်းသောအသံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ဣန္ဒြေမှာ ထိုအသံရှင်ကိုသာ ခဏ်းစားနေသည်။ သို့သော်

မရဖူးခြင်းသောသို့င်းတောရှာဝ် (ခဏ်း-၄) ❀ ၇၉

ခဏ်းစား၍မရတ် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းလူ၏ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ထိုအခါ ကြိမ်း မောင်းအူပုသံ၊ တောင်းပန်သံများသည်
ပေါက်သွားသည်။

“တော်ပါပြီရှင်၊ သမီးက ငယ်ပါသေးတယ်၊ တစ်ခါတလေ
အဖို့မပျို၊ ရေကူးမိတာမို့၊ အဲကို အပြစ်ယူနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊
မိုလင်းနုက နောက်ရေမကူးမို့ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်ကလဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။”

“ယင်းလူ၊ မင်းက ငါ သူ့ကိုဆုံးမရင် ကာဆီးကာဆီးနဲ့ မင်း
အဖို့ကိုလုပ်လို့ သူ ဆိုးလာတာ၊ မင်း သူ့ရှေ့က တော်တော် ကာဆီး
ကာဆီးလုပ်”

အဘိုးအို၏အသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ငါက လူရှေ့သူရှေ့မှာ ရေမကူးရဘူးလို့ အတန်တန် တား
ပြန်တယ်ပင်ထားတယ်၊ သူက ငါ့မကားကို ဂရုမနိုက်ဘဲ အဖျားရှေ့မှာ
မကူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း မတားနဲ့၊ မင်းတားလို့ သူ့ကို ငါ့ခွင့်
လွှတ်မရပေါင်း များလှပြီ၊ ဒီတစ်ခါ သူ့ကိုကောင်းကောင်းဆုံးမရမယ်၊
တယ်ကိုမလဲ သွားခွင့်မပြုနိုင်တော့ဘူး”

ဣန္ဒြေသည် ထိုသြသွားလေ၏။

“သူ့အဖေက သူ့သမီးကို ရေမကူးခေစဉ်တုန်း သမီးက ကူး
တယ်၊ အဲဲ ပြဿနာဖြစ်နေတာ”

ယင်းလူ၏အသံ ထွက်လာသည်။ အသံကလည်း
သွက်သွက် မခါသံလည်း ပါလာသည်။

“ရှင် ဓမ္မိ အတွက်မပျောက်နိုင်သေးဘူး၊ စိတ်ထင်ရာရာ တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရှင်မှာ သမီးဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ တယ်၊ အပြစ်ပေးမနေနဲ့တော့၊ သတ်ပစ်လိုက်”

အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အဘိုးဆိုသည် ယင်းလူအား မလွန်ဆန်ခဲ့သည့်အလေ့ ထွက်လာသောလေသံသည် ပျော့ပျောင်းသွားလေ၏။

“ယင်းလူ... မင်း သူ့အပေါ်မှာ ဒီလောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ငါသိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့မဆိုးပါဘူး”

သူသည် မိုလင်းနုအားသိလှည့်လိုက်ပြီ။

“မိုလင်းနု... ဒီတစ်ခါ နှင့်ကို ငါ့ရှင်လွတ်လိုက်မယ်၊ နှင့်တို့နဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်နဲ့၊ နှင့်သိုင်းပညာတိုးတက်မှုရှိသလား၊ မရှိသလား ဆိုတာကို ငါစစ်ဆေးကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ၊ သမီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

မိုလင်းနုက ကတိပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် မိုလင်းနု၏တီးတိုးကောင်းပြောသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

အသံတိုးသွားသဖြင့် ကောင်းများကိုပီပီသသမကြားနိုင်တော့ချေ။

ထို့နောက် ယင်းလူ၏အသံကိုကြားရသည်။ သူ့အသံ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစိစားနေရကြောင်း သိသာသည်။

“ဟုတ်လား... သူ ပါလာသလား၊ သူ့ကိုမြန်မြန်ခေါ်လိုက်”

မိုလင်းနု

မိုလင်းနု၏မခင်အသံ ပေါ်လာသည်။

“နေဦး... ကိုရိုကို ခေါ်လာသလား၊ မိုလင်းနု”

မိုလင်းနုက...

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ... သူ့စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ”

မိုလင်းနု၏မခင်က...

“အင်း... သူ့ရဲ့ကိုယ်အော့ပညာက တော်တော်အဆင့်မြင့်ပါလား၊ ငါတောင် မသိလိုက်ဘူး”

သူသည် ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ငါ ဘုန်းကြီးတွေ ကိုရင်တွေနဲ့ မဆက်ဆံချင်ဘူး မင်းတို့ကလေးတွေကြ”

ယင်းလူ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ရှင်က သိပ်ခက်တာပဲ၊ ရှင် မတွေ့ချင်ရင် ရှောင်ပေးပေါ့၊ နားမှာထွက်တွေ လို့ တော်မူမလား”

သူမက မိုလင်းနုအား ဆက်၍အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မိုလင်းနု... ဧည့်သည်ကိုအထဲခေါ်နဲ့”

မိုလင်းနုသည် အပြုံးကလေးဖြင့် ထွက်၍ ခေါ်သည်။

“အကြာကြီးစောင့်နေရတာ အားနာလိုက်တာ၊ က... အထဲခေါ်နဲ့ပဲ ဖေဖေလေးက ရှင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

မျှကျွန်က...

“ခင်ဗျား အဖေက ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလို့ခေါ်နေတာ”

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

တယ်၊ ကျွန်တော်ဝင်တွေ့လို့ တော်ပါ့မလား”

“အဲတွေ ထားလိုက်ခမ်းပါ၊ မေမေက မတွေ့ခင်ပေး
မေမေလေးက တွေ့ခင်နေတာပါ၊ ကဲ... ဝင်ထိုင်ပါ”

ချွေကုန်သည် ဝင်သင့် မပင်သင့် ခွဲခားနေတော့၏။
လင်းနုက ချွေကုန်၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲကာ အတွင်းသို့ဝင်လေတော့။

“ကြည့်ခမ်း... ရှင်လက်တွေ အေးနေတာပါ၊ ရှင် ဘယ်
ကိုကြောက်နေတာလဲ၊ ရှင် မေမေကိုကြောက်နေတာလား၊ မေမေ
ရှင်ကို ကိုက်မစားပါဘူးရှင်”

နွေးထွေးသောလက်ကလေးဖြင့် ဆွဲကိုင်ခံလိုက်ရသော
ချွေကုန်၏အတွေးများသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့၏။

ချွေကုန် ရင်ခုန်လာမိသည်။ မိုလင်းနုဆွဲခေါ်ရာ လှေဝမ်း
သို့ လိုက်ပါသွားရတော့သည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် မိုလင်းနုက လက်ကို
လိုက်သည်။

မိုးမဲအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်
အခန်းထဲသို့ လွန်ခဲ့စဉ်ရောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချွေကုန်သည် အဘိုးအိုကိုသေချာစွာ မမြင်လိုက်ရချေ။
အဘိုးအိုမှာ မိုလင်းနု၏ဖခင်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ချွေကုန်သည် လှေဝမ်းထဲရှိ အခန်းကိုဖြင့်၍ကြည့်လိုက်
လှေဝမ်းထဲရှိအခန်းသည် မီးခန်းစွာ ပြင်ဆင်ထားသောအခန်း
သည်။

သရဖူငြင်းခဲသောသိုင်းခံတရုတ် (၆၆-၄) ❀ ၈၃

အသုံးအဆောင်များမှာလည်း တန်ဖိုးရှိသောပစ္စည်းများ
ဖြစ်သည်။

ချွေကုန်သည် ထိုအသုံးအဆောင်များကိုကြည့်ပြီး လွန်စွာ
မိုလင်းနု၏။

ယင်းလူသည် ကျားသားရေခင်းထားသောကုလားထိုင်
ပုံကိုလွှဲ၍ ထိုင်လျက်ရှိသည်။

သူမသည် တစုတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အဝတ်အစားများကို
အတိုင်းထားပေသည်။

မိမိကသာကိုလည်း တစုတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ထုံး
စွာသည်။

သူမ၏ရုပ်ရည်မှာ လွန်စွာ အထက်တန်းကျလှ၏။ လွန်စွာ
ကဲသောဓလေ့ရှိသည့် မှက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

အသက်လေးဆယ်နေ့ ချောမောလှပလှသည့် မိန်းကလေး
တစ်ဦးကို ချွေကုန်သည် ငေးမောကြည့်ရှုနေမိလေ၏။

ဤလှပေ၍ ဤကဲ့သို့ချောမောသည့် အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ဦးရှိနေသည်မှာ မယုံနိုင်စွယ်ကောင်းသောအဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်
သည်။

မိုလင်းနုသည် အလွန်ချောမောသောမိန်းကလေးဖြစ်
သည်။ ချွေကုန်သိရှိပါသည်။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ မိုလင်း
နုကမိမိကိုမြန်နေသော ကြယ်ကလေးဆင့် ရောက်ရှိသောလေ

၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်စာအုပ်

၏။

ချွေကွန်သည် အလွန်လှပသောအမျိုးသမီးကြီးကို
ကြည့်နေလေ၏။

ယင်းလူအား ကြည့်၍မြတ်နိုးသည့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်သော
သားဖြစ်၏။

အခြားပြစ်မှားသည့်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်။
ယင်းလူက စတင်စကားပြောလေ၏။

“ထိုင်... ချွေကွန်၊ ထိုင်ပါ”

ယင်းလူ၏အသံမှာ တီးတိုးသံမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏ လှပကွက်သရေရှိသောမျက်ဝန်းအနံ့သည် ချွေ
ထံ၌ကျရောက်နေသည်။

သူမသည်လည်း အလိုလိုနေရင်း ချွေကွန်အပေါ် ရင်ပါး
မင်စိတ်ပေါက်နေပါသည်။

ချွေကွန်သည် သူမအနီး၌ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်သော
ယင်းလူက ကြည့်နေသည်။

မိုလင်းနုက ယင်းလူအား စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ပြီး

“မေမေလေး... နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့မေးသနည်းဆိုသော် ယင်း
မျက်ဝန်းထဲ၌ မျက်ခည်များ ဝဲနေသောကြောင့်တည်း။

“နေကောင်းပါတယ်ကွယ်”

ယင်းလူက ပြောလိုက်၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းစတုရန်း (၆၆-၄) ❀ ၈၅

ဗိုအခါ အတွင်းခန်းထဲ၌ရှိနေသော အဘိုးအို၏အသံထွက်
လာသည်။

“ယင်းလူ... မင်း နေမကောင်းဘူးလား”

ယင်းလူက အတွင်းခန်းထဲသို့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်၊ အာမှစိတ်
မပူပါ”

သူမက မိုလင်းနုအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“မိုလင်းနု မင်း မေမေကို သွားပြုစုပါ၊ မေမေလေး စကား
နဲ့အရာရှိတယ်”

မိုလင်းနုက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“မေမေကိုပြုစုဖို့ မလိုပါဘူး၊ မေမေက ကျန်းမာရေး တ
ကယ့်ကောင်းတာပဲ”

အတွင်းခန်းမှ အဘိုးအိုအသံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ယင်းလူ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ပြောပါ၊ ပြီးမှနေပါနဲ့
မိုလင်းနုက ကျန်းမာရေးကို သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး”

ယင်းလူက စိတ်ညစ်ညူးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကွန်မ နေကောင်းပါတယ်လို့ ပြောနေတာပဲ”

အတွင်းခန်းထဲမှ အဘိုးအိုက ပြောလိုက်သည်။

“မိုလင်းနု ငါ့သိ ဝင်ခဲ့ရင်း မင်း မေမေလေးက ပြောနေ
တာမဟုတ်လား၊ မေမေလေး စကားကိုနားထောင်စုတယ်”

၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အဘိုးအိုသည် ယင်းလူကို အထူးအရေးပေးကြည့်မိသကဲ့သို့ သာထင်ရှားလှပါသည်။

ဈေးကွန်သည် ဤမိသားစုကို အထူးမှတ်ချက်ပေးရန် တတ်နိုင်ချေ

အလွန်ထူးဆန်းသောမိသားစုဟုသာ ခေါ်ဆိုရပါစေမည်။

မိုလင်းနသည် ဈေးကွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဈေးကွန်အမေးလိုက်လေ၏။

“ဈေးကွန် မင်း နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းလဲလားဟင်”

ဈေးကွန်က လက်အုပ်ဖို့လိုက်ပြီး...

“နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒေါ်လေးကော”

ဈေးကွန်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနေတော့သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း မမြင်ရသောအင်အားကြီးတစ်ခု တားဆီးထားသကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် သူမ၏ကျောက်စိမ်းလက်စွပ် ငွေကြည်နေလေ၏။

“ငါ နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ခိုင်းထား ကိစ္စကို မင်းလုပ်ပြီးပြီလား”

“စိတ်ချပါ... နေရာတကျထားပြီးပြီ၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆုတောင်းပေတ္တာပို့သနေပါတယ်”

ယင်းလူမှာ ကျေနပ်သွားသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သရေဒြင်းသောခေါင်းတောရောင် (၄၆-၄) ❀ ၈၇

သူမက...

“မိုလင်းနက ပြောတယ်၊ မင်း လူထွက်တော့မယ်လို့”

ဈေးကွန် မဖြေချင်ပါ။ သူ့စိတ်ရင်းအရ လူဝတ်မလဲလိုပါ။ သို့သော် လူဝတ်လဲရမည့်ကိစ္စများစွာ ရှိနေသည်။ သူ ဝေ

မချရာ ဖြစ်နေပါသည်။

ယင်းလူက ပြီးပြီမေးလိုက်သည်။

“ငါ မေးနေတာကိုမဖြေနိုင်ဘူးလားဟင်”

ဈေးကွန်က...

“ကျွန်တော် လူဝတ်လဲမှာပါ”

သူကဆက်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လူဝတ်လဲမှာက လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေပါ”

“ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်ဇာတိပါ၊ မင်းနဲ့မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ မင်း သိပြီးပြီလား”

ဈေးကွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဘယ်သူကမှလဲ ကျွန်တော့်ကို လာမေးတာ။ ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းရောက်လာတာ အခါလည်သား

မိသားစုက လူတစ်ယောက်က လာပို့တယ်ဆိုတာ သိရတာ။

“သနားလိုက်တာဟယ်”

၈၈ " တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယင်းလားက ညည်းညူလိုက်သည်။

ချွေကွန်သည် ထိုကောင်းကြားလိုက်ရသောအခါ စုတ်မ
မိမိမသန် မိမိလျက်ရတော့သည်။

ချွေကွန်သည် ဦးခေါင်းကိုမော့လိုက်၏။

"သနားရာ မဟုတ်ပါဘူး ဒီအဖြစ်ကို လွှမ်းမော့ပူပူ
နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် ရေခဲခွင်ခဲ့ပါတယ်"

ယင်းလားက နှုတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။

ချွေကွန် တင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အမိ အမေ့
တွေတော့မိသောအခါတွင် သူတကာယ် ရင်နာရပေသည်။

ထို့ကြောင့် မတွေ့ဘဲ မေ့ထားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် နှုတ်ဆိတ်၍ ထိုင်နေကြလေ၏။

ချွေကွန်က ငြိမ်သက်မှုကို တောင့်မြဲခွင့်လိုက်သည်။

"တခြားကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ"

ယင်းလားက ခေါင်းညှိတ်၏။

"ကောင်းပါပြီ ဒေါ်လေး ကိစ္စရှိရင် မင်းဆီကိုလာခဲ့မယ်
ချွေကွန်က ခေါင်းညှိတ်ပြီး ထရပ်လိုက်လေ၏။

သူသည် အတွင်းနန်းသို့တစ်ခွက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်
မိုလင်းနအား နှုတ်ဆက်လိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယင်းလားက...

"မိုလင်းနကို မစောင့်နဲ့တော့ မင်းက နှုတ်ဆက်သွားတာ

သရဇ္ဈင်္ဂါးသောသိုင်းတရား (၆၆-၄) ၈၉

ရှိ ခါးပြောလိုက်ပါမယ်"

ထိုကောင်းကြားလိုက်ရသောအခါ ချွေကွန်သည် စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်သွား၏။

သို့သော် သူ တာမူမပြောပါ။ လက်အုပ်ချီ၍ နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ"

ယင်းလားက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ကိစ္စရှိရင် ကောင်းကြီးလာခဲ့ပါ"

ချွေကွန်သည် ထိုသို့ပြောပြီး လှေဝမ်းထဲမှထွက်လာလေ
တော့၏။

အမြင်ကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်သောအခါ မိုလင်းန ထွက်လာ
၍ ထွက်လာခြားတစ်ခွက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သေး၏။ မိုလင်းန

ရပ်ထွက်မလာပါ။

ချွေကွန်သည် ရေပြင်ပေါ်၌သွားလာနေသော လှေတစ်စီးကို
လက်အုပ်တီး၍ ခေါ်လိုက်၏။

ခုခုအင်း ယူလာသောခြင်းကလေးကို ကုန်းပတ်ပေါ်၌တွေ့
နေရပေသေးသည်။ ဓားရာမဲ့တို့ ချွေကွန် တို့ထိခြင်းမခံ မပြု

သေးပါးမူ၏။

မကြာမီ မြစ်ထဲ၌ ဥပဟိသွားနေသော လှေတစ်စီးသည်
လာလေတော့၏။ ရလှေပေါ်သို့ ခုခုအင်းအခြံတောင်း အတူ

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

အူကွန် နနီဆင်းလိုက်သည်။

သူသည် ယင်းလူအား နှုတ်ဆက်ရန် ကြည့်လိုက်၏။

ယင်းလူသည် သူ့အား ကျောပေး၍ ရပ်နေသည်ကိုတွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။

သူမသည် မျက်စည်သုတ်နေသည်ဟု အူကွန် ထင်မိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းလူသည် ကျောခိုင်းနေပြီ။

မျက်နှာကိုတစ်နံပါတ်မှ ပြုလုပ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထို့နောက် လေကလေးသည် လေကြီးမှခွာကာ ကမ်း
ဆိုက်ရောက်လာလေတော့၏။

အူကွန်သည် တသွင်သွင်နီဆင်းနေသော အလျင်ကိုကြည့်
ကာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လှန်တွေးတောနေမိ
လေ၏။

ရင်ထဲ၌ လိုက်လံခွာခံစားရတော့သည်။ နုနုအင်းက သူ့အား
ဘာမပြော ညာမပြောထွက်ခွာသွားသည် မဟုတ်ပါလော့။

“ငါ နောက် ထွက်မလည်တော့တူး”

အူကွန်သည် မြင်းတောင်ကိုလှေထဲ၌ပင် ထားပစ်ခဲ့သည်။
လှေသမားအား ငွေတုံးတစ်တုံးပေးလိုက်ပြီး မျင်းကုန်းဘုရားကျောင်း
သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၁၈၈

သရဖူခြင်းသောသိုင်းကောရာဇ် (၈၆-၄) ❀ ၉၁

အခန်း(၆)

ဆရာတင်ဦးထပ်တိုးလာခြင်း

နေရာသီ.....။

နေရာသီ အဦး၌ မိုးရွာစဉ်ကလေးများ ပုံသန်းလာကြပြီး
နောက် နေရာသီအလယ်သို့ရောက်သောအခါ မောက်ကွယ်သွားကြ
သည်။

နေရာသီ၏ညများသည် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ပုံပြင်များစွာ
ပြန်ပေါ်တတ်ပေသည်။

ယနေ့ည.....။

ယနေ့ညတွင် လမင်းမသာပါ။ ကြယ်ပြာမလင်းပါ။
မောက်ကွယ်တစ်ခုလုံးသည် သာယာသည်မရှိပါ။ မှန်ပြာပြာခြင်းနှင့်

၉၂ ❀ တစ္ဆေသိုလ်ခေလ်းအောင်

ကာရီဆိုင်းနေပါသည်။

ဤလိုညူမျိုး၌ အဆွေးတက်စံဖို့သောလူအဖို့ ဆွေးမြည့်ရာ
ချည်မြစ်နေပါသည်။

အိမ်ကလေးထဲ၌ လူငယ်နှစ်ယောက်ထိုင်နေကြပါသည်။
သူတို့သည် သိုင်းပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြပါသည်။

ထိုသူ ငယ်နှစ်ဦးမှာ ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။
သူတို့သည် အတော်အတန် ပြောဆိုပြီးကြသောအခါ ထရပ်လိုက်ကြ
လေ၏။

“ဒီကနေ့ ငါ ကျောင်းဝင်းအထိ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါ ကိုယ်တော
ပညာ အတော်ကောင်းလာပြီကွ၊ ကျောင်းဝင်းနံရံကို ငါနုနုကျော်နိုင်
ပြီ၊ မင်းတို့ အဆောင်ထဲအထိ ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ယန်းပုက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချွေကွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းအဲ့ပညာတက်တာကို ငါဝမ်းသာပါ
တယ်၊ အိပ်ပေမယ့် ငါဘာကို စိတ်မချဘူး၊ ဘာ အနားမှာ မင်းအဖို့
ရှိနေမှ ကောင်းမယ်”

ယန်းပုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေ၏။

“ကောင်မပြီလေ၊ ဒါဖြင့် မင်း သွားပေတော့”

ချွေကွန်က ယန်းပုအား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“မကြာခင် ဂျေကောင်းဝင်းထဲကို မင်း စိုက်ရမှာပေါ့ကွာ

အရုဇ္ဈခြင်းသောသို့မီးတံတရား (၈၆-၄) ❀ ၉၃

မပူပါနဲ့၊ အခုတော့ မင်း ဘာကိုဂရုစိုက်လိုက်ပါပြီဗွာ”

ယန်းပုက....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ငါ ဆရာကို စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါမယ်၊
မင်းသာသွားပါ”

“ငါ သွားမယ်”

ချွေကွန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့
၏။

သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှဆင်းသက်ပြီး ဘုရားကျောင်း
ဝင်းအတွင်းသို့ပြန်လာရာ တောအုပ်တစ်ခုကို မြတ်သန်းလာရသည်။

ထိုတောအုပ်ထဲမှ ညာသံမေးတိုက်မိုက်သံများကို ကြား
ရသဖြင့် ချွေကွန်သည် အလွန်အံ့သြလေ၏။

ထိုတောအုပ်နှင့် အကျွမ်းဝင်သူများမှာ သူတို့အုပ်စုသားရှိ
သည်။

ထို့ကြောင့် ချွေကွန်သည် တောအုပ်ထဲသို့မြေဖော့နှင့်ဝင်
ကာ ရောင်းပြောင်းကြည့်ရှုမိလေ၏။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်တိုက်မိုက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့
၏။

ထိုနှစ်ယောက်မှာ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ လူနှစ်ယောက်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

လူယားနှင့် ဝမ်ကျောင်းတို့ဖြစ်လေ၏။

၉၄ ❀ တတ္တသိုလ်ခနုလင်းအောင်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နဂိုက မျက်နှာဆင်းဆိုင်မရသော လူများ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ အဘယ်ကိစ္စကို အကြောင်းရင်းမိကာ တိုက်ခိုက်နေကြသနည်းဟု ချွေးကွန်တွေးနေလေ၏။ ပညာမလွယ် ခြင်းကတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

နဂိုက ကြည့်မရသူနှစ်ယောက်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ပညာမလွယ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ချွေးကွန်သည် ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းကျောင်း၏မျက်နှာမှာ ခပ်တည်တည်ဖြစ်သည်။ လူများက ဒေါသထွက်နေသည်။

လူများက....

"ဟိုကိစ္စကို နှင် ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား"

ဝမ်းကျောင်းက မုံ့ပြီးလိုက်သည်။

"ဒီမှာ လူမာ... ခပ်ဈာန်က ကျွပ်ကိုနိုင်မယ်များ ထင်နေသလား၊ ဝေးသေးတယ်ဗျာ"

"ဝမ်းကျောင်း ငါ တကယ်ဒေါသဖြစ်လာရင် မလွယ်ဘူး နှင် 'ကာ' လိုက် တကယ်ဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်မလို့လား"

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... ခပ်ဈာန်အသက် ကျွပ်အသက် ကြည့်ခမ်းပါဦး၊ ခေါင်းထဲဝင်ရမယ့်အသက်တွေ ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ ခပ်ဈာန် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေရတာလဲ"

သရဇုခြင်းသောသိုလ်ခနုလင်း (၉၅-၄) ❀ ၉၅

"ဒါဖြင့် ဟိုကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း ပြောပေတော့"

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွပ် မပြောနိုင်ပါဘူး"

လူမားက ဒေါသထွက်လာသည်။

"ဒီလောက် ဖြစ်လုတာ နှင် သိစေရမယ်"

သူမသည် လက်ဝါးဖြင့် ခိုက်ဆွလိုက်၏။

"ဝန်း"

ဝမ်းကျောင်းက ခုခံပေးလိုက်သည်။

လက်ဝါးချင်း ပူးကပ်သွားပြီးနောက် ခြေတစ်လှမ်းစီ

နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။

ဝမ်းကျောင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

"လူမား၊ ခပ်ဈာန်တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခပ်ဈာန်က ကျွပ်ထက် အတွင်းအားသာတာပဲလို့ ယေဘုယျလူများက သိနေတယ်၊ တကယ်သာမသာဆိုတာ တကယ်ယှဉ်ပြီးကြည့်မှသိရမှာဗျာ၊ အဲဒီတော့ ခမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ ခမ်းကြည့်တော့ အကြောင်းသိသွားတာပေါ့"

လူမားက....

"ငါမေတာကို ဘာဖြစ်လို့ နှင်က မပြောနိုင်ရတာလဲ"

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်ရင်း ဖြေသည်။

"ကျွပ်က မပြောနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောနိုင်ပါတယ်"

အိပ်မက်ပုံ ပြောလို့မရဘူး။

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အကျွန်ုပ်က မှက်ပောင်ကုပ်၍ ခဉ်းစားနေ၏။ သူတို့ပြောမိသည့်ကိစ္စဆိုသည်ကို သူ မသိပေ။

“ဘယ်ကိစ္စများ ပြောနေတယ်မသိဘူး”

ထိုအချိန်တွင် လူမားက မေးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို လုံကု သိသွားပြီလား”

ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်ုပ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး တခြားသူကမေးရင် အပိုပါပဲ။ ကျွန်ုပ်ကမေးမှ ကျွန်ုပ်က ပြောနိုင်မှာ”

လူမားမှာ စိတ်ပျက်လက်ဖျက်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းကျောင်းအား မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ လက်နက်ကို ဆွဲထားလိုက်တော့၏။

“နင်လဲ ပိုခဉ်းစားကြည့်ချေ ဝမ်းကျောင်းရယ်၊ ငါလိုလူမျိုးတွေ ခဉ်းစားတာပေါ့၊ ကလေးအတွက် နင် ခဉ်းစားကြည့်ခမ်း ငါ လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်လဲမလဲ၊ ငါ့ကို အပ်သွားတဲ့လူက ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်သွားတာဟာ ငါလက်ပိုက်ကြည့်နေရင် သူ့မိခင်က ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကောင်းနိုင်မှာလဲ”

အကျွန်ုပ်သည် လူမား ဤသို့ပြောပျောင်းညင်သာစွာ ပြောသည်ကို တစ်ကြိမ်မျှ မကြည့်ပေ။

သူမသည် အမြဲတမ်းခက်ထန်ကြမ်း ကြုတ်စွာ ပြောမိမိမိမိပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လွန်စွာဆိုးညံ့နေလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစကရောင် (၈၆-၄) ❀ ၉၇

လူမားပြောနေသည့်ကလေးဆိုသည်မှာ မည်သည့်ကလေးဖြစ်သနည်း။

ထိုကလေးကိုပြန်လိုချင်၍ ဝမ်းကျောင်းအား တောင်းပန်နေသည်လား မသိပေ။

ဝမ်းကျောင်းက...

“ကျုပ် အခုတော့ ပြောမပြနိုင်သေးပါဘူး၊ အချိန်ကျရင် ကလေးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကယ်နိုင်ဖို့ ကျုပ်မန့်တီးပေးပါ့မယ်”

လူမားက စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြောလေတော့သည်။

“ငါ့ကို အချိန်အမြောက်လောက်ပြောပြပါလားဟင်၊ သူတို့က ကလေးကို ခင်းကျန်နယ်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားသလား၊ တခြားနယ်မှာ ချုပ်နှောင်ထားသလားဆိုတာ ငါသိခွင့်တယ်၊ တခြားနယ်ကို မခေါ်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ဝမ်းကျောင်းသည် ဦးခေါင်းကိုလက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း မြေသည်။

“မပေးပါနဲ့ဘူး၊ ကျုပ်မြေကို မမြေနိုင်ဘူး၊ အဲ... ကျုပ် တစ်ခုတော့ မြေလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ရှင်းအောင်ပါ၊ သူတို့ဟာ ကလေးကို အဝေးကြီးမှာ ချုပ်ထားတယ်၊ အချိန်တန်ရင်တော့ ခင်ဗျားသိရမှာပါပဲ”

အကျွန်ုပ်သည် တွေးနေ၏။

“လူမားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ယောက်”

၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တစ်ယောက်ယောက် တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့က မင်းဆီးထားတာ ဖြစ်ရမယ်”
လူမား စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဝမ်းကျောင်းကို တိုက်ခိုက်မှု
စိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။

“ကဲ... နင်မပြောခင် နေပါတော့၊ ဟိုတိုရင် ချွေကွန်ကို
လိုက်၊ ကောင်းပြောရအောင်”

ချွေကွန်က ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ သူရောက်ရှိနေသည့်
ဤပညာရှင်နှစ်ဦးစလုံး သိရှိကြပေသည်တကား။

“ငါရှိနေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိနေကြပြီ”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မော၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ချွေကွန် ထွက်လာနဲ့၊ လူကြီးတွေကို ဂရုပြုဖို့ကိစ္စကို
နေပြန်တယ်”

ချွေကွန်မှာ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ မထွက်လွယ်
လည်း မဖြစ်တော့ချေ။

“အင်း... ဒီလူနှစ်ယောက်ကိုလိမ်လို့ မရဘူး”

လူသည် ရွှေသို့ထွက်လာပြီး လူမားနှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့
ဂရုပြုလိုက်ရလေ၏။

ဝမ်းကျောင်းက...

“မင်း ကျန်ဝမ်းဆီက ပြန်လာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာဘ”

“သက်သာရဲ့လား”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းကော့ရောင် (ခဏ်း-၄) ❀ ၉၉

“ဟုတ်ကဲ့... သက်သာပါတယ်၊ အခု သာသကုန်ဝမ်းဟာ
မစားကို တော်တော်စားနိုင်ပါတယ်”

လူမားက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“စားနိုင်ရင် ကောင်းတယ်၊ ဒီသတိုင်းသိုရင် ဒီအဘိုးကြီး
တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်တော့ပါဘူး”

ဝမ်းကျောင်းက...

“ထိုင်ခမ်း ချွေကွန်၊ မင်းနဲ့ငါ မတွေ့တာကြာပြီ”

ချွေကွန်သည် လူမားနှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့အနီးတွင် ထိုင်ခဲ့
လိုက်၏။

ချွေကွန်သည် သူ့ဆရာလိုကုအား သတိရလိုက်၏။

ထို့ ကြောင့်...

“ဘာ... ကျွန်တော့် ဆရာကို ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ တွေ့
လိုက်သေးသလား”

ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းခါး...

“မတွေ့ဘူး သူတစ်နေရာမှာကို သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ချွေကွန်မှာ သူ့ဆရာလိုကုမရှိတော့ဟု ဆိုသဖြင့် စိတ်ပျက်
သွားသည်။

လူမားက...

“ဒီလူကြီးက အလုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊ ပြည်မပြန်သွားသလား၊
မသိတာ”

၁၀၀ ဓမ္မ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဧည့်သည်က တာအံ့တည်း မေးလိုက်၏။

“သူ ပြည်မပြန်သွားတယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းကျောင်းက...

“မိုးရိမ်ရောမရှိပါဘူး။ မင်းဆရာက မင်းကိုသိပ်အားကို

တာ၊ သူ ပြန်လာမှာပဲ”

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“သူက မင်းအတွက် အလုပ်များနေသလားမှ မသိတာ”

ဝမ်းကျောင်းသည် တစ်နဲ့တစ်ခုကို သိထားသဖြင့် ဤသို့

ပြောသည်ဟု ထင်သည်။ ဧည့်သည်က မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဝမ်းကျောင်းက ဟန်တားလိုက်၏။

“မင်းမေးမှာကို ငါသိပါတယ်။ အခု ဘာမှမမေးပါနဲ့ မနက်

ဖြန် ဒီအချိန် ဒီကိုလား။ ငါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပြောရော့တယ်”

ဧည့်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး လူမားကိုဂရုပြုရန်

ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝမ်းကျောင်းက ပြတ်၍ပြောလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ လူမား စကားပြောပါဦး။ ငါ သွားတော့မယ်”

ဝမ်းကျောင်းသည် ပန်းကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် အ

ဝေးသို့ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ဧည့်သည်မှာ ဤသို့မမြန်နိုင်ပေ။ သူနှင့် လူမားနှစ်ယောက်

သား ကုန်ရစ်တော့သည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၆-၄) ၁၀၁

ဧည့်သည် ဝမ်းကျောင်းကိုငေးကြည့်လေ၏။ ဝမ်းကျောင်း

သည် လှုပ်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

လူမားကမူ ဧည့်သည်အား ကြည့်နေ၏။

လူမားက...

“ဧည့်သည်... မှန်မှန်ပြောခမ်း၊ မင်းမှာ ဆရာတယ်နဲ့

ယောက်တောင် ရှိနေပြီလဲ”

ဧည့်သည်က...

“အများကြီးပါပဲ။ ဘာကုန်ဝမ်း၊ ဘာဝမ်းကျောင်း၊ ဆရာ

မရှိနဲ့နဲ့ သွားသွားထိတိတိပါပဲ”

သူ စကားဆုံးသောအခါ လူမားက ရယ်မောလိုက်လေ

သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

သူမ၏ရယ်သံသည် ငှက်ဆိုးသံနှင့် တူလှသည်။ ဧည့်သည်

သည် ထိတ်မန့်မြန်သွားလေသည်။

လူမားက...

“တော်တော်များတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါလဲ သင်ပေးရင် မ

ကောင်းတော့ဘူး။ ငါလဲ သင်ပေးမှာပဲ”

“ခင်ဗျာ”

ဧည့်သည် ညည်းညူလိုက်မိသည်။

“သွားသွား၊ တပည့်မထားဘူးလို့ ကြားရိုက်မိသလားလို့”

၁၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လင်းအောင်

“မင်း ပါးစပ်ဝိတ်ထားခမ်း”

လူမားက ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ချွေကွန် ပါးစပ်ဝိတ်သွားရလေတော့၏။

လူမားက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ငါက ဒီပညာကို ခေါင်းထဲအထိ ယူသွားရမှာလား”

ချွေကွန်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

သူ့အား အတင်းအကျပ်ပညာသင်ပေးနေသူများကို သူ
လိုလားတော့ပေး

လူမားက....

“ငါပြောတာ နားထောင်၊ နောက်ဆယ်ရက်ကစပြီးမင်းကို
ညာတစ်မျိုးသင်ပေးမယ်၊ မင်းအတွက် အလွန်အသုံးကျမယ့်ပညာပဲ
ဒါပေမယ့်....”

ချွေကွန်သည် မြင်သည်စိတ်ကို မမျှော်နိုင်တော့ပေ။

“တော်ပါပြီဗျာ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်ကိုပညာရပ်
တစ်မျိုးသင်ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး တုတ်ပါးဆီသွားပြီး အထိမ်းအမှတ်
ပစ္စည်းတစ်ခုကိုယူခိုင်းလေ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

လူမားက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်၏။

“တော်... တနီ... တိတ်၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ
လဲ”

“ကျွန်တော် မဟုတ်တာတွေ ပြောတာပဲ၊ ကျွန်တော်မှာ

သရေခြင်သောသိုင်းဒဏ်ရာ (၆၅-၄) ❀ ၁၀၃

ရာတွေ အများကြီး ဆရာတိုင်း အဲဒီလိုပြောကြတာပဲ”

“ငါ မပြောဘူးကွ၊ ငါပစ္စည်းကိုယူပေးမယ့်သူကို နှေးနှယ်ပြီး
မနုဉ်း၊ မင်းက ယူပေးပါမယ်ဆိုတာတောင် ငါက မင်းကို မခိုင်းသေး
ဘူးကွ၊ သိလား”

ချွေကွန်မှာ ကြောင်အမီးအန်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အထင်နှင့်
မမြင်မှားသွားသည် မဟုတ်ပါလော့။

လူမားက....

“သွားတော့”

ချွေကွန် ထရပ်လိုက်သည်။

လူမားက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ဆယ်ရက်ကြာရင် ဒီကိုလာနဲ့... ဒါပဲ”

ချွေကွန်သည် သိုင်းလောကလေထုထုံးစံကို ဂရုမစိုက်တော့
ဘဲ လူမားအား ဂရုမပြုဘဲ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

သူသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုးနေ၏။

သူ့အား နိုင်ထက်စီနင်းမြို့လုပ်ပြီး သိုင်းပညာသင်ပေးသူ
များကို သူ့အမြင်မကြည်လင်တော့ပေ။

သူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခြေနှင့်ကန်ပစ်လိုက်၏။
ကျောက်တုံးသည် အဝေးသို့လီမ့်ထွက်သွားသည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

လူမားသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။ သူမ... သူမ...

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မောင်သည် ငှက်ဆိုးထိုးသံနှင့်တူလှပေ၏တကား၊
ချွေကွန်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျောင်းသို့ပြန်လာလေ၏။
သူသည် အတန်ကြာသည်အထိ စိတ်ဆိုးမပြေဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ချွေကွန်သည် သူ့စိတ်ကိုအတော်ဖြေယူရသည်။
ထိုအခါကျွမ်း ယင်းလူပေးထားသည့် အခါရောင်ပိတ်စမြိ
ထုပ်ထားသောသစ် သားပြားကို သတိရတော့သည်။
“ဪ... ငါ ဆုတောင်းပစ္စုနာပြု၊ ကျန်ပါသေးကလား
သူသည် ဘုရားနေ့မဆောင်၏ဘေးအဆောင်သို့ထွက်လာ
ခဲ့လေ၏။

သူသည် တံခါးကိုထွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်လိုက်၏။
မီးအိမ်၏အလင်းရောင်ဖြင့် ဓာဇ္ဇကံ တစ်ခွက် ကျလှ
ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူသည် ဓာဇ္ဇကံကိုကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ချွေကွန်

မင်းကို လူမားက ရေကူးသင်ပေးမှာ... မင်းကြို
စားသင်ပါ။ ဒီပညာဟာ တစ်နေ့ မင်းတုတ်ပါးဆီသွားတဲ့အခါမှာ
အလွန်သုံးကျတဲ့ပညာဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရစိမ့်မယ်။

ငါ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ
ကိစ္စက ပြီးလုနီးနေပါပြီ။ မင်းလဲ လူဝတ်လဲရတော့မယ်၊ သိုင်းပညာ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာတ် (၈၆-၄) ❀ ၁၀၅

တွေကိုလဲ မထွက်မကွက်လေ့ကျင့်ပါ။ သိုင်းပညာမှာ လေ့ကျင့်မှုဟာ
အသက်ပါပဲ၊ ပါရမီဟာ ဒုတိယပါ။

ငါ ပြန်လာရင် မင်းရဲ့သိုင်းပညာတွေကို စစ်ဆေးပါမယ်၊
လိုက်”

ချွေကွန်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီး တွေ့ဝေသွား၏။
သူနှင့်လူမား ပြောဆိုနေသည့်များကို ဆရာကြားသိနေသ
ဖြင့် ဤအနီးအနား၌ ဆရာရှိနေသည်မှာ သေချာနေသည်။
ဆရာအနီးအနား၌မရှိပါက သူမည်သို့ ဤအကြောင်းအ
ရာများကို မသိနိုင်ပေ။

ချွေကွန်သည် အားတက်သွားလေ၏။ သူ့ဆရာသည် သူ့
အား အစေအရာရာ စောင့်ရှောက်နေသည်ဟု သူထင်မြင်လာပေ
သည်။

သူ့ဆရာသည် ဝမ်းကျောင်းပညာသင်ပေးမည်ဆိုသည့်အ
ခါကလည်း သူ့အား ပညာသင်ယူရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပေသည်။

မျိုးစိန်အားလည်း တစ်ခုခုသောပညာရပ်ကို သင်ပေးပါရန်
ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မျိုးစိန်က သူ့အား ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။
ဟုတ်ပါလော့။

ယခုလည်း လူမားထံမှ ပညာကိုသင်ယူရန် တိုက်တွန်းထား

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပေသည်။

ဆရာဖြစ်သူ၏ကောင်းကို မဖယ်ရှားလိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ လူမား၏ရေကူးပညာဟူသောသိုင်းပညာကို စူးစမ်းလိုသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူသည် လူမားထံမှသိုင်းပညာသင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

လူမား၏ ရေကူးပညာဆိုသည်သိုင်းပညာသည် အဘယ်သို့သော သိုင်းပညာဖြစ်ပါသနည်း။

သူသည် မကြာခဏလ၌ တုတ်ပါးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဆရာဖြစ်သူက အရိပ်အမြေပြနေပေသည်။

သူ တုတ်ပါးနှင့်ရင်ဆိုင်လျှင် အောင်မြင်မည်လား၊ နှိုးနိုင်မည်လားဆိုသည်ကို သူမသိပါ။ သူ မဝေခွဲနိုင်ပါ။

တုတ်ပါးဟုထင်ရသူက ကျွမ်းကျင်ဆရာတော်ကို အသေသတ်သွားသည်တိုက်ကွက်ကို သူ မတွေ့လိုက်ရပါ။

ရွှေဂိုင်း၌အလျှော့ပေးပြီး နောက်ပိုင်း၌ တုတ်ပါးက လွှင့်မြန်ဖျတ်လတ်သောတိုက်ကွက်များကို ထုတ်သုံးသွားသည်လား သူမသိနိုင်ပါ။

သူ့ပညာနှင့်တုတ်ပါး၏ပညာနှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင်ရန် ဈာန်ကွန် မတွေ့လိုက်ရပါ။

ဈာန်ကွန်သည် အထွေထွေအပြားပြား စိတ်လွှပ်ရှားနေတော့သည်။ အတန်ကြာသောအခါမှ သူ၏လွှပ်ရှားနေသောစိတ်များကို

ဆရာရူပငြင်းသောသိုင်းတောရောင် (ခေါ်-၄) ❀ ၁၀၇

တိန်းချုပ်နိုင်လေ၏။

ထိုအခါ သူသည် အဝါရောင်အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ထားသော သစ်သားပြားရှေ့၌ထိုင်ရင်း ဘုရားစာ တရားစာများ ဖွတ်ဆိုတော့သည်။

ထို့နောက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပါတော့သည်။ ဈာန်ကွန်၏စိတ်သည် တည်ငြိမ်သွားလေတော့၏။

၁၀၈

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း(၇)

ဆရာတော်၏မှတ်တမ်း

ဇွဲကွန်သည် ဘုရားပန်းများကပ်ခြင်း၊ ဆီမီးတိုင်ထွန်းခြင်း၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းခြင်း၊ အလုပ်တို့ကိုပြုလုပ်ပြီးနောက် ဘုရားရှိခိုးလေ၏။

ထိုအမှုကိုစုတ်ပြီးသောအခါမှ ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူသည် နံနက်ခင်း နေ့လယ်ခင်း အားလပ်သည့်နှင့် ကွန်ဝမ်းထံသို့ သွားတတ်သည်။ ယခုလည်း ကွန်ဝမ်းထံသို့သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုကွန်ဝမ်းသည် လဲလေ့ရှင်းနေ၏။ ကွန်ဝမ်းနေ့

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၄) ❀ ၁၀၉

တွင် ပန်းကန်တစ်လုံးတွေ့ရပြီး ပန်းကန်ထဲတွင် မည်သည့်အစားအစာမျှမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဘိုးအိုကွန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်၍ ဇွဲကွန်အား ကြံဆိုလိုက်လေ၏။

“ယန်းပုရော ဘာဘာ”

အဘိုးအိုကွန် မျက်တောင်နှစ်ချက် ခတ်ပြသည်။ သူ မသိကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီကောင် ခက်ပါတယ်၊ ဘာဘကို မပြောမဆိုဘဲနဲ့ ဒီလိုပဲ ထွက်သွားရသလား”

ဇွဲကွန်က မြည်တွန်တောက်တီးနေတော့၏။

ဇွဲကွန်သည် အဘိုးအိုကွန်ဝမ်း ကျောမပူစေရန် နေရာပြောင်းပေးသည်။

အိပ်ရာခင်းများကို မြင်ဆင်ခင်းကွင်းပေးသည်။ ထို့နောက် လူမားက သူ့အား ရေကူးသိုင်းပညာသင်ပေးမည်အကြောင်းကို ပြောပြလေတော့သည်။

အဘိုးအိုကွန်ဝမ်းသည် ခေတ္တမျှခင်းစားပြီးနောက် သဘောကုန်ကြောင်း မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြလေ၏။

အဘိုးအိုကွန်ဝမ်းသည် သူ့အပေါ်စေတနာထား ခင်မင်ကြောင်း ဇွဲကွန်သိသည်။

ထို့ကြောင့် ကွန်ဝမ်းသဘောတူသည်ဟု သိရသောအခါ

၁၁၀ မူ တတ္ထုသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျွန်သည် လူမားထဲမှ ပညာသင်ယူမည့်တိဇ္ဇကို စိတ်တိုးတိုးပေးခဲ့သွား
လေတော့၏။

ဇွဲကျွန်က...

"ဘာ သင်ပေးတဲ့ပင်လယ်လက်ဝါးခိုင်းလဲ၊ ကျွန်တော်
တော်တော်ကျွမ်းကျင်နေပြီ ဆရာ"

အဘိုးဆိုကျွန်ဝမ်း၏မျက်လုံးများထဲ၌ ဝမ်းသာသောအနီ
အယောင်များကို တွေ့ရသည်။

အဘိုးဆိုသည် တံခါးဝသို့လှမ်းကြည့်လေ၏။

ဇွဲကျွန်က...

"ဘာ... ယန်းပုကိုခေါ်မလို့လား"

အဘိုးဆိုကျွန်ဝမ်းက မျက်တောင်နှစ်ချက်တော်၍ မဟုတ်
ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ဇွဲကျွန်က...

"ခံဖြင့် ဘာဘက ကျွန်တော့်ကိုပြောစရာရှိလို့လား၊ ပြော
ရာရှိရင် ပြောလေ"

အဘိုးဆိုကျွန်ဝမ်းက မျက်တောင်နှစ်ချက်တော်ပြု၏။

ဇွဲကျွန်သည် တံခါးဝသို့နီးကြည့်လိုက်သည်။ သူသည်
ဘိုးဆိုပြောနေသည့်စကားကို နားမလည်ပေ။

"ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထွက်ခိုင်းနေတာလား ဘာ"

အဘိုးဆိုက မျက်တောင်နှစ်ချက်တော်ပြုသည်။

သရူငြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၄) မူ ၁၁၁

ဇွဲကျွန်သည် အဘိုးဆို၏အကြည့်ကို အမျိုးမျိုးအဓိပ္ပာယ်
ကောက်နေသည်။

"ဘာကို အပြင်ထွက်ခို ပြောနေတာလား"

ဇွဲကျွန်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

အဘိုးဆိုကျွန်ဝမ်း၏မျက်လုံးတွင် ဒေါသရိပ်များသန်းလာ
လေတော့၏။

သူပြောလိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ဇွဲကျွန်မသိနိုင်၍ မြစ်
ပေတော့သည်။

ဇွဲကျွန် ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောသည်။
တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှားနေသည်။

အဘိုးဆိုကျွန်ဝမ်းမှာ ဒေါသထွက်မသွား မြစ်နေတော့၏။

စုတ်တရက် ဇွဲကျွန်သည် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကိုသွားတွေ့မိ
သည်။

"ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်သိပြီ၊ ဘာဘက တံခါးဝတံခိုင်းတာမ
ဟုတ်လား"

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဇွဲကျွန်မှန်သွားလေပြီ။

အဘိုးဆိုကျွန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်ချက်တော်ပြုပြီး အသုံး
မကျဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေတော့၏။

ဇွဲကျွန်သည် အခန်းတံခါးကို ထဝိတ်သည်။ ပြန်လာပြီး
ဘိုးဆိုကျွန်ဝမ်း၏ဘေး၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

၁၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောက်

“ဘာတ ဘိမ်းပိတ်လိုက်ပါပြီ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘိမ်းပိတ်ခံရက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူတို့ နေသည့်ကွပ်ပွန်အောက်သို့ မှက်လျှောက် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။
ဈာန်က...

“ကွပ်ပွန်အောက်က ပစ္စည်းကိုယူမလို့လားတာ”

အဘိုးဆိုက မှက်တောင်တစ်ခုကပ်စပ်ပြ၏။

ဈာန်သည် နန့်သွားသဖြင့် အလျင်အမြန်ပင် ကွပ်ပွန် အောက်သို့ နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ထိုအခါ အနီရောင်ဆေးဘူးနှင့် အဖြူရောင်ဆေးဘူးကို ထွက်လာလေတော့၏။

“ဘာတ... ဒါကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းက အနီရောင်ဘူးကိုကြည့်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဈာန်က အနီရောင်ဆေးဘူးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ဓမ္မေကြိုင်သောအနံ့ကိုသည် သူ့နာညွှန်ကိုဈာန်လေတော့၏။

သူသည် အနီရောင်ဆေးရည်ကို အသားပေါ်သူတံလိမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလွန်အေးစိန်သည်ကို ခံစားရလေ၏။

“အေးလိုက်တာ”

ဈာန်ကို ပါးစပ်မှယောင်ယမ်း အော်ဟစ်မိလေသည်။

ထိုဆေးအနီရောင်ကို ဈာန်သည် လက်နှင့်မှက်လေ၏။ မရစေ့စေ့ ရေနှင့် ဆေးလေ၏။ မရစေ့စေ့ အမျိုးမျိုး အနံ့မဲ့အောက်သော်

သရေရခြင်းအသားသိုင်းတောရက် (၅၆-၄) ❀ ၁၁၃

လည်း မရစေ့စေ့။

အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းသည် သဘောကျကျေနပ်နေလေ၏။ သူ့ဆေးအစွမ်းပြနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

ဈာန်သည် အဖြူရောင်ဆေးဘူးထဲမှ ဆေးကိုယူပြီး သုတ်လိမ်းလိုက်သောအခါမှ အနီရောင်သည် ပပျောက်သွားလေ၏။

ဈာန်သည် ဆေးဘူးငယ်ထဲမှ ဆေး၏ခိုင်မြဲပုံကိုကြည့်၍ ခံသြမဆုံးရှိတော့သည်။

သူသည် ဆေးဘူးများကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

“ဘာတ ဆေးတော့ ခမ်းသပ်ပြီနော်၊ ဘာလုပ်ရဦးမလဲ”

အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းက ဈာန်အား ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့် အဓိပ္ပာယ်မြောက်မြားစွာ ပါသည်။

ဈာန်သည် အဘိုးဆို၏ဆိုလိုချက်ကို ခွေးသီးခွေးပေါက် ကျဆောင် စဉ်းစားရတော့သည်။

အတော်ကြာသောအခါမှ ဈာန် သဘောပေါက်လာတော့၏။

ကျန်ဝမ်းဆိုလိုသည်အဓိပ္ပာယ်မှာ...

“ဒီဆေးရည်ကို မင်း ယူသွားချိန်တုန်းပါပြီ၊ ဒီဆေးရည်ဟာ အလွန်အစွမ်းထက်နေပါသေးတယ်။ မင်း အသင့်ပြင်ထားရှိကောင်းပါပြီ။

ဒီဆေးရက်နောက်ပိုင်းမှာ ဒီဆေးကို မင်းနဲ့မကွာဆောင်ယူတတ်ပါ။ မင်းကို လူမားက ရေကျူး ရေငုပ်သင်ပေးတဲ့အခါ မင်းမျက်နှာပေါ်

၁၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မှာ တိတ်တိတ်လေးလိမ်းထားပါ။ ဒီဆေးရဲ့ လှေ့ခြားချက်က ရေခဲအထိတဲ့အခါမှာ ဆေးအာနိသင်မပြသေးဘူး။ ဆယ်ရက်ကျော်လောက်မှ ဆေးရောင်ပြလိုမယ်။ မင်းကိုရေကူး ဓရုတ်သင်ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီအနီး အနားက မြစ်ထဲမှာပဲသင်ပေးမှာပဲ။ ဒီမြစ်က အအေးခတ်ကံတယ်။ အကြောင်း မင်းအတွက် အသုံးဝင်ပါတယ်။ မင်းကြိုတင်ပြဆင်ထားချိန် ရပါတယ်။”

ဈေးကွန်သည် အဘိုးအိုဆိုလိုသည့် အမျက်အားလုံးကို နားလည်သော်လည်း ယေဘုယျဆိုလိုသည့်အမျက်ကိုတော့ နားလည်သည်။

သုသည် အဘိုးအိုဆိုလိုသည့်အမျက်အားလုံးကို ပြန်လည်ပြောပြနေလေသည်။

“ဘာ... ဘာဆိုလိုတာက ဒီအတိုင်း မဟုတ်လား” ကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်မျက် ခတ်ပြလိုက်သည်။ အချိန်တွင် ယန်နုသည် အပြင်မှပြန်ရောက်လာလေ၏။ သူ့လက်ထဲ၌ ဓားစရာအထုပ်ကြီးငယ် ပါလာသည်။

ယန်နုသည် ဈေးကွန်ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟာ... အတော်ပဲ၊ ဈေးကွန် ရောက်လာတာ၊ ဆရာ့နက်ပြန်ကပြေး မဟာပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်း ဒုတိယပိုင်းကို သင်ပေးမိလား”

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၁၆-၄) ❀ ၁၁၅

ဈေးကွန်က ပြန်တင်လိုက်သည်။

“မင်း တဘက် ပစ်ပစ်ပြီးသွား၊ တော်ကြာ ဆရာ ဒုက္ခရောက်နေမယ်”

ယန်နုက...

“ငါ ဆရာ့ကိုပစ်မသွားပါဘူး၊ အပြင်မှာ စိုက်သွားတာပဲ၊ မကြာဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါ”

“အေး... အေး ခိုစေတော့၊ နောင်ကို ဘာကို ပစ်မသွားပါနဲ့၊ ချစ်သက် မင်းက မဟာပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်း ဒုတိယပိုင်းကိုသင် မှင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်းက ချစ်သက်ကောင်းတာပဲ၊ ဘာက ချစ်ကိုမကြာစေချေပြီး ဒီညာသင်ပေးတာ၊ မင်းလဲ ချစ်အဆုအပူကိုတော့ ခံရမှာပဲ၊ ဒါမှ ဘာက ချစ်ကို ဆုတာကြောမှာ”

ဈေးကွန်သည် အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းကောက်သို့ လှည့်၍မေးလိုက်သည်။

“ဘာ ကျန်တော်လုပ်တာ တရားပါတယ်နော်”

ကျန်ဝမ်းက မျက်တောင်တစ်မျက် ခတ်ပြလေသည်။ ဈေးကွန်နှင့် ယန်နုတို့သည် ရယ်မောကြလေတော့သည်။ ဈေးကွန်သည် မဟာပင်လယ်လက်ဝါးသိုင်း ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်လက်သင်ကြားပေးလေသည်။

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းသည် လူငယ်နှစ်ယောက်စိတ်အားထက် ယန်နု သင်ကြားနေကြသည်ကို ကြည့်ပြီး လွန်စွာ ဝမ်းသာလေ၏။

၁၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

၏။

ဈေးကွန်သည် ယန်းပုအား တစ်နေ့ကုန် သိုင်းပညာများ သင်ကြားပေးလေ၏။

ယန်းပုကလည်း ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း သင် လွယ်တတ်လွယ်သဖြင့်သည်။

ဈေးကွန် သိပ်ပေးသည့် ပညာအတော်များများကို အမိလိုက် နိုင်သည်။

ညနေစောင်းသောအခါ ဈေးကွန်သည် အဘိုးအိုကုန်ဝမ်းယန်းပုတို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး ခွင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဘုရားကျောင်း၌ ကိုရင်လေးများနှင့် စကားပြောပြောလေတော့သည်။

အတန်ကြာသော် ဝမ်းကျောင်းက သူ့အား ဤနေ့ည၌ မိမိ ဆိုထားကြောင်း သတိရလာလေ၏။

“သူ ငါ့ကို ဒီနေ့ည လာတွေ့ ခိုင်းတယ်၊ တာများ ပြောဦးမလဲ၊ မသိဘူး”

ကိုရင်လေးတစ်ပါးက ဈေးကွန်အား ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုရင်ဈေးကွန်က လူထွက်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ငါတို့နဲ့ ကားပြောဖို့ကိုတောင် စိတ်မပါတော့ဘူး”

၁၁၇

သရဇုဠင်းသောသခိုင်းစကားရင် (ခဏ္ဍ-၄) ❀ ၁၁၇

ထိုအခါ ကိုရင်တစ်ပါးကလည်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဈေးကွန်က ငါတို့နဲ့ စကားပြောချင်တော့ ဘူးမလဲ၊ သူက လူထွက်ပြီး မိန်းမယူတော့မှာပဲဥစ္စာ”

ကိုရင်များက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဈေးကွန် ရှက်သွားသည်။

“ငါ မိန်းမ မယူပါဘူးကွာ၊ ငါ ဒီကိုမြန်လာမှာပါကွ”

ကိုရင်တစ်ပါးက...

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူ မိန်းမနဲ့ကလေးနဲ့မြန်လာပြီး ကိုမြန်လာတော့မှာကွ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

ဈေးကွန်သည် ကိုရင်များနှင့် ဆက်လက်စကားပြောဆိုရန် မြန်နိုင်တော့သဖြင့် သူ ထရပ်လိုက်သည်။

“သွားတော့မလို့လား ဈေးကွန်”

“နေပါဦးလား”

ကိုရင်များက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းစားကြသည်။

“အေး... ငါ့မှာကိစ္စရှိသေးတယ်”

ဈေးကွန်သည် ကိုရင်များအား ထိုမျှသာပြောပြီး အမြင်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

အမြင်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ကောင်းကင်ကြီးကို မကြည့်လေ၏။ ကောင်းကင်၌လမ်းထိန်ထိန်သုနေလေ၏။

မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ အေးချမ်းသာယာသောသည်။

၁၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြောက်သွေ့နေသည်ဟု မိမိအမိလေး၏

သုသည် ကျောင်းစင်းထဲ၌ စကြာနီလမ်းလျှောက်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခိုင်းနေသော ကိုရင်လေးတစ်ပါးသည် ချွေကွန်ရှိရာသို့ အပြေးကလေးရောက်လာတော့၏။

“ကိုရင်လေး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကိုရင်လေးက စိုးရိမ်ပူပန်စွာပြောသည်။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ခေါ်ခိုင်းလို့ ကိုရင်ကိုလိုက်စားနေတာ သုံးလေးကြိမ်ရှိနေပြီ၊ ကိုရင်ချွေကွန် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ငါ မသွားပါဘူး အဆောင်မှာ ရှိနေတာပဲ”

“ကျုပ်ကတော့ မတွေ့ဘူး ဆရာတော့်ဆီ အပြန်ဆုံးသွားတွေ့ပါ”

“ဘာကိစ္စများလဲကွ”

“ကျုပ်ကို ဘယ်ပြောမလဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ခင်ဗျားကိုစောင့်နေပုံရတယ် ခင်ဗျားအပြန်ဆုံး သွားပေတော့”

“အေးပါ... သွားပါ့မယ်”

ချွေကွန်သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ အဆောင်သို့လွန်မြန်စွာ လျှောက်သွားလေတော့၏။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစတုရန်း (၉၆-၄) ❀ ၁၁၉

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ဘွဲ့ အမည်မှာ ထန်ပုရီးဖြစ်သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ဣန္ဒြေကြီးသည်။ တည်ကြည်သောဣန္ဒြေရှိသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများက လေးစားကြောက်ရွံ့ကြပေသည်။

သုသည် ချွေကွန်ဘုရားကျောင်းသို့ရောက်လာသည်မှာ ကြာသေးပါ။

ထို့ကြောင့် ချွေကွန်နှင့် ရင်းနှီးမှုမရှိသေးစေ။

ဘုန်းကြီးနှင့် ကိုရင်သုံးထောင်မျှထဲမှ ကိုရင်ချွေကွန်နှင့်ရွေးပြီး ရင်းနှီးရန်မှာ မလွယ်ကူပါစေ။

ချွေကွန်သည် ဆရာတော်၏အခန်းခရုသို့ ရောက်ရှိလာလေ

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုရင်ချွေကွန်ပါ ဘုရား”

“အထဲကိုဝင်ခွင့်”

တည်ကြည်လေးနက်သောအသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေ

ချွေကွန်သည် တံခါးကိုကွန်မမြင်လိုက်သည်။ အထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ ဆရာတော်သည် ဓာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလေသည်။

မည်သည့်ဓာအုပ်ဖြစ်သည်ကိုတော့ ချွေကွန်မသိပေ။

ချွေကွန်သည် ဆရာတော်အား ရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေ၏။

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထန်ပုန်းဆရာတော်က မောင်းညှိတ်လိုက်သည်။

"ထိုင် ဈာန်၊ မင်းကို မေးရာ စမ်းရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ မေါ်ခိုင်းတာ"

ဈာန် လိုက်လိုက်သည်။ ဝါခေါ်ကြီးသော ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်၍ ဈာန်သည် ကျုံ့ကျုံ့ ယုံယုံကလေး ထိုင်ရပေသည်။

ဆရာတော်သည် ဈာန်အား ဖြေဆိုမခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ပြီး...

"ဈာန်... မင်း ဆံပင်အတော်ရှည်နေပြီ မင်း ကိုရင်လေးနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး"

ဈာန်မှာ ဘာမှမပြောနိုင်ပေ။ မောင်းကိုသာ အောက်သို့ ထားရလေ၏။

ဈာန်သည် လူဝတ်လဲတော့မည်ဖြစ်၍ ဤသို့ဆံပင်ရှည်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုသည်။

သို့သော် ရှင်းမပြန်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထန်ပုန်းဆရာတော်က ပြုံး၍ ပြောလေသည်။

"ဈာန် ငါ ဘာကိုခတ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိသလား"

ဈာန်က ဦးမောင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

"တပည့်တော် မသိပါဘူးဘုရား"

ဆရာတော်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒီစာအုပ်ဟာ ကျွမ်းထဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်ပဲ။ ကျွမ်းထဆရာတော်ဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက်တွေကို ဒီစာအုပ်မှာ ရေး

သရုပ်ခြင်း-သေစာသိုင်း-တောရန် (ခွဲ-၄) ❀ ၁၂၁

ထားခဲ့တယ်"

ဆရာတော်သည် ဆက်လက်ပြောပြလေသည်။

"အဲဒီလက်ရေးစာမူထဲမှာ မင်းအကြောင်းလဲ ပါတယ်"

ဈာန်သည် ရင်တစ်ဝတ်တိတ် ဖြစ်သွားမိလေ၏။

"တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းလား ဘုရား"

"အိမ်... မင်းရဲ့ အကြောင်းပဲ။ မင်းဘဝအကြောင်း အပြည့်အနိပ်ပေါ့ကွယ်။ မင်းကို သူတော်တော် ဂရုစိုက်ပါတယ်"

"တင်ပို့... ကျွမ်းထဆရာတော်ဟာ တပည့်တော်ကို အလွန် ဖွန်ခင်ပါတယ်။ ဧကန်ရှောက်ပါတယ်။ အဲဒါကလဲ တပည့်တော် မိဘမှဖြစ်နေလို့ ထင်တာပါပဲ"

ထန်ပုန်းက ပြုံးသယောင်ယောင်ပြုသည်။

"မင်း မနက်ဖြန်ဆံပင်ကို ကတုံးတုံးလိုက်ပါ"

ဈာန် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာတော်ဘုရား"

"လူဝတ်လဲဖို့လေး၊ လူဝတ်လဲရင် ကတုံးထပ်တုံးရတယ်။ ဒါဟာ စည်းကမ်းပဲ။ မင်း အခုသွားပြီး ကတုံးတုံးလိုက်ပါ"

ထိုအခါကျမှ ဈာန် သက်ပြင်းခွန်တော့သည်။

ဆရာတော်က ဆက်ပြောသည်။

"ကျွမ်းထဆရာတော်ရဲ့ ဘဝဟာ ကြေကွဲရောလဲ ကော့တယ်။ ဝမ်းနည်းရောလဲ ကောင်းတယ်။ သင်ခန်းစာယူရာ တောင်း

၁၂၂ ❀ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

တယ်၊ ငါတို့သက်နှိုင်းတဲ့ ရဟန်းတော်တွေဟာ သာသနာအရောက်ရ
ထဲမှာပဲ လုံးဝနေချိန်ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ သူ့အဖြစ်အပျက်က ပြနေ
တယ်၊ သိုင်းလောကဆိုတာ လူ့လောကအတိုင်းပဲ ပူလောင်နေတာ
ပဲ၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦးကသတ်နေကြတာပဲ၊ သူမို့လို့ ဒီလောကထဲ
ကိုဝင်ဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်”

ထန်ပုန်းသရာတော်က သံဝေဂ စကားဆိုလေ၏။

“တင်ပြောရား”

ဣန္ဒုန်က အလိုက်အထိုက် တင်လျှောက်လိုက်ရ၏။

သရာတော်က....

“အိမ်... ပူလောင်တဲ့လောကကြီးကို မြေတစ်ဖက်လှမ်းမီ
ရာက တဖြည်းဖြည်း ကွဲဝင်သွားမိတယ်နဲ့တူပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ...
မင်း ခေါင်းတုံး သွေးတဲ့နေတော့”

ဣန္ဒုန်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲ၌ လိုက်၍ လိုက်၍
ဝမ်းနည်းလေ၏။

သူသည် လက်အုပ်ချီ၍ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာ
သည်။ အခဲချင်ရောက်သည်အထိပင် မြဲနေတော့သည်။

၁၂၃

သရေခြင်းသောသိုင်းကောရောင် (၆၆-၄) ❀ ၁၂၃

အခန်း (၆)

ဘဝမှန်

ည...။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း တတိတိ ပုန်းဖိုတိုက်စာခြင်း ခံနေ
ရလေ၏။

စင်ကျန်ပြည်နယ်၏ ညတက်သည် အေးစွမ်းရိ၍ တိတ်
သိတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် စင်ကျန်ပြည်နယ်၏ညအခန်းချိန်များသည်
ဧကန်သဖွယ် အိပ်မက်မက်တတ်သော ညအခန်းများသည်ဟု အဆိုရှိ
လေ၏။

ဣန္ဒုန်သည် ဘုရားခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းပေါ်သို့

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝင်လာလေ၏။

ထိုအဆောင်တွင် ယင်းလူ၏သစ်သားပြားကိုအဝတ်မြှင့် ထုပ်နှောင်ထားသည်မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ဘုရား၏တရားဓမ္မများ၊ ဂွတ်ဆိုရန်၊ ဆုတောင်းပုတ္တနာပြုပေးရန် ထိုအဆောင်အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမွှေးတိုင်နှင့်ဆီမီးတိုင်တို့ကို ထွန်းပြီးသည်နှင့် တရားဓမ္မများကို ချွေကွန် ဂွတ်ဆိုလေတော့၏။

တရားဓမ္မများကိုဂွတ်ဆိုပြီးသောအခါ အဝါရောင်အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် သစ်သားပြားကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုမိလေ၏။

“ယင်းလူ့တို့မိသားစုက စုစုစည်းစည်းတော့ ရှိသားပဲ။ ဒီကိစ္စကို သူ့ယောက်ျားမသိအောင် ယင်းလူက ဘာဖြစ်လို့မှူးမိထားရသလဲ မသိဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ဘာပဲပြောပြော ယောက်ျားကိုအသိပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

သူသည် ယင်းလူနှင့်နှစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လှန် စဉ်းစားမိလေသည်။

ယင်းလူ၏မျက်နှာမှာ အမြဲတမ်းကြေကွဲဝမ်းနည်းနေပုံရပေသည်။

တစ်ခုံတစ်ခုံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပုံရပေသည်။

မည်သည့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာမျိုး ဖြစ်မည်ကိုတော့

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (၈၆-၄) ❀ ၁၂၅

ချွေကွန် မမှန်းဆတတ်ပေ။

ယင်းလူသည် အလွန်တရာဆွော့မောလှသည့် ဟန်တရုတ်အမျိုးသမီးဖြစ်၏။

ဤသို့ဆွော့မောလှပသူတစ်ယောက်က စင်းကျန်နယ်သားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ပေါင်းသင်းနေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှတော့သည်။

ယင်းလူ့ညီလွှဲ၊ ဂွက်သောအချက်များရှိရမည်ဟု ချွေကွန် ယုံကြည်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းလူအပေါ် ခင်မင်လိုစိတ်ကို ကားချွေကွန်သည် ချီးနှိမ်၍မရပေ။

ချွေကွန်သည် သစ်သားပြားကိုပတ်ထားသောအဝါရောင်အဝတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ ဒီအဝတ်ကလေးကိုဖြည့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်နဲ့တယ်။ ဖြည့်ကြည့်ကြမှာပဲ”

ချွေကွန်သည် အဝါရောင်အဝတ်ကလေးကိုဖြည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။ သစ်သားပြားပေါ်တွင် စာလုံးများ ရေးထိုးထားသည်။

“ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည် စိုချမ်းဝမ်း”

ထိုစာလုံးများကိုမြင်သည်နှင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆွာဆွာလည်သွားရလေ၏။

သူ ပထမဆုံးအကြိမ် အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း နေထိုင်သော

၁၂၆ ❀ တာရှည်သိုလ်နေလင်းစအောင်

တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ရှိ အိမ်ကလေးသို့ရောက်သွားသည့်အခါ
ဘိုးအိုကုန်ဝမ်းက အိမ်ကလေး၏ပိုင်ရှင်များအကြောင်းကို ပြော
ခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်ခန့်က ဖြစ်ပွားခဲ့သောအဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် အဝေးရောင်အဝတ်ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သောအခါ ကွယ်လွန်သုခဋ္ဌိသည် စိုချမ်းဝမ်းသာမှုတရားဟူသောစာမ်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ သူသည် အတိုးအိုကျန်ဝမ်းပြောပြသောအဖြစ်
ပျက်ကို ဖြတ်ခနဲသတိရလိုက်၏။

သုသည် ထိုအကြောင်းကို မည်သို့ဆက်စပ်တွေးခတ်
မှန်း မသိပေ။

*ဟုတ်ပါပြီ... ဘာဘြောနဲ့ပုံပြင်ဟာ ဒီအဖြစ်အပျက်

သူသည် မူးဝေရောက်ကျိသွားသည့် ဦးခေါင်းကိုကြည့်သ
သွားစေရန် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်နေရသည်။

“ယင်းလူဟာ မိုလင်းနဲ့အခင်နှစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်လုပ်ကြံတဲ့မိန်းမပဲ”

ယင်းကဲ့သို့တွေ့လိုက်မိသည်နှင့် ချွေကွန်၏ဘဝကိုယ်လုံး
မီးမြှောက်သကဲ့သို့ ပူလောင်လာလေသည်။ ချွေသီးခွေးပေါက်မ

သရဖူခြင်း၊ ဓမ္မာသိုင်း၊ ဓတာရာဇ် (၆၆-၄) ဗ ၁၂၇

လည်း ကျွဲလောသလည်း။

သူသည် အဘိုးအဘွားကျန်ဝမ်းစာအိမ်သို့သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သူထွက်လာသောအခါ ချင်းကုန်းဘက်ဆုံးကျောင်းစင်းတစ်ခု
လုံး အိပ်မောကျနေလေသည်။

ရှုကွန်သည် သစ်သားပြားကလေးကိုပိုက်လျက် အဘိုးအို
ကျန်ငမ်း၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းနှင့် ယန်ပုတို့သည် ဈာန်ရောက်လာ
သည်ကို လွန်စွာအံ့သြနေကြတော့၏။

*ပြောစမ်းပါ ဘာသာ ဒီလူကို ဘာသာ သိစာမ်းမဟုတ်လား။
ရှုကွန်လည် အဘိုးအို၏လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်၍မေး

အဘိုးအိုသည် သစ်သားပြားပေါ်မှ နာမည်ကို ငေးကြည့်နေ

အဘိုးအို၏မျက်လုံးအနံ့တွင် ဝမ်းနည်းကြကွဲသည့်အနံ့ပါ

အယောင်များ ယုတ်သန်းနေတော့သည်။

သူ့စန့်မှန်းချက်ကို မှန်ကန်စေရန်ကြိုးပမ်း သိရှိလိုက်တော့သည်။
 ချွေကွန်မှာ ရင်သိမ်းသိမ်း ခါသွားသည်။

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

အဘိုးအိုကျွန်ဝမ်းသည် ငေးငိုဉ်နေရာမှ သတိဝင်လာ၍
ဈေးကွန်ကို မှက်တောင်မခွက် ခတ်ပြလိုက်သည်။

ဈေးကွန်သည် ကျန်ဝမ်း၏လက်ကိုတင်းကွပ်စွာ ဆုပ်ကို
လိုက်သည်။

“ဘာ ပြောတယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့မိန်းမဟာ တုတ်
နဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီး သူ့ယောက်ျားကို သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလေ”

အဘိုးအိုက မှက်တောင်တစ်ခွက် ခတ်ပြလေ၏။

ဈေးကွန်သည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာရှာလည်သွားသည်။

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဖိုလင်းနုဟာ တုတ်ပါးရဲ့သမီး ဖြစ်
လား။ ယင်းလူ့ဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့
မိန်းမယုတ်ဖြစ်နေပါလား။ ငါ လေးစားကြည်ညိုနေတဲ့လူတွေဟာ
လူယုတ်မာတွေပါလား။”

အဘိုးအိုကျွန်ဝမ်းသည် ဈေးကွန်အား နိုက်ကြည့်နေ
သည်။

သစ်သားပြားပေါ်တွင် ရေးထိုးသောနာမည်မှာ ဈေးကွန်
ဖခင်အမည်ဖြစ်နေပေတော့သည်။

သူသည် ဈေးကွန်ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း ရှိမရှိကိုမသိပေ။ သို့
တွင် ဈေးကွန်စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကိုတော့ သိရှိပေသည်။

ယန်းပုသည် အလွန်အံ့သြနေလေ၏။ သူသည် ဈေးကွန်
ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (၆၅-၄) ❀ ၁၂၉

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဈေးကွန်ရယ်”

ဈေးကွန်သည် တဖြည်းဖြည်း သွေးအေးလာလေသည်။

အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်ခံရသောလူတစ်ယောက်အလား
မိန်းမနဲ့မိန်းမသွားသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်လျက် အပြင်လောကကြီးကို ငေး
ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ အဘိုးအိုကျွန်ဝမ်းအား ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ဝမ်းက မှက်လုံဖြင့် ကြည့်ရှုမေးလိုက်သည်။

“ဖိုလင်းပြားကို ဘယ်ကရလာခဲ့တာလဲ၊ မင်း တုတ်ပါးသီကို
ဖျောက်ခဲ့လို့လား”

အဘိုးအို၏အကြည့်ကို ဈေးကွန်သိသည်။ ထို့ကြောင့် အ
ကြောင်းအရာအပြည့်အနံ့ကို ဈေးကွန်က ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ကျွန်ဝမ်း အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

“တော်ပါသေးနဲ့၊ ယင်းလူ့ကို သူ့မိခင်မှန်းမသိလို့ နှိပ်ကွပ်
ရဲ့ မတွေးခံတော့ဘူး”

ဈေးကွန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ယင်းလူလို ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေး
ကျေးမိန်းမတစ်ယောက်က ဒီလိုရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ အလုပ်မျိုးကို
လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်”

သူသည် သက်ပြင်းမျိုး ပြောလိုက်၏။

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"အင်း... အခုတော့ တုထိပါးနဲ့ ပေါင်းပြီး ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်သတ်ဖြတ်တဲ့မိန်းမယုတ်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီလား"

ကျွန်ဝမ်းသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ သူ့သဘောထားကို မည်သို့မျှ အနီအဖြည်းမပြောချေ။
ချွေကွန်က ဆက်၍ပြောလေ၏။

"မိုလင်းနဲ့ပဲ မိသားစုကို အေးဆေးတဲ့ မိသားစုလို တင်ပေးတာ။ အခုတော့ မဟုတ်မှန်သိပြီ။ သူတို့မိသားစုဟာ ခုခိုက်မိသလုပ်၊ ဒီလိုမကောင်းတဲ့မိသားစုဟာ ဘာကြောင့် ငါ့နဲ့ပတ်သက်တာလဲ"

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး ညည်းညူလိုက်သည်။

"လူလောကဟာ တော်တော်ခက်ဆုတ်စရာ ကောင်းလား"

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းသည် ယန်းပုအား ကြည့်လိုက်၏။

ယန်းပုသည် ချွေကွန်၏ပန်းကိုကိုင်လှုပ်မိလေ၏။

"ချွေကွန်... ဆရာက မင်းကိုပြောနေတယ်၊ သတိထားတဲ့"

ချွေကွန်သည် သတိဝင်သွားပြီး အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း၏မှန်ကန်မှုကို ကြည့်လိုက်၏။

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း၏ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသောမျက်လုံးကို ရင်ဆိုင်မိလေ၏။

သရေချခြင်းသောသိုင်းစတရာစ် (၆၆-၄) ❀ ၁၃၁

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းက...

"စိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့၊ လူလောကမှာ ဒါတွေဟာ မဆန်းပါဘူး၊ ကိုယ်မကြုံလဲ သူကြုံနေရတာပါ"

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း၏မျက်လုံးများက ပြောနေကြလေ၏။
ချွေကွန်သည် အဘိုးအိုပြောမည့်စကားကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ဘာက အပြစ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ အပြစ်က ခွင့်လွှတ်မှု ရနိုင်ပါ့မလား"

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းက ချွေကွန်ကို ကြည့်နေသည်။

ချွေကွန်က ဆက်၍...

"ဘာက... ကျွန်တော်သိချင်တာက ယင်းလူ့လို မိန်းမမျိုးဟာ အပြစ်က ခွင့်လွှတ်ထိုက်သလား ဆိုတာပါ"

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းသည် ဝမ်းနည်းသောအကြည့်ဖြင့် ချွေကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မျက်တောင်နှစ်ချွက်ဝတ်ပြု၏။ အပြစ်မှ ခွင့်မလွှတ်ထိုက်ဟူလို့။

ချွေကွန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။

သူသည် လက်ထဲမှဖွင့်ပြောချုပ်ကိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ဘာက... တကယ်လို့ သူက မှားမိတာကို နောင်တပေးလိမ့်"

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆိုရင် သူ့ အပြစ်လုပ်မိတာကိုမှားတယ်လို့ ယူဆရင် သူ့ရဲ့ အပြစ်ဘက်
လျော့ပါးသွားနိုင်တာပေါ့နော်”

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းသည် ချူကွန်အား မှုတ်လုံးများပြန်ကြည့်
၍ ပြောကြားသောစကားကို ပြောဆိုလေ၏။

သူ့အကြည့်မှာ.....

“လူသားများဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နှိုင်းနိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်
တွေ ပေါ်ထွန်းလာတတ်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ အမှတ်မထင်အမှာ
လုပ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုအမှတ်မထင် အမှားလုပ်တတ်တဲ့လူဟာ
နဂိုက စိတ်ရင်းဖြူစင်နေတဲ့အတွက် တစ်ခါတစ်ရံအမှားလုပ်ပေမယ့်
ခွင့်လွှတ်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးကိုရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယင်းလူ့
မိန်းမမျိုးအတွက်တော့ ဘယ်သူကမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ယောက်ျားကို ကြိုတင်ကြံစဉ်
သတ်ပစ်လို့ ဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ဖြူစင်
သန့်စင်နေတဲ့ လက်နဲ့တူပါတယ်။ အမည်းစက်ထင်သွားတာနဲ့ ဘယ်
လိုပဲ ဆေးကြောဆေးကြော မပျောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ နောင်တ
တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ရမယ်ဆိုရင် အဓိမကောင်းမှုကို အားပေးရာရောက်
ပါတယ်။”

“လူမှုရေးအရ ကိုယ့်အပြစ်ကိုအပြစ်လို့မြင်တဲ့လူကို အပြစ်
တစ်မျိုးပဲမြင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ခွင့်လွှတ်ဖို့အထိတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး
မှားတယ်ဆိုတာဟာ မှားတာပါပဲ။ မှန်တယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်နှုန်း

သရဖူငြင်းသောသိုင်းဇောရောင် (၉၆-၄) ❀ ၁၃၃

၅၇ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး”

ချူကွန်သည် အဘိုးအို၏အကြည့်မှ ပြောစကားများကို သိ
ရှိလိုက်ပါသည်။

သူသည် တွေ့ဝေငေးမောသွား၏။ အဘိုးအိုအကြည့်ထဲမှ
ကားများကို ပြန်လှန်ခင်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ယှဉ်မျှကိုကိုင်ကာ မိုင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့
ဦးစိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်သွားလေ၏။

သူ့အတွေးထဲသို့ စိတ်ကူးတစ်ခုဝင်ရောက်လာသည်။

ခင်စစ် ချူကွန်သည် ရင်နာစရာအဖြစ်အပျက်ကြောင့် မိခင်
ကို ဖမ်းသည်။ မိခင်ရင် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ရင်နာစရာအဖြစ်အပျက်
ကို မပုတ်လိုသည်။ သို့သော် သူမမှပစ်နိုင်ပါ။

“အင်း... တာပဲဖြစ်ဖြစ် ယင်းလူ့အတွက် ငါ ဆုံးတောင်းပစ္စု
ပုဖြူပေးမယ်။ တရားမပြုတွေ ဂွတ်ဖတ်သရဖူပေးမယ်။ ဒါဆိုရင်
သူ့အပြစ်တွေဟာ နည်းနည်းတော့ လျော့သွားမှာပဲ”

သူသည် ထိုအတွေးဝင်လာသောအခါမှ လုပ်ရားနေသော
မိန်းမများကို အတော်အတန်နီတိနီနီလေသည်။

သူ မိုင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဘုရား
ကျောင်း၏တစ်ဘက်အဆောင်သို့ တန်ဖိုးတန်မတ်မတ်ဝင်လေတော့
သည်။

တင်ပိုင်ခွေထိုင်ကာ တရားမပြုများကိုဂွတ်ဖတ်သရဖူပေး

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လခင်းအောင်

တက္ကသိုလ်

သူ့အာရုံမှာ သူ့စွတ်ဆိုနေသည့် တက္ကသိုလ်နေ့များထဲသို့နှစ်ဝင်
နေလေတက္ကသိုလ်

၁၃၅

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၁၉၆၄) ❀ ၁၃၅

အခန်း(၉)

ရေခဲချင်းသည့်အလဲအလှယ်

မွန်းတည့်စိုနီမရောက်မီ ချွေကွန်သည် ခေါင်းတုံးလိုက်ပစ်
လိုက်ရလေ၏။

ခေါင်းကျန်နယ်၏ဘာသာရေး ဧည့်အခန်းအရ လူဝတ်လဲ
တော့မည့် ကိုရင် သို့မဟုတ် ရဟန်းသည် ကိုရင် သို့မဟုတ် ရဟန်း
ကမူ မပပ်များ လူ့ဘဝသို့မပါရအောင်

ထို့ကြောင့် ကိုရင်ချွေကွန်မှာ ခေါင်းတုံးတုံးလိုက်ရတော့
သည်။

ချွေကွန်သည် ခေါင်းကိုလက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း...

"ငါ ဒီကျောင်းကို ဆက်ဆက်ပြန်လာမယ်"

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့သင်းအောင်

သူသည် နတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညအ
ဖိုနီသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ချွေကွန်သည် ဝမ်းကျောင်းဖိုနီးဆိုထား
သည်ကို သတိရလာလေ၏။

သူသည် ဖိုနီးဆိုရာ အရပ်သို့ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ သူ
ရောက်ရှိသော်လည်း ဝမ်းကျောင်း မရောက်ရှိသေးပါ။

ချွေကွန်သည် တရားဓမ္မများကိုစွတ်ဆိုနေတော့သည်။ သူ
အာရုံသည် ထိုတရားဓမ္မများ၌သာ နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။
ထိုအခါ...

“ချွေကွန်... ချွေကွန်”

ချွေကွန်သည် တရားဓမ္မများကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

“ဘာပစ်ကျောင်း ရောက်လာပြီလား”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“အေး... ရောက်လာပါပြီ”

သူသည် ချွေကွန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကိုရင်ချွေကွန် ဘာတွေကိုစွတ်ဖတ်နေတာလဲ”

ကိုရင်ချွေကွန်က မရှိပြီပြုံးလိုက်ရင်း...

“တရားဓမ္မတွေပါ၊ လူတွေဟာ တစ်နေ့သေကြမှာပဲ၊ လော
ကကြီးတစ်ခုလုံး နီးရိပ်ကြောင့်ကြရာပါတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ၊ ကျွန်
တော် စိတ်ကုန်လှပါတယ်”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်လိုက်၏။

သရေခြမ်းသောသိုင်းတရောင် (၆၆-၄) ❀ ၁၃၇

“မင်း တရားရနေပေမယ့် လူ့ဘောင်ကိုတော့ မစွန့်နိုင်ဘူး
မဟုတ်လား၊ မင်း နို့မို့ရင် လူ့ဝတ်ဘယ်လဲတော့မလဲ၊ အခု လူဝတ်
လဲနို့ ကြနေပြီမဟုတ်လား”

“အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပေါ့ ဘာဘရယ်”

“အေးပါ... ထားလိုက်ပါတော့”

သူသည် ချွေကွန်ထိုင်နေသည့် နေရာရှေ့၌ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“ချွေကွန် မင်းကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိသ
လား”

ချွေကွန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာဟာ ကျွန်တော်ကို
သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ ဒီကိုခေါ်တာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... မင်းက သင်မည်တယ်၊ အချိန်ပေး

ပါဆိုတာတောင်မှ ငါက အချိန်မပေးနိုင်တော့ပါဘူး ငါ မင်းကို သိုင်း
ပညာသင်ပေးဖို့အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး”

သူက စကားဆက်သည်။

“ချွေကွန် မင်းမှတ်မိသေးသလား၊ မင်း ငါ့ဆီက သိုင်းပညာ
စာတ်မြှောက်သွားတဲ့အခါမှာ တုထိပါးဆီက ငါ့နဲ့အထိမ်းအမှတ်

ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြန်ယူပေးဖို့ဆိုတာလေ”

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ဘာ အဲဒီလို ပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သဘောအတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော် ယူပေးခွင့်ယူပေး မယူပေးခွင့်နေလို့ ပြောခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အတင်းအကျပ်မခိုင်းပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပါ။"

ဝမ်းကျောင်းက လက်ကာပြသည်။

"ဇွဲကွန် မင်း သိပ်နီဆိုးနေပြီ၊ မနီဆိုးပါနဲ့၊ ငါပြောတဲ့စကားကိုလဲ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။"

သူက ဆက်ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ အဲဒီလို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုယ်တိုင် မင်းသဘောနဲ့ မင်း ကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ မင်း ဆရာလိုကုန် မတားမြစ်ရဘူးလို့ ငါပြောခဲ့ပါတယ်။"

"ဟုတ်တယ်... အဲဒီလိုတော့ ပြောခဲ့တယ်။"

"အခု မင်းကို ငါခေါ်တွေ့တာက မင်းအတွက် ငါတာလုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို သိစေခွင့်လို့ပါ။ ငါ လုပ်ပေးခဲ့တာတွေဟာ မင်းအတွက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် မင်းက ခေတနာနဲ့တုံ့ပြန်နိုင်တာမျိုး၊ အဲဒီလိုတုံ့ပြန်မယ်လို့လဲ ငါယုံကြည်ပါတယ်။"

ဇွဲကွန်သည် ထိုစကားများကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းကျောင်းဖြူလုပ်ပေးသည့်ကိစ္စများကို မိမိနဲ့များစွာ သက်ဆိုင်နေမည်ဟု ခိုင်မာလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဝမ်းကျောင်းက မိမိအတွက် ဖြူလုပ်ပေးသည့်ကိစ္စကို သိချင်လာမိတော့သည်။

သရဖူခြင်းသောသခိုင်းစာရာဝတ် (၈၆-၄) ❀ ၁၃၉

"ဘာက ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ ဆောင်ရွက်ပေးလို့လဲခင်ဗျာ"

ဝမ်းကျောင်း၏မျက်နှာသည် တည်ကြည်သွား၏။

"ဇွဲကွန် မင်းနဲ့ အိမ်၊ မင်းနဲ့ ခိုဘာ၊ မင်းနဲ့ ဘဝကို မင်းအိမ်လား။"

ယင်းအကြောင်းအရာများသည် ဇွဲကွန်သိလိုနေသောအကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်လေ၏။

ဇွဲကွန်သည် ဝမ်းကျောင်းက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ အသက်ရှူပင် မှားသွားလေ၏။

"ကျွန်တော်သိတာက ကျွန်တော်နာမည် ခိုကွင်းပု၊ အခါလည်အရွယ်မှာ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို လူတစ်ယောက်က လာ ဝိသွားတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘ ဘယ်မှာရှိတာကို လုံးဝမသိပါဘူး။ ကျွန်တော်မှာ ဘယ်မှာအိမ်ရှိနိုင်တော့မလဲ၊ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်း ဟာ ကျွန်တော်အိမ်ပဲ၊ ဒါတွေ အရေးကြီးတော့ပါဘူး။"

ဝမ်းကျောင်းက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်လေ၏။

"မင်း မှားနေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေအရေးကြီးရမှာလဲ၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယူ၊ ကိုယ့်မိဘလောက် အရေးကြီးတဲ့ဟာ ဘယ်မှာရှိမတုန်း။"

ဇွဲကွန်က ခေါင်းယမ်းနေသည်။

"အခု ငါ မင်းနဲ့ ဘဝစာတံလမ်းနံကို ပြောပြမယ်။"

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ ပြည်ညင်းစွာ ပြောလေတော့၏။

“မင်းရဲ့ မိဘတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သိုင်းသမားလူငယ်လင်းမယားနဲ့တွဲပဲ။ သူတို့ဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ စင်ကျွန်းနယ်ကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က ချမ်းချမ်းကျွန်းသိုင်းကျမ်းအရေတော်ပုံပေါ်နေတော့ ချမ်းချမ်းကျွန်းသိုင်းကျမ်းကြောင့် ရောက်လာတာပဲလို့ ယူဆရတယ်”

ချွေကွန်သည် သူ့မိဘအကြောင်းများကိုပြောပြနေပြီဖြစ်၍ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေသည်။

ဝမ်းကျောင်းက ဆက်လက်၍ ပြောသည်။

“မင်းအဖေဟာ စားနဲ့ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သူ့ကိုမှန်တိုင်းစာသမားလို့ ခေါ်ကြတယ်”

ချွေကွန်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဝမ်းကျောင်းက...

“မင်းအမေကတော့ ကိုယ်တွေ့ပညာတော်တဲ့အတွက် သိုင်းလောကသားတွေက ပျံ့လွှားမယ်လို့ခေါ်ကြတယ်”

ချွေကွန်သည် ကြေကွဲစွာ ခန့်မှန်းမိလေ၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်က... လူငယ်ခနီးမောင်နှံ... စင်ကျွန်းနယ်...

ချွေကွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အော်လိုက်သည်။

“ဘာ... သူတို့နာမည်ကိုထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ဘာဖြစ်လို့အ

သရဇူခြင်းသောသိုင်းစတာရင် (စဉ်-၄) ❀ ၁၄၁

မို့နဲ့ဆွဲနေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ ဘာက၊ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ”

ဝမ်းကျောင်းက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောပြသည်။

“မင်းအမေကတော့ ခိုချစ်စမ်း၊ မင်းအမေကတော့ ကျင်းယင်ချင်း”

ချွေကွန်မှာ အိုးထိန်းကေကဲ့သို့ ချာချာလည်သွားလေ၏။ သစ်သားပြားပေါ်မှ နာမည်၊ ယင်းလူးပေးလိုက်သော သစ်သားပြား ယင်းလူး၏ကြေကွဲနေသော မျက်နှာ၊ နာမည်မတူသော်လည်း ယင်းလူးသည် သူ့အမေဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်ပြီ။

သူသည် ချောက်ချားသောအသံဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ယင်းလူးဟာ ကျွန်တော်အမေမဟုတ်ဘူး”

သူတို့သည် သွေးက စကားပြောခဲ့သည်။

သူသည် ယင်းလူးကို ရွေ့တွေ့ချင်း ခင်မင်တွယ်တာမိသည်မှာ မိခင်ရင်းမြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ယခု မိခင်ရင်းမှန်းသိရသောအထွေထွေ ချွေကွန်သည် လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေ၏။

ဝမ်းကျောင်းသည် သူ့အဖေအရာကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“မင်း သိပြီအိုမဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ချွေကွန်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးရွေ့လိနေ၏။

ဝမ်းကျောင်းမေးသည့်စကားကိုပင် မကြားလိမ့်။

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့သော် သူသည် ရမ်းသမ်း၍ မြေလိုက်သည်မှာ မေးခွန်းနှင့်အခြေကိုက် သွားလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... သိပြီဗြေ”

“ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ”

ဝမ်းကျောင်းက ထပ်ဆင့်မေးလေ၏။

“ဘာကျန်ဝမ်းက ပြောပြလို့ပါ”

ချူကွန်က မြေလိုက်လေ၏။ သူသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ ကောင်းမှုကုသိုလ်သာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ မကောင်းမှုဟူ၍ လုံးဝမလုပ်ခဲ့ချေ။

သူသည် အသက်ဆုံ၍ ပုဂ္ဂတ်ဆိတ်ကလေး၏ အသက်ကိုပင် မသတ်ခဲ့ဘူးပေ။

ဤကောင်းမှုကုသိုလ်သာ ပြုလုပ်ခဲ့သော သူ၏အမေသည် လူသတ်သမားဖြစ်နေချေပြီ။

ချူကွန်သည် တုတ်ပါး၊ ယင်းလူးနှင့် မိုလင်းနုတို့ကိုဖြုတ်ယောင်လာ၏။

အကျဉ်းတန်သောမျက်နှာမဟုတ် ချောမောသောမျက်နှာမဟုတ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည်တကား။

ယင်းလူး၏မျက်နှာသည် နောင်တရနေဟန် ပေါ်လွင်နေ၏။ မိခင်အား ခွင့်လွှတ်လိုသောစိတ်နှင့် ခွင့်မလွှတ်လိုသောစိတ်နှစ်ခုသည် ယှဉ်ပြိုင်လွန်ဆွဲနေလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဒေတရောင် (၆၆-၄) ❀ ၁၄၃

ထိုစဉ် ဝမ်းကျောင်းက ပန်းကိုတစ်ချွက်ပုတ်လိုက်သောအခါ ချူကွန်သည် ဝမ်းကျောင်းအား အလန့်တကြားကြည့်မိလေ၏။

“ချူကွန်... ဒါတွေကို ငါပြောရင် မင်း စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ မင်းရဲ့မိဘတွေကို ရွာမွေ့စုံစမ်းတော့မယ်။ အဲဒါတွေကို ငါကြိုတင်သိလို့ ငါ ဒီလိုကြိုတင်ပြောပြတာပါ”

ချူကွန်က မေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီနေ့မှ တုတ်ပါးဟာ ဘာတို့ရဲ့ရန်သူ ဖြစ်ရုံတင်သာမက ကျွန်တော့်ရန်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ သိရပါတယ်”

ဝမ်းကျောင်းက မေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

“ချူကွန်... မင်းအဖေ သေသွားတာကိုတော့ သိပြီ၊ သူ့ရဲ့အရိုး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကော သိသလား”

ဝမ်းကျောင်း၏ကောင်းကြောင့် ချူကွန်၏နေ့ဘက်ယ်သည် တစ်ချွက်မျှ တုန်မိသွား၏။

“ကျွန်တော်အဖေရဲ့ အရိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ... မင်းအဖေရဲ့ အရိုး”

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဖြန့်ဖြူးပြောစမ်းပါ ဘာဘရယ်”

ဝမ်းကျောင်းက လက်နှစ်မက်ကိုပုတ်ရင်း မေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

၏။

၁၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လပ်အောင်

“အချက်ဟာ မင်းကို ငါက တွေ့ဖူးတဲ့အချက်ပဲ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မင်း ငါ့ကိုကူညီနိုင်တဲ့အချက်တစ်ချက်ပါပဲ”

ဝမ်းကျောင်း၏ကောသက ရှင်းသည်။ ဈာန်ကုန်၏မင်းအရိုးကို သူတွေ့အောင် ရှာပေးမည်။

ဈာန်ကုန်က ဝမ်းကျောင်းမိုင်းသည်အလုပ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ဈာန်ကုန်က မခင်းစားပဲ။ သူ့အဖေ၏အရိုးကိုရရှိဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်းညှိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာ ခိုင်းတာတာမဆို ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်၊ တကယ်ကသာ ကျွန်တော်အဖေအရိုး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုသာ ပြော”

ဝမ်းကျောင်း၏မျက်နှာပေါ်၌ ကျေနပ်သောအမူအရာပေါ်လာသည်။ သူသည် ဈာန်ကုန်၏လက်ကိုမျှကာ ပြောသည်။

“ဈာန်ကုန်... မင်းကို ငါ ယုံကြည်တယ်၊ ငါ့အထိမ်းအမှတ် ပြန်ယူနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ဝမ်းကျောင်းဆိုတဲ့နာမည်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ပြန်လည်ရှင်သန်ရမှာပေါ့ကွာ”

သူက ဆက်၍ ပြောလေ၏။

“လူတွေဟာ ငါ့အကြောင်းပြောကြရင်တော့ ငါ့ကို အောက်လမ်းသိုင်းသမားလို့ ပြောကြတယ်၊ တကယ်တော့ ငါ အောက်လမ်းသိုင်း ဗမားမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ ညီတစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ ဝမ်းကျောင်းတဲ့၊ သူကတော့ ဘာမဆိုလုပ်တာပဲ၊ တကယ်အောက်လမ်းသိုင်းသ

သရဋ္ဌခြင်းသောသိုင်းကောရောင် (၉၆-၄) ❀ ၁၄၅

မားပေါ့၊ သူမဟုတ်တာ လျှောက်လုပ်တာနဲ့ပဲ ငါ နာမည်ပျက်ရတော့တာပဲ”

“အခုတော့ ဝမ်းကျောင်းလဲ နာမည်သေး၊ ဝမ်းကျန်းလဲ နာမည်သေးနဲ့ သိုင်းလောကမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်နှစ်မြှုပ်ကုန်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းကျောင်းရဲ့နာမည်ဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားစဉ်းမှာပါပဲကွာ၊ ဝမ်းကျန်းကတော့ သူ့စိတ်နဲ့သူ့စာတ်မြှုပ်သွားပြီပေါ့”

ထို့နောက် ဆက်တိုက်ပင် မေးလိုက်သည်။

“ဈာန်ကုန်... ကျန်ဝမ်းက မင်း အဖေအရိုးကိစ္စတွေကို ပြောပြသေးသလား”

ဈာန်ကုန်က မောင်းခေါ်လိုက်၏။

“သူ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမပြောဖူးပါဘူး၊ မတတ်သာလို့ပြောရတာပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်မှာ ခိုးရိမ်တယ်နဲ့တုပါတယ်”

“မင်း အဖေအရိုးအဖေရဲ့ပထမဇာတ်ကြောင်းကိုပဲ ပြောပြတယ်နဲ့တုတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ပထမပိုင်းက အကြောင်းတွေပဲ ပြောပါတယ်”

“အရိုးကိစ္စက ငါနဲ့တုတ်ပါပဲ၊ သိကြတာကွ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီကိစ္စကို မင်း အမေတောင် မသိတော့”

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဝမ်းတို့ ဘယ်သိနိုင်တော့မလဲကွာ”

ဈေးကွန်သည် အမေ့အကြောင်းရောက်လာတိုင်း ရင်နာမိသည်။ သူသည်တတ်နိုင်လျှင် အမေ့အကြောင်း မတွေးချင်ပေ။

ယင်းလူသည် လွန်စွာ ချောမောလှပ၏။ လွန်စွာ ကျက်သရေရှိလှ၏။ ထိုကျက်သရေရှိမှုနောက်ကွယ်၌ မည်းနက်၍ ရွာမွယ်ကောင်းသော အသည်းနှလုံးရှိကြောင်း သူသိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဈေးကွန်သည် ဤမိသားစုအကြောင်းအရာများကို ဆက်လက်ပြောကြားလိုတော့ပါ။ ကြားရသည်များရှိလျှင်လည်း ရင်နာရသည်ပဲရှိမည်။

“ကွန်တော့်ကို အမြန်ဆုံး ကွန်တော့်အဖေ အဖိုးရှိရာကို လိုက်ဖို့ပေးပါတော့စင်ဈေး ဘာဘိုင်းမယ့် တာဝန်ကိုလဲ ကွန်တော့် ကျေညွှန်အောင် ထမ်းဆောင်ပါမယ်လို့ကတိပြုပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ... ရပါတယ်။ ငါ့အလုပ်က ဒီလောက်စက်လှတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ တုတ်ပီးဆီက ငါ့ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းကို ပြန်ယူပေးဖို့ပါပဲ။ က... က... လဝန်းလဲ တော်တော်ထွက်လာပြီ ငါ တို့သွားကြရအောင်”

ဝမ်ကျောင်းက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

သရေချဉ်း ဒေသာသိုင်းဒေသာရောင် (၉၆-၄) ❀ ၁၄၇

စာနော် (၁၀)

မှာတစ်ဗွာ သာသွာ သည်လူ

ဝမ်ကျောင်းသည် ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်သွားလေသည်။

ဈေးကွန်သည် နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေသည်။

ဈေးကွန်အဖို့ ဆန်းကျယ်လှစွာသော အခြေအမှက်သည် ခိုင်းမဆင့် ခုံမဆင့်ဘဲ သူ့ထံသို့ရောက်လာခဲ့သဖြင့် သူ့ရင်မှာမမိမိမိနိုင်အောင် နာကျင်နေရသည်။

သူသည် မိခင်အား နာကြည်းစက်ဆုတ်မိသော်လည်း အ

မြန်မာသောဗဝင်အတွက်မူ ခံစားနာကျင်နေရလေသည်။

“ဪ... အဝေး... အဝေး... အသေဆိုးနဲ့ သေရတာပဲ”

သေဖြင်းတရားကို ဘုန်းတော်ကြီးများ မကြောက်ပါ။

၁၄၈ ❀ တာထွာဆိုလေနေလေင်းအောင်

ဤသို့ မကြောက်ကြာခြင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ခေတ်
ခြင်းတရားကို အဖန်တလဲလဲ ခွဲစားနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
ဘုန်းတော်ကြီးများ ကြောက်ရွံ့သည့်အရာမှာ မကောင်းမှု
ဖြစ်ပါသည်။

ဈာန်သည် သူရင်ဆိုင်ခင်မင်နိသည့် ယင်းလူ့ကို လူယုတ်
မာတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့ရသောအခါ အကြီးအကျယ်စိတ်လန့်ပါ
သည်။

ထို့ပြင် မိုလင်းမုကိုလည်း လူယုတ်မာတစ်ယောက်၏သမီး
အဖြစ် တွေ့ရသောအခါတွင်လည်း အကြီးအကျယ်စိတ်လန့်ပါတော့
သည်။ ဈာန်သည် လွန်စွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလေ၏။

ဝမ်းကျောင်း၏လေးလံသောမြေလွှမ်းများသည် သစ်ရွက်
ခြောက်များအပေါ်နှင့်၍ သွားလေ၏။

ဈာန်သည် ငေးငိုင်းရင်း ဝမ်းကျောင်းနောက်မှ လိုက်လေ
၏။

ဝမ်းကျောင်းက လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဈာန် မင်း ဘာတွေ ခွဲစားနေတာတုန်း”

ဈာန်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

ဝမ်းကျောင်းက ပြီးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဈာန် မင်းဟာ သာသနာ့နယ်ပယ်က လူပဲ၊ ဘာသာတ
ရားနဲ့ မင်း ပြောပါ ပြောမယ်လို့တော့ ငါ အတတ်မပြောလိုပါဘူး”

သရဇ္ဈာန်ခြင်းသောသင်္ခါဒိတရောင် (စဉ်-၄) ❀ ၁၄၉

ပေမယ့် ဘာသာတရားဟာ စိတ်ကိုမြှင့်တင်နေရာမှာတော့ အတော်
ကိုအရာရောက်ပါတယ်။ ငါကတော့ မင်း သိသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြ
တာပါ”

သူက စက်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စကို ငါ သိနေတာ အတော်ကြာနေပါပြီ။ ငါ့ရင်ထဲမှာပဲ
သိမ်းဆည်းထားပါတယ်။ အခု သူ့သွေးရင်း သားရင်းကိုတွေ့ရလို့
ငါ ဖွင့်ပြောတာပါ”

ဝမ်းကျောင်းက ပြောပြနေသည်။

ဈာန်မှာ သူ့အတွေးနှင့်သူ လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် ဝမ်း
ကျောင်းပြောသည်များကို မကြာသေးမီ ဈာန်မှာ စိတ်တိုက်ပေါ်၌
လမ်းလျှောက်သလိုဖြစ်နေပါသည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ ခေါင်းလောင်းသံနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ
တရားပေ့စွတ်ဆိုသံများ လွင့်လှာပါတော့သည်။

အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် ကာလဖြစ်ပါတော့
သည်။ သို့သော် ဈာန်မှာ မကြည်နူးနိုင်ပါ။

ဝမ်းကျောင်းသည် တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့သွား
ပါသည်။

ဈာန်က မတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး...

“ရောက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဝမ်းကျောင်း”

တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး တောင်နံရံတွင် သမီးအ

၁၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြောက်အမြောက် တွေ့ရပါသည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် ဂူပေါက်တစ်ခုခုတွင် ရပ်လိုက်သဖြင့်
ချွေ့ကွန်လည်း ရပ်လိုက်သည်။

“ချွေ့ကွန် ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်မိ
စိတ်မကောင်းလဲ မဖြစ်ပါနဲ့”

ဝမ်းကျောင်းပြောသည့်စကားကို ချွေ့ကွန်က မေါင်းယမ်း၍
ပြန်ပြောသည်။

“ဘာတ ပြောပါ ကျွန်တော် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းမိ
ပါတယ်”

ဝမ်းကျောင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ချွေ့ကွန် မင်း အဖေ အဖေလိုသေဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာ
မင်း သိပြီးပြီလား”

ချွေ့ကွန်က မဖြေတဲ ငြိမ်နေသည်။

သူက သက်ပြင်းချရင်း ဆက်ပြောလေ၏။

“မင်း အဖေကို သူတို့သတ်ပုံကို ငါပြောပြမယ်။ ပထမ သူ
တို့ အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်တာကွ၊ မင်းအဖေဟာ အဆိပ်မိပြီးတော့
သေဆုံးသွားတယ်။ ဆုံးခံနာမ်မှ အလောင်းကိုစားနဲ့အပိုင်းပိုင်း ခ
ထစ်ထစ်ခတ်တာကွ၊ ဒါကြောင့် သူ့အဖို့တွေဟာ တခြားလူသေတွေ
လို သူ့နေရာနဲ့သူ မရှိဘူး အရိုးကွသွားတဲ့အခါ အရိုးတွေက အပြတ်
ပြတ်ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ဒါကို ငါက ကြိုတင်ပြောပြတာပါ မင်း”

သရေငြင်းသောသိုင်းတောရောင် (၆၅-၄) ❀ ၁၅၁

နီးတွေကိုတွေ့ရင် စိတ်ရှုပ်တွေသွားမှာမို့လို့ ငါ ပြောပြတာပါ”

ချွေ့ကွန်က မေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာကြီးတင်ပြောထားတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်”

ဝမ်းကျောင်းက...

“ဂွန်ခုံတံတစ်လလောက်က ငါဟာ ပြန်ကြနေတဲ့ ဒီအရိုး
တွေကို စုကောက်ခဲ့ရပါတယ်။ အတော်ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေရတာပါ
အခု အားလုံး မနဲသေးပါဘူး လက်ဖျိရိုးတစ်ချောင်း ကျန်နေပါသေး
တယ်။ မင်းသိအောင် ပြောပြတာပါ”

သူသည် တောင်နံနံရှိ လိုဏ်ဂူကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး...

“ငါ အဲဒီအရိုးတွေကို ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာ ထားခဲ့တာပါ။ ကဲ...
မင်း ဝင်ကြည့်နိုင်ပါပြီ”

ချွေ့ကွန်က ရုပ်သေးရုပ်ပမာ မေါင်းညှိတ်လိုက်လေ၏။

ဝမ်းကျောင်းသည် သစ်ကိုင်းခြောက် ကြီးကြီးတစ်ခုကို
ကောက်ယူပြီး မီးရှို့လိုက်လေ၏။

မီးရှို့လောင်သောအခါ ထိုသစ်ကိုင်းသည် မီးတုတ်ပမာ
ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်း မီးရှို့ထားသောသစ်ကိုင်းခြောက်အား ချွေ့ကွန်
အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မင်း ပီပီသသ တွေ့နိုင်မှာပါ”

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လို့နောက် ဝမ်းကျောင်းသည် အခြားသစ်ကိုင်းခြောက်တစ်
ခုကို မီးထွန်းညှိပြီး သူ ကိုင်လိုက်လေ၏။

ဣန္ဒြေသည် မီးတုတ်ပမာ သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုကိုင်ရုံ
ဝှတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

မီးခွေခွေအနံ့များသည် နှာခေါင်းသို့ တိုးဝင်လာလေ
တော့၏။

ဣန္ဒြေ၏အသည်းနှလုံးသို့ အဝံကလေးပေါင်းများစွာဖြင့်
စိုက်သကဲ့သို့ မိခားရလေတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်းက ဣန္ဒြေ့နောက်မှ ဝင်လာသည်။

“မင်း အဖေရဲ့အရိုး ဟိုမှာ”

ဣန္ဒြေ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝှထောင့်သို့ရောက်ရှိသွားလေ
၏။

လို့နောက်တွင် အရိုးများ နုပုံနေသည်။ သူသည် အရိုးများ
ရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်လေ၏။

မျက်ရည်များသည် တားမရမီးမနိုင် ကျဆင်းလာတော့
သည်။

“ဖေဖေ”

သူရင်တွင်းမှ ခေါ်လိုက်မိသည်။

သူသည် ငိုကြွေးရင်း သူ့လက်များကို အရိုးများသို့ ဆန့်
တန်းလိုက်လေ၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းအောင် (၈၆-၄) ❀ ၁၅၃

ဝမ်းကျောင်းက အချိန်မီလက်ကို လှမ်းဆွဲနိုင်လိုက်လေ
သည်။

“မိတ်ကိုထိန်းထားပါ ဣန္ဒြေ့ အရိုးတွေဟာ တော်တော်ကို
ဆွေးနေတာပါ။ ထိလိုက်တာနဲ့ ကြွေသွားမယ့်သဘောမျိုးဖြစ်နေပါ
တယ်”

ဣန္ဒြေသည် မိတ်ကိုထိန်းလိုက်၏။ သို့သော် သူ မဖြေနိုင်
ပါ။

“ဖေဖေဖေ... ဖေဖေဖေ”

ဣန္ဒြေ၏ရင်တွင်းမှ အော်နေပါသည်။

သူ ဆယ်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ်ကိုးနှစ်ထဲရောက်မှ ပထမဆုံးအကြိမ်
သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် သစ်ကိုင်းခြောက် မီးတုတ်ကိုကိုင်
ပြောကံ၍ ရပ်နေ၏။

ဣန္ဒြေ၏ငိုသံသည် သူ့အသည်းနှလုံးများကို ဆွဲရမ်းလှုပ်
မိနေသကဲ့သို့ရှိနေပါသည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သက်မြင်းချောင်း မိတ်ထဲမှရှေ့တံ
လိုက်မိ၏။

“ခြောက်... ဝှံ့ကြွေးပါလား”

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဣန္ဒြေ့ ငိုကြွေးနေပါသည်။
ဝမ်းကျောင်းလည်း ကျသည်မျက်ရည်များကိုသုတ်ပြီး ခွေနှိပ်အား

၁၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

ပြောလိုက်သည်။

“ဇွဲကွန်... မငိုပါနဲ့တော့၊ ငါပြောရော ခိုသေးတယ်”

ဇွဲကွန်သည် ငိုကြွေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ရပ်တန့်သွားသည်။

သူသည် အားအင်ချည့်နဲ့ခွာဖြင့် ဒဿိယိုင် ထရပ်လိုက်သည်။

သူသည် ဝမ်းကျောင်းကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ဘာ... ဒီအစိုးတွေဟာ ကျွန်တော်အဖေရဲ့အစိုးတွေလား”

ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး... မင်းအဖေရဲ့အစိုးတွေဟာ ဘဲပေမယ့် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာတော့ ခမ်းသပ်ကြည့်ဦးမယ်”

သူသည် ဇွဲကွန်ကိုခေါ်ပြီး အစိုးစုရေ့ ခူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

“မင်းအဖေရဲ့အစိုး ဟုတ်မဟုတ် ခမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ငါတို့မှာ နည်းတွေရှိတယ်၊ အကောင်းဆုံး နည်းတစ်ခုနည်းရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ၊ ပြောပါ”

“မင်းရဲ့လက်ဝယ် လက်ထိပ်ကို ကိုက်လိုက်၊ သွေးထွက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီသွေးစက်ကို အစိုးပေါ် ချကြည့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဝေကရား (ခွဲ-၄) ❀ ၁၅၅

“အဲဒီအခါမှာ သွေးရင်းသားရင်းလူရဲ့ အစိုးဆိုရင် သွေးစက်ကို အစိုးက နှပ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ သွေးရင်းသားရင်းအစိုးမဟုတ်ဘူးဆိုရင် သွေးစက်ဟာ ဘေးကိုစီးကျသွားပါလိမ့်မယ်”

ဇွဲကွန်သည် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး အစိုးတစ်ချောင်းကို သတ်ပြီးခွာဖြင့် ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝမ်းကျောင်းပြောသည့်အတိုင်း လက်ဝယ် လက်ထိပ်ကို ကိုက်လိုက်သည်။

ထို့ နောက် သွေးစက်များကို အစိုးပေါ်သို့ခွဲဝေတော့၏။ တာကိုမျှ ကြည့်နေရသည်။

အစိုးသည် သွေးစက်သုံးစက်ကို နှပ်ယူသွားလေ၏။ ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင် မဟုတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဇွဲကွန်သည် ရင်ထဲမှလိုက်လာပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်လေ၏။

ဝမ်းကျောင်းသည် ဂူထောင့်၌ အသင့်မျှထားဟန်တူသော အိုးကလေးတစ်လုံးကိုယူပြီး ဇွဲကွန်အား ပေးလေ၏။

ထိုအိုးကို ရွှေရောင်သုတ်ထားသည်။ အိုးအဖုံးတွင် ‘ဗိုဗွမ်၊ ဝမ်းစံအစိုးစု’ဟူသောစာတန်း ရေးထိုးထားလေသည်။

ဝမ်းကျောင်းသည် ဗိုဗွမ်ဝမ်းစံအစိုးစုကိုတွေ့ရန် အပြင်ထန် ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ရသည်။

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအရိုးစုကို တွေ့သောအခါမှ ဧကွန်က သူ့အတွက်အလုပ်ကို မငြင်းပယ်ဘဲ လုပ်ကိုင်ပေးမည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် အရိုးစုကိုတွေ့သောအခါ ဓာတုန်းရေးထိုးထားသည့် ရွှေရောင်အိုးကလေးကိုလည်း အသင့်ရှာဖွေထားလေ၏။

“ဧကွန်... ဒီမှာ အရိုးအိုး အရိုးထည့်ဖို့ ငါ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတယ်”

ဧကွန်သည် အဘိုးထိုဝမ်ကျောင်းအား ကျေးဇူးတင်လွှာသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေ၏။

ထို့နောက် အိုးကိုယူပြီး အရိုးများကို တစ်ခွေင်းကောက်ထည့်လေ၏။

ဝမ်ကျောင်းမှာ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သဖြင့် ဧကွန်အား မကြည့်ရဲတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဝမ်းပြင်သို့သာ ငေးနေသည်။ အတန်ကြာမှ ဧကွန်၏အရိုးကောက်မှု ပြီးစီးသွားလေ၏။

“က... တော်လောက်ပဲပြီ ဧကွန်၊ ငါတို့သွားကြမယ်”

ဝမ်ကျောင်းက ပြောလိုက်တော့မှ ဧကွန်သည် ဒယ်သယိုဖြင့် ထရပ်လေ၏။

သူသည် ယိမ်းယိုင်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာပြီး ဝမ်ကျောင်းရှေ့မှ ခွေးတုပ်တိုင်လိုက်၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခက်ရောင် (ခွဲ-၄) ❀ ၁၅၇

“ဧကွန်တော် ဘာတစ်ကျောင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဧကွန်တော်အပေါ်ဘာသာတကယ်ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ဒီကျေးဇူးကို ဧကွန်တော် သေသေချာချာဆပ်ပေးမယ်”

ဧကွန်သည် ဂိုဏ်းလိုက်၏။

ဝမ်ကျောင်းမှာ ဝမ်းသာဝမ်းမြည်းခြင်းကိုမိစားရကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။

သူသည် သူ့အလုပ်ကို ဧကွန်က ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာသည်။

ဧကွန် သူ့ခင်အရိုးများကို တွေ့ပြီး ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်သောအခါ သူလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့သည်။

“ဧကွန်... မင်းကောကို ငါကြားရတဲ့အတွက် ငါဝမ်းသာပါသကွာ”

သူတို့သည် လိုက်စုအပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။ ထိုအခါ လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဝမ်ကျောင်း... မင်း တော်တယ်ဟေ့၊ ငါ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျသွားတယ်၊ မင်းက ခြေတစ်လှမ်းဦးသွားတာပေါ့”

သူတို့သည် ထိတ်မနပ်ဖြစ်သွားပြီး ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုသူမှာ ဧကွန်၏ဆရာလုံက ဖြစ်နေသတည်း။

လုံက...
“ဝမ်ကျောင်း မင်းက ဒီနည်းနဲ့ ဧကွန်ကိုခိုင်းဖို့ ကြိုးစားတာ

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာ

ကိုး"

ဝမ်းကျောင်းက ရယ်ပြီး ပြောသည်။

"ကျုပ် အတင်းအကျပ် မခိုင်းပါဘူးဗျား၊ ကျုပ် ကတိပေးထားတာပဲ။ အတင်းအကျပ် မခိုင်းပါဘူးလို့ သူက လိုလိုချင်ချင် လုပ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးထားတာပါဗျာ"

ဈေးကွန် မလိုမလဲဖြစ်သွား၏။

"ဆရာ... ကျွန်တော်"

သူသည် ဂဲရပ်ပြုပြီး လမ်းပြောလေရာ လိုကုက လက်ကားပြုလေ၏။

"ဈေးကွန် ထိုင်ပါ။ ဝမ်းကျောင်း ထိုင်ပါ။ ငါ စကားပြောစရာရှိပါတယ်"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် ဝမ်းကျောင်းနှင့် ဈေးကွန်တို့လည်း ထိုင်ချလိုက်ရလေ၏။

သူ၏ပုံပန်းမှာ ခရီးခရီးမှပြန်လာသောပုံပန်းဖြစ်ပေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပြနေသည်။

လိုကုက...

"ငါဟာ ဈေးကွန်နဲ့ ဘဝစာတ်လမ်းကို စောစောကတည်းက သိထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဈေးကွန်က သာသနာရေးနယ်ပယ်မှာ ရှိနေတယ်တဲ့လူမဟုတ်လား။ ငါဟာ သူ့စိတ်ကို မညစ်နွမ်းမခေ့ခွင့်ဘူး"

သရေခြင်းသောသိုင်းကရာဇ် (၆၆-၄) ❀ ၁၅၉

လိုကုက ဆက်ပြောသည်။

"ငါ အခုတလော အလုပ်များနေတယ်လို့ ဈေးကွန်ကိုပြောလိုက်တယ်။ ဒီအလုပ်များတာဟာ ဘာလဲ။ ငါဟာ ဈေးကွန်အဖေ့အဖို့ကို လိုက်ရှာနေတာကွ၊ ငါ ရောက်သွားတော့ သူများက အခင်တူးပြီသွားပြီ၊ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်းကျောင်းပါ။ ဝမ်းကျောင်းက လိုက် ခြေတစ်လှမ်းသာပြီး အခါးကိုတူးယူသွားတယ်"

လိုကုက...

"ငါ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကုသွားတဲ့အတွက် ဈေးကွန်နဲ့ ဝမ်းကျောင်းတို့ရေခက်ဆုံဖို့ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ နောက်ပြီး ဈေးကွန် လူဝတ်လဲရတော့မယ်အချိန်နီးလာမှ ဆရာကလဲ တစ်ယောက်ရှိတာမယောက်ပေါ်လာတော့တယ်"

ဝမ်းကျောင်းက ခေါင်းနဲ့ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျား၊ ဒါကလဲ အခြေအနေက ရှိသေးတာကိုး။ ကျုပ်တို့က အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာကိုအချိန်တိုတိုအတွင်း တတ်အောင် သင်နိုင်တဲ့လူကို ရှာရသေးတာကိုး"

လိုကုက ဝမ်းကျောင်း၏စကားကို မကြားသည့်အလား ဆက်ပြောနေ၏။

"ပထမဆုံးတော့ ကျန်ဝမ်းပါပဲ။ သူလဲ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဈေးကွန်ကိုကတိတောင်ပြီး သိုင်းပညာသင်ပေးတာပဲ။ ဘုတ်ယာ သိုင်းပညာသင်ပေးတဲ့လူကတော့ မင်း၊ တတိယ ချိန်နီ၊ တက္ကသိုလ်ကတော့"

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိတိနဲ့ အနုနောက်ဆုံး လူမားတို့ဖြစ်ကြပါတယ်”

လုံကက သက်ပြင်းခွရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဈေးကွန်ကို ပထမဆုံးတွေ့မြင်ခဲ့တဲ့လူကတော့ ငါပါပဲ။ ငါဟာ သူ့ရဲ့အရည်အသွေးကိုအမြင်ပြီး ပညာကုန်သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကတော့ သူဟာ အများအကျိုးအတွက် ဖြစ်သွားပါတယ်”

လုံကက စိတ်ဖျက်စွာ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဝမ်းကျောင်းမှာ များစွာ အားတုံအားနာဖြစ်သွားသည်။

ဈေးကွန်မှာလည်း သူ့ဆရာ စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောလိုက်သည့် စကားအတွက် များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဆရာပေးတဲ့တာဝန်ကို အောင်မြင်အောင် ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ပို့မယ် ဆရာ”

လုံကက ခြည်းညင်းစွာ ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီမှာ ဈေးကွန်၊ မင်းရဲ့ရိုသားမှုကို ငါ ယုံတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ဒီလောက်တာဝန်တွေ များပြားနေခဲ့ရင် မင်းတာဝန်ကို အောင်မြင်အောင် ထမ်းဆောင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ တုတ်ပါးကို အထင်သေးလို့ မရပါဘူးကွာ”

လုံကက အားလျှော့စွာ ပြောကြားလေ၏။

ဝမ်းကျောင်းကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့သည်။

သရေချင်းသောဝိုင်းခဏရာဇ် (၈၆-၄) ❀ ၁၆၁

“ဒီမှာ လုံက၊ ခင်ဗျား တပည့်ကို အထင်မသေးပါနဲ့ သူဟာ နိုင်ငံပညာကို ထုံးလိုချေ ရေလိုချောက်အောင် တတ်နေပါပြီ။ သူ့အနေဟာ တုတ်ပါးကို ခိုင်တဲ့အဆင့်ကိုရောက်နေပါပြီ”

လုံကက မုဲပြုံးပြီးလိုက်၏။

“မင်းက ငါ့တပည့်ရန်သူကို အထင်သေးတတ်အောင် မပြောပါနဲ့ကွာ။ ရန်သူကိုအထင်သေးတဲ့လူဟာ တစ်ဝက်ရှုံးနေပါပြီ။ တုတ်ပါးဟာ တော်ရုံတန်ခုံ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့နဲ့ ငါ အမြင်မတူပါလား”

ဝမ်းကျောင်းက....

“အင်း... ရန်သူကို ဒီလိုထင်မြင်ထားတဲ့လူတောင်မှ တုတ်ပါးရဲ့ ဖွဲ့ရသေးတာပဲ။ ဒီမှာ လုံက ရန်သူအပေါ် ခင်ဗျာ့မြင်တဲ့အမြင်ဟာ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှာ ကျွန်းမြောင်းတဲ့စိတ်ထားရှိတာတော့ အမှန်ပဲဗျ။ အဲဒီကျွန်းမြောင်းတဲ့စိတ်ထားကြောင့် ခင်ဗျားမှာ ချိုင်းလောက်ထဲမှာ စိတ်ဆွေမရှိဖြစ်ရတာပဲ။ ရှောင်လန့်လဲ အမှန်မှန်ချပြီး သတ်သေး နောက်ပြီး ဝေယျာလဲ...”

သူ့စကားမဆုံးမီ လုံကသည် ဝမ်းကျောင်းအား ခုန်အုပ်ရိုက်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် စကားမဆုံးမီ အကြိတ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း ဒီအကြောင်းတွေပြောတာ ငါနဲ့ရန်သူဖြစ်ခွင့်လို့လဲ ကျောင်း”

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လုံကုသည် ဝမ်းကျောင်းသား မတိုက်ခိုက်မိရန် အတော်
ထိန်းသိမ်းနေရသည်။

ဝမ်းကျောင်းက...

"ကျွမ်း... သွားမယ်"

သူသည် ချွေကွန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...

"ချွေကွန် မင်း ကတိစကားကို ငါ ယုံပါတယ်၊ ငါကလဲ
ဒီလိုကတိပေးအောင် အင်မတန်ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်၊ ငါ့အလုပ်
မင်းရဲ့ကတိစကားနဲ့တန်တယ်ဆိုတာ မင်းနုစူးပေါ်လက်တင်ပြီး
စားကြည့်ရင် သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... အချိန်တန်တော့ ငါ မင်းဆီ
လာခဲ့ပါမယ်"

ဝမ်းကျောင်းသည် လက်ထဲမှသစ်ကိုင်းခြောက်ကို လွှဲ
လိုက်သည်။

မီးပွားများ ဖွာဆင်းသွားပြီးနောက် မီးစိုးများ အထွက်
သည်။

ချွေကွန်လည်း သတိရပြီး သူ့လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်းခြောက်
တုတ်ကို ထိုးသတ်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဝမ်းကျောင်းသည် ပန်းကိုလှုပ်ကာ အဝေးသို့
ထွက်သွားတော့သည်။ မကြာမီ ဝမ်းကျောင်း ပျောက်ကွယ်
သည်။

လုံကုသည် ကျောက်စုပ်ကြီးတစ်စုပ်အလား ငြိမ်သက်

သရဇူခြင် ခေမာချိုင် ခေမာရာဇ် (၆၅-၄) ❀ ၁၆၃

ရပ်နေလေသည်။

ချွေကွန်သည် သူ့ဆရာစိတ်ထိခိုက်နေသည်ကို သိနေသည်။
သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှသိချင်စိတ်ကို မမျှော်နိုင်ဘဲ
မေးလိုက်မိလေ၏။

"ဆရာ... ရှောင်လန်နဲ့ ဂွေယင်းဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ
ဟင်"

ကျောက်စုပ်သဖွယ်ငြိမ်သက်နေသော လုံကု၏အန္ဓာကိုယ်
သည် တဖြည်းဖြည်း တုန်လှုပ်လာ၏။

ဆရာလုံကုသည် တစ်ဘက်သို့မျက်နှာကို လှည့်သွားလေ
သည်။

ချွေကွန်သည် သူ့ဆရာ၏ထူးခြားမှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖြင့်
လိုက်ရတော့သည်။

အတန်ကြာမှ လုံကုသည် သူ့အနားတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

"ရှောင်လန်နဲ့ဂွေယင်းဆိုတာ သေသွားတဲ့လူနှစ်ယောက်နဲ့
နာမည်ပါ၊ သူတို့ အဓမ္မ သေသွားကြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်ယောက်
တော်တော်ကြာကတည်းက သေခဲ့ကြတာပါ"

လုံကုသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"ရှောင်လန်ဆိုတာကတော့ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ၊ ဒါကြောင့်
ဝမ်းကျောင်းက ငါ့မှာမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းမရှိဘူးလို့ ပြောနေတာပါ"

၁၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူဟာ ငါ့ကြောင့် ရေထဲခုန်ဆင်းသေသွားရတယ်၊ ရွယ်လင်းဆိုတာက
လဲ”

လုံကုန်အသံများသည် တစ်ဆို့လာ၏။

“အခု ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်ထားပါရအေးဦး၊ နောက်တော့ ငါ
ပြောပြပါမယ်”

ချူကွန်မှာ ဆက်မပေးရတော့ချေ။

လုံကုန်...

“ချူကွန် မင်းကို အခုလူမားက၊ ရေကူးညာသင်ပေး
တယ် မဟုတ်လား”

“သင်ပေးနေပါတယ် ဆရာ”

“အေး... အဲဒါတွေကို သေသေချာချာသင်ထား၊ လူကူ
ထား၊ တစ်နေ့ မင်းအတွက် အကျိုးရှိလိမ့်မယ်၊ လူမားဟာ ခေါ်သံကြီး
သလောက် သိုင်းညာထက်မြက်တယ်ကွယ်”

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းလဲ သွားပေးတော့ ငါလဲ သွားမယ်၊ အခုတလေ
အလုပ်ရှုပ်နေတာက မင်း အမေရဲ့ အစိုးရကိုရှာနေရလို့ပါ၊ နို့ဖိုရင်
တာမှအလုပ်မရှိပါဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ အခုဆိုရင် နေ့တိုင်း၊ တွေ့နေနိုင်ဖို့
လိုအပ်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ ရှိနေမှာပါ”

ချူကွန်သည် သူ့ဆရာလုံကုန်အား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ငါ့
နောက် ချင်းကုန်ဘုရားကျောင်းဆီသို့ အစိုးရအဖွဲ့က ပြေးထွက်

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခက်ရာဇ် (စဉ်-၄) ❀ ၁၆၅

များလေတော့သည်။

လုံကုန်က ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

အစ။

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အခန်း(၁၁)

အီဒေါ့ရတန်သွားရန်အကြံ

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏၊ စင်းကျွန်း၏
ရာသီဥတုသည် တစ်နေ့တခြား အေးမြလာလေတော့၏။

ထိုအတောအတွင်း ချွေကွန်သည် ရေကူးပညာကို ကျွမ်း
ကျင်စွာ တတ်မြောက်သွားလေ၏။

ချွေကွန်မှာ သိုင်းပညာစတင်သင်သည့်ကာလများကိုသို့ ဖြစ်
ကုန်သည်။

လိုကုသည် အစအဆုံး သိုင်းပညာများကို ပြန်လည်စစ်
ဆေးသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ချွေကွန်သည် မည်သည့်သိုင်းပညာကိုမျှ
မပျော်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မာရုဒြဏ်းခေသာသိုင်းခဏရာဇ် (၆၆-၄) ❀ ၁၆၇

ထို့နောက် ကိုရင်ချွေကွန်သည် ဆရာအမျိုးမျိုး၏သိုင်းပညာ
မသိသေးကို ပြန်လည်လေ့လာနိုင်ခွင့်ရလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာရပ်အသိသေး၏အားသာချက် အား
ပျော့မာကိုတို့ကို သိရှိလာလေ၏။

ချွေကွန်သည် ထိုအချိန်ကာလက သိုင်းပညာအထူးချွန်ဆုံး
သော သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်လာတော့၏။

သုန္ဒရီအားလပ်ရက်တို့သည်မှာ မရှိပါ။ အားလပ်ရက်ရှိသည့်
သင်္ဂြိုဟ်နေ့ကိုကိုက်ကာ တရားဓမ္မာများစွာတတ်သရဇ္ဈာန်ခြင်းဖြင့်
အချိန်ကုန်ရလေသည်။

ထိုအချိန်အခါမျိုး၌ မိခင်ဖခင်ကို လွန်စွာ သတိရသည်။ မိ
ခင်ရော ဖခင်ပါ မရှိတော့လျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပါ။

ယခု သုန္ဒရီ မိခင်ရှိနေသေးသည်။ ထိုမိခင်မှာ သူ့ဖခင်အား
သတိပြတ်ထားသူ မိခင် ဖြစ်နေချေသည်တကား။

ထိုရက်များအတွင်း စုစုအင်းနှင့် မိုလင်းနုတို့ရောက်မလာ
ကြချေ။

ချွေကွန်ကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ဖြစ်နေသဖြင့် စုစုအင်း
ကို လွှမ်းမိုးရပါ။

ထို့ပြင် သိုင်းပညာကလည်း မပြတ်မလပ်လေ့ကျင့်ရသေး
မည် မဟုတ်ပါလော။

သူ မိုလင်းနုကိုသတိမရသည်မှာ မှန်သည်။ မိုလင်းနုသည်

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရန်သူသမီး မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် ယင်းလူကို အကြိမ်များစွာ သတိရသည်။ သို့သော် သူ့မိခင်ကို သူသည်ကြိုးစား၍ မေ့ပျောက်ပစ်သည်။ အကြိမ်များစွာပင် သူ့မိခင်သည် သူ့မျက်စိထဲ၌ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား... သူ့ကိုမေ့လိုက်ပါရစေ၊ သူ့ရဲ့အပြစ်အစားတမည့်တော်က ငရဲဝင်ခံလိုက်ပါရစေ”

ဈာန်သုန္ဒရီသည် ဘုရားစင်ရှေ့တော်မှောက်၌ထိုင်သည့် ဆုတောင်းလိုက်မိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် တစ်လကုန်ဆုံးသွားပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖျင်းကုန်းဘုရားကျောင်း၌ မေါင်းလောင်းသုံးစွက်ထိုင်သည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဘုရားခန်းတွင်း၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်နီနီလျက်ရှိသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများသည် တန်းစီရပ်နေကြလေ၏။ ဝါခေါ်ကြီးသော ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဝိုးသက်န်းများကို ရံလွက် လက်ဝဲဘက်တွင် စီတန်းရပ်နေကြသည်။

ဘုရားခန်းအတွင်းသို့ ထန်ပုန်းဆရာတော်သည် ဘုန်းတော်ကြီးလေးပါးဖြစ်လျက် ဘုရားခန်းသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများ ဤအခန်းသို့ရောက်ရှိနေရခြင်းမှာ ဈာန်သုန္ဒရီ လူဝတ်လဲတော့မည်အတွက် ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာင် (၆၆-၄) ❀ ၁၆၉

သူတို့မြတ်စွာဘုရား၏ဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် မျက်လွှာချ၍ မတ်တပ်ရပ်နေကြလေ၏။

နောက်ထပ် မေါင်းလောင်းသုံးတစ်ဆူကံကြားလိုက်ရသော အခါ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ဈာန်သုန္ဒရီအား ဘုရားခန်းတွင်းသို့ မေါ်သွင်းဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

ဈာန်သုန္ဒရီသည် ဝမ်းနည်းနေ၏။ မျက်ရည်များကိုထိန်းထားသော်လည်း ထိန်းမရဘဲရှိနေသည်။

သူသည် ရပ်နေသောဘုန်းတော် ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများကို လုံးဝမကြည့်ပါစေ။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကိုရင်လေးများမှာ သူ့ဆယ်ကိုးနှစ်လုံးလုံးဆက်ဆံခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ထိုအဖော်မွန်များနှင့် ခွဲရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သူသည် လွန်ခဲ့သောကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်ခန့်က အကြောင်းတစ်ခုကို မြန်လည်စဉ်းစားမိလေ၏။ သူသည် ထိုစဉ်က ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ဆရာတော်ကျွမ်းထွက် ကိုရင်လေး၏ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး...

“ကိုရင်လေး... မင်း ဒီမှာတစ်သက်လုံး နေသွားရှင်သလား”

ဈာန်သုန္ဒရီမှာ ငယ်နေသေးသည်။ မည်သို့ပြန်ပြောရလျှင်မသိ

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သူသည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို လွန်စွာနှစ်သက်သည်။ ကျယ်ပြောသည်။ အစိတ်အပိုင်းကောင်းသည်။

အေးဇွမ်းသော ကျောင်းဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ခင်မင်တွယ်တာသည်။

ချွေကွန်သည် အတန်ကြာခဏ်းစာပျိုးနောက် စိတ်ထဲရှိသည့် အတိုင်း ပြောမိခဲ့လေ၏။

“တပည့်တော် ဒီမှာ တစ်သက်လုံးနေမယ်၊ ကြီးလာရင် ဆရာတော်လို ကျောင်းထိုင်လုပ်မယ်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကျွမ်းထသည် ဣန္ဒြေကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဆရာတော်သည် ချွေကွန်၏ကောင်းကို ကြားသော အခါ မရယ်မောဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ မင်း ကောင်းကောင်းနေထိုင်ပါ၊ ကျွန်ကြိုပါ၊ တစ်နေ့မှာ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို မင်း အုပ်ချုပ်ရမှာပါ”

ချွေကွန်သည် ရဟန်းဘဝသို့မင်း မရောက်လိုက်ပါ။ ကိုရင်ဘဝနှင့်ပင် ဤကျောင်းမှထွက်ခွာသွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ချွေကွန်သည် လွန်ခဲ့သည့် ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်ခန့်က ကျွမ်းထဆရာတော်အား လျှောက်ခံသည်များကို ဖြန်လည်သတိပေး မှုက်ရည်

သရဖူခြင်သောသိုင်းခတ်ရောင် (၄၆-၄) ❀ ၁၇၁

ကျယ်လေ၏။

သူသည် လက်အုပ်ချီရင်း ဆရာတော်လိုက်သည်။

“ဒီကျောင်းတော်ကြီးကို ဖြန့်လာနိုင်တဲ့ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို့၏

ကုရား”

ချွေကွန်၏မျက်ဝန်းအနံ့မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

ထန်ပုန်းဆရာတော်သည် ဘေးမှားမှ ဘုန်းတော်ကြီးအား

ကြည့်လိုက်၏။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးက...

“အမွှေးတိုင်”

ဟု အော်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူ့နောက်ပါးမှ ဘုန်းတော်ကြီးက အမွှေးတိုင်သုံး

တိုင် ပေးလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ထန်ပုန်းဆရာတော်ကို အမွှေးတိုင်များ

အား တစ်ဆင့်လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထန်ပုန်းဆရာတော်ကယူပြီး ဆင်းတုတော်ရှေ့၌ ထွန်ညှိ

လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆရာတော်သည် ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်အား

လှန်ညှိလိုက်ပြန်၏။

ဆရာတော်သည် တီးညှင်းစွာ ဓမ္မတော်ဆိုနေသည်။ ထိုစဉ်

ထိုက် ချွေကွန် မကြားရပါချေ။

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ထန်ပုနီးဆရာတော်သည် တီးတီးရေရွတ်နေသည်။

“ပရမိထူးတဲ့ ချွေကွန်တစ်ယောက် ဘာကြောင့်များ လူဝတ်လဲချင်ရတာလဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ကျမ်းစာအုပ်သုံးအုပ်နှင့် စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးကိုယူလာပြီး ထန်ပုနီးဆရာတော်သို့ပေးလေ၏။

ထန်ပုနီးဆရာတော်က ချွေကွန်အားပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ချွေကွန်က ထန်ပုနီးဆရာတော်အား ပြန်ပေးလိုက်ရသည်။ တရားကျင့်ကြံခြင်းအလုပ်ကို တပည့်တော်စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီဟူသည့် သဘောပေတည်း။

ထို့နောက် အခပ်အနားကိုဦးစီးကျင်းပသော ဘုန်းတော်ကြီးက ကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ချွေကွန်ကို ဆံကေသတ်ထားခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီ”

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် တန်းစီထွက်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံး ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့်ကိုရင်သုံးပါးသာ ကျန်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ချွေကွန်အား အရပ်ဝတ်အရပ်စား လဲလှယ်ပေး၏။

ချွေကွန်ဝတ်ထားသည့်သင်္ကန်းကို ချွတ်လိုက်လေပြီး

“က... မင်းသွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ”

ချွေကွန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဘုရားခန်းမှထွက်ခွာသွားရ

သရေမြင်းသောသိုင်းတေရာန် (၆၆-၄) ❀ ၁၇၃

လေတော့၏။

ချွေကွန်၏လူထွက်ခြင်းအမှုသည် ဤတွင် ပြီးဆုံးလေ၏။

၁၈၁

အချိန်တို့သည် တခွေ ခွေ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။

ချွေကွန် လူဝတ်လဲခဲ့သည်မှာ ခြောက်လပင် ကြာမြင့်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူသည် လူသေတစ်ယောက်ပမာ စိတ်ဓာတ်ကျနေခဲ့သည်။

သူသည် စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးကို လည်၌ဆွဲထား၏။ ထိုစိပ်ပုတီးမှာ မိုလင်းနုပေးထားသော အဖိုးတန်စိပ်ပုတီးဖြစ်သည်။

သူသည် ကျန်ဝမ်းနှင့်အတူ နေထိုင်သည်။ ယန်းပုနှင့်အတူ နေသည်။

အိပ်ရာခေါင်းရင်းတွင် သူ့ဖခင်၏အရိုးအိုးနှင့် မိခင်ယင်းလှပေးလိုက်သော ပွင့်ချက်ကိုကာထားသည်။

စိတ်ပျက်နေသောချွေကွန်မှာ သူ့အာရုံမှာ တရားဓမ္မ၌သာ နှစ်မြှုပ်ထားသဖြင့် ယန်းပုကွရောက်နေရသည်။ သူသည် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်လိုသူ မဟုတ်ပါလော။

ချွေကွန်သည် အားသည်နှင့်တရားဓမ္မများကိုသာ ရွတ်သတ်

၁၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သရဏ္ဍယ်နေတော့သည်။

သူ့ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်သဖြင့် သဘောကျကျေနပ်သူတစ်ဦး
တော့ ရှိသည်။

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း ပေတည်း။

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းသည် အိပ်ရာထဲမှ မျက်စိမှိတ်၍ နား
ထောင်နေသည်။

ယန်းပုမှာ ချွေကွန်က တရားဓမ္မများသာ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍယ်
သဖြင့် အိပ်ချည်သောနေရသည်။ သိုင်းပညာ မလေ့ကျင့်ရတော့မှော

တစ်ညနေတွင် ချွေကွန်သည် ရှည်လျားသောကျမ်းစာတစ်
ကိုရွတ်ဆို၍ ပြီးစီးသွား၏။

ယန်ပုက မီးသွေးမီးခိုတစ်ခုကို ဖိုပေးထားသဖြင့် တစ်ခဲ
လုံး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်နေသည်။

ချွေကွန်သည် ကျမ်းစာရွတ်ပြီးသွားသောအခါ အဘိုးအိုကျန်
ဝမ်းအား ကြည့်လိုက်၏။

အဘိုးအိုကျန်ဝမ်း အိပ်ပျော်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် စော
တစ်ထည်ယူ၍ အဘိုးအိုအား ဖြူပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယန်းပုအား ကြည့်လိုက်သည်။ ယန်းပုမှာ ည
တွင် အိပ်ရာဝင်နေလေပြီ။

ချွေကွန်က ပုတ်နှိုးလိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း တီးတိုးပြော
သည်။

သရဏ္ဍယ်နေသောသိုင်းအောင် (၆၆-၄) ❀ ၁၇၅

“ထ... ထ... ယန်းပု... ထ”

ယန်းပုသည် ထလာ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှု... တိုးတိုး ဘာ အိပ်ပျော်နေတယ်”

ယန်းပုသည် အဘိုးအိုကျန်ဝမ်းကိုလှမ်းကြည့်ပြီး တီးတိုး
မေးလိုက်၏။

“ငါ အိပ်မပျော်သေးပါဘူး၊ မင်း ဘုရားစာရွတ်နေတော့
ငါလဲ ပျင်းလာတာနဲ့ အိပ်ရာဝင်လိုက်တာပါ”

“ထ... သိုင်းသွားသင်မယ်”

ယန်းပုသည် စောင်ကိုဖယ်ရှား၍ အလွင်အမြန် ထလိုက်
သည်။

“သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုရင် ငါ အမြဲတမ်းအသင့်ရှိပါ
တယ်”

“စကားမရှည်နဲ့... ထ”

ယန်းပုသည် ထလာပြီး တီးတိုးပြောသည်။

“မင်း ကျမ်းစာအရွတ်ကောင်းလို့ ဆရာတောင် အိပ်ပျော်
သွားပြီ၊ မင်း သတိထားဖို့ကောင်းပြီ”

“စကားမများနဲ့ ငါတို့အမြင်ထွက်ကြမယ်”

ယန်းပုက ထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ... အမြင်ထွက်မယ်”

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူတို့သည် တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်ကြသည်။

“မင်း ကြိုးစားမှုရှိတာကို ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘယ်အရာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မလျော့မတင်း ကြိုးညှင်းတာပဲ ကောင်းတယ်။ မင်း သိုင်းပ
ညာလေ့ကျင့်ရာမှာ လောဘမကြီးပါနဲ့”

ယန်းပုက....

“ကနေ့ ဘာကိုလေ့ကျင့်ရမှာလဲ”

ရှုကွန်က....

“မဟာပင်လယ်လက်ခါးသိုင်းကို ထပ်ပြီး လေ့ကျင့်ကြမယ်”

သူတို့ကားပြောနေစဉ် သူတို့အနီးသို့ လူရိုက်တစ်ရိုက်ရောက်
ရှိလာလေ၏။ ထိုလူရိုက်ရောက်ရှိလာပုံမှာ အလွန်မြန်သည်။

ဆံဝင်ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးဆိုတစ်ယောက်ပင်။

ရှုကွန်သည် အပြေးအလွှားသွားကာ အဘိုးဆို၏လက်ကို
ဆွဲလေ၏။

“ဆရာ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ယန်းပုက ချေသို့လျှောက်ပြီး ဂရုစပြုသည်။

“ဘာ နေကောင်းရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အခန်းထဲသွားကြစို့”

သူတို့သည် အခန်းထဲသို့လျှောက်ဝင်ကြလေ၏။ ကွန်ဝမ်း

အိပ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး လိုကုက ပြောလိုက်၏။

“ဪ... ကွန်ဝမ်း အိပ်ပျော်နေပါလား”

သရေခြင်းသောသိုင်းစောရောင် (စဉ်-၄) ❀ ၁၇၇

သူသည် ကွန်ဝမ်းကိုမနှိုးတော့ဘဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ရှုကွန်... မီးဖို ဒီနားကိုယူခဲ့”

ရှုကွန်သည် မီးဖိုကို လိုကုအနီးသို့ယူပေးလိုက်ရ၏။ လိုကု
သည် မီးဖိုပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်ပြီး...

“အင်... အသက်ကြီးလာလေလေ အအေးခတ်မခံနိုင်လေ
လေပါကလား”

ရှုကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် တစ်မျက်နှာ ကြည့်လိုက်၏။ ရှု
ကွန်သည် လိုကုအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

လိုကု၏မျက်လုံးများ မှေးမှိန်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရ
တော့သည်။

ယခင်က မည်သည့်အမိန့်ကြည့်ကြည့် လိုကု၏မျက်လုံး
များသည် အစဉ်အမြဲ စူးရှတောက်ပနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ယခု အဘယ်သို့ဖြစ်သည် မသိရချေ။

သူသည် လိုကု၏လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ရာ လိုကု၏လက်
သည်အေးမိမ့်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩသွားသည်။

“ဆရာ နေမကောင်းသွားလား”

လိုကုက ပြုံးမိုး ပြောသည်။

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ နေကောင်းပါတယ်”

“ဒီရက်တွေထဲမှာ ငါဟာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို ကြိုးစားသေး
တာလုပ်ရလို့ အားဆင်ကုန်ခမ်းသွားတာပါ”

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယန်းပုက ဝင်၍ ပြောလာလေ၏။

“ဘာက ဘာတွေ ဒီလောက်လျှောက်လုပ်လို့ အားအင်
ကုန်နေသွားရတာလဲဗျ”

လုံကက...

“ဒါတွေ မေးနေပါနဲ့တော့ကွာ”

လုံကသည် ချွေကွန်နီရာသီလွန်းကြည့်ရင်း...

“ချွေကွန်... မင်းစိကို ငါလာတာဟာ အကြောင်းရှိတယ်
ငါတို့သန်ဘက်ခါ အိမ်ထောင်ရေးကို သွားရမယ်”

ချွေကွန် အံ့သြဝမ်းသာသွားလေ၏။

ယန်းပုလည်း အံ့သြသွား၏။

လုံကက တက်ကြွစွာ ပြော၏။ သူ့အမူအရာမှာ တကယ်
တက်ကြွနေသည်။

“ငါ တော်တော် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတယ်ကွ၊ မင်း
ကော”

ချွေကွန်က မေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အရမ်းအံ့သြသွားတယ်။ အရမ်းဝမ်းသာ
သွားတယ်။ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ရေးကို သွားခွင့်နေတာကြာပြီ။
ရာရယ်”

ယန်းပုက ဝင်၍ မေါင်းညှိတ်လေ၏။

“ကျွန်တော်လဲ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေပါတယ်”

သရဇ္ဈင်္ဂါးသောသိုင်တရား (၆၆-၄) ❀ ၁၇၉

ယန်းပု၏စကားကြောင့် လုံကနှင့် ချွေကွန်ပြိုင်တူရယ်မော
လိုက်ကြလေ၏။

သူတို့၏လှယ်မောသံကြောင့် ကျန်ဝမ်းသည် အိပ်ရာမှနိုးလာ
တော့သည်။

လုံကတို့ရယ်မောနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူ့မျက်လုံးအ
နံ့တွင် အံ့သြသည့်အရိပ်အယောင်များ သန်းလာတော့၏။

ယန်းပုက...

“ဆရာတောင် နိုးလာပြီပဲ”

လုံကနှင့် ချွေကွန်တို့က ကျန်ဝမ်းအား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ကျန်ဝမ်းက လုံကအား “မိတ်ဆွေ ဘယ်တုန်းကများရောက်
လာတာလဲဟူသော မေးခွန်းအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

လုံကက ကျန်ဝမ်းဘက်သို့ လှည့်ထိုင်လိုက်၏။

လုံကက ပြုံးပြလိုက်ပြီ။

“မိတ်ဆွေကြီး အခုတော်တော်ကလေး နေကောင်းလာတာ
ကိုတွေ့ရတယ်”

ကျန်ဝမ်းက နေကောင်းကြောင်း မျက်တောင်တစ်ချက်စက်
ပြလေ၏။

ချွေကွန်က...

“ဘာ... သန်ဘက်ခါကျရင် ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ထောင်

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရေကန်ကို သွားကြတော့မယ်၊ ဆရာ ဘာများမှာမည်လဲ”

ကျွန်ဝမ်း၏မျက်လုံးအနီမှာ ပြုံးကွယ်သွားတော့၏။

လိုကုကိုလည်း ကြည့်လိုက်သည်။

လိုကုက ခေါင်းညှစ်ပြလေ၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့သန်ဘက်ခါးနက် သွားကြမယ်၊ တုတ်ပါးနဲ့နီးတဲ့အချိန်လဲ နီးကပ်လာပြီလေ၊ ကိုယ်က သူ့နယ်မြေကို သွားပြီး လေ့လာထားဖို့လိုတာပေါ့”

ကျွန်ဝမ်းသည် လိုကုအား ကြည့်ကာ မျက်တောင်တဖျံ ဖျပ်ခတ်ပြလေ၏။

လိုကုသည် ကျွန်ဝမ်းဆိုလိုသည့်အချက်ကို နားမလည်ပါ ထို့ကြောင့် မှန်းဆချီသာ ပြောရသည်။

“လူမား ချိုခိန်၊ ဝမ်းကျောင်း ထိတ်၊ လျှံဟုလျှံနဲ့သူတို့အပည့်တွေ သွားကုန်ကြပြီစင်စ့”

“ဟင်... သူတို့သွားကြပြီလား”

“သွားကုန်ကြပြီ”

ချွေကွန်သည် နုနုအင်းနှင့်တွေ့ရမည်ကိုတွေ့မိပြီး လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျွန်ဝမ်းသည် စိတ်လွှပ်ရှားနေတော့သည်။

ကျွန်ဝမ်း၏ မျက်လုံးအနီသည် တဖျပ်ဖျပ်မျက်တောင်ခတ်နေလေ၏။

သရဖူခြင်း-သောသိုင်း-ခဏရာဇ် (၁၆-၄) ❀ ၁၈၁

သူဆိုလို သည့်အဓိပ္ပာယ်ကို လိုကုကောက်ယူ၍ မရနိုင်ဘဲ ပြောသည်။

လိုကုသည် ကျွန်ဝမ်း၏စိတ်လွှပ်ရှားမှုကိုကောင်းစွာ အကဲခတ်မိပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူလည်း စိတ်လွှပ်ရှားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကျွန်ဝမ်း၏ပခုံးကို အသာကိုင်ပြီး...

“မိတ်ဆွေကြီး... စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ် နားလည်ပါတယ်ဗျာ”

သူက လျှိုက်လှဲစွာ ပြောနေလေ၏။

“အရင်ကဆိုရင် ကျုပ်ဟာ အထွေထွေလွန်းတဲ့လူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

လိုကုက ဆက်ပြောလေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ အနီရောင်ဒေါင်းမျှော်ကို ကျုပ်ရအောင် ပြန်ယူခဲ့မယ်”

ကျွန်ဝမ်းသည် အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

လိုကု၏စိတ် ခာတ်များပြောင်းလဲသွားလေပြီတာကား။

ကျွန်ဝမ်းမျက်ရည်ကျလာလေတော့၏။ သူ၏၇ထံ၌ကိုတစ်ခု ရေရွတ်နေမိသည်မှာ...

၁၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ငါ့အတွက် ကြိုးစားပေးရင် ငါ့အနီးရောင်ခေါင်းပွေးကိုပြန်ရမှာ သေချာပါတယ်။ ငါ့ပစ္စည်းပြန်ရရင် ငါ သေချာပဲပြီကွာ”

ဟူ၍ ပြန်ပါသည်။

ချွေကွန်သည် သူ့ဆရာကိုကြည့်၍ အံ့သြနေသည်။

သူ့ဆရာသည် အတော်ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့နေပြီ။

လုံကုသည် အလွန်အတ္တဆန်ပြီး သဘောထားပြောင်းလဲတတ်သည်။

ယန်းပုနုတ်ဆက်စကားဆိုသည်ကိုပင် ကောင်းမွန်စွာတုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ယန်းပု အဟောက်ခံရမည်မှာ သေချာနေသည်။

ယခု လုံကုသည် သူ့အား ရင်းနှီးပျော့ပောင်းစွာ စကားပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင်လည်း ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံသည်။

လုံကုသည် စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်း ပေးလာကြောင်း သိတွေ့လာရသည်။

ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့သည် လုံကုရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဆရာက ဘာကုန်ဝမ်းနဲ့ ခေါင်းပွေးကို ပြန်ယူပေးမယ်ဆို

သရအခြင်းသောသိုင်းဒကရာဇ် (၉၆-၄) ❀ ၁၈၃

လို့ ကျွန်တော်တို့ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာ”

လုံကုက သူတို့နှစ်ယောက် ဆွဲထူပေးလေ၏။

သူက သတိသံဝေဂရုစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်လိုသဘောထားရမယ်ဆိုတာ မသိခဲ့လို့ မှားခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ငါသဘောပေါက် နားလည်သွားပါပြီကွာ”

ကျွန်ုပ်တို့က ယန်းပုကို မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ကြည့်နေ၏။

ယန်းပုသည် သူ့ဆရာအကြည့်ကို သိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီက ဘာဘဲချွေကွန်တို့နဲ့ လိုက်သွားရမယ်လို့ ပြောတာလား ဆရာ”

အဘိုးအိုကျွန်တို့က မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ပြလေသည်။

ချွေကွန်သည် အဘိုးအိုကျွန်တို့က သဘောတူကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ သူသည် အလွန်အံ့သြသွားသည်။

ယန်းပု လိုက်လာလျှင် သူ့ကိုမည်သူမှ စောင့်ရှောက်ပါမည်နည်း။

“မြန်မာလား ဘာကုန်၊ ယန်းပု လိုက်ခဲ့ရင် ဘာကိုစောင့်ရှောက်မယ်လို့ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဘာကုန် လွှပ်မှမလွှပ်စွာခေါ်တာ”

ယန်းပုမှာ လိုက်ခွင့်သော်လည်း မည်သည့်နည်းနဲ့မှ မလိုက်

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝမ်းကို ခွန်မထားနိုင်ခဲ့ကြောင်းသိနေသဖြင့် လိုက်ရှင်စိတ်ကို အောင်အံ့ကာ ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လိုက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဆရာတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေမှာပေါ့၊ ဆရာကို ဘယ်သူပြုစုမလဲ၊ နောက်ပြီး ဆရာက လုပ်စားနိုင်ရင် တော်သေးတာပေါ့၊ လုပ်မှမလုပ်စားနိုင်တာ”

ကျန်ဝမ်းမှာမူ ယန်းပုလိုက်သွားစေရန်သာ မျက်လုံးဖြင့်အချက်ပြနေတော့၏။

ထိုအခါ လုံကက အကြံပြုလိုက်လေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီး သေသေချာချာ စဉ်းစားစမ်းပါ၊ ယန်းပုဟာ ခင်ဗျားရဲ့တပည့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ချွေကွန်လဲ ခင်ဗျားရဲ့တပည့်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုယ်စား ခင်ဗျားအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးတာဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သောအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းပဲ”

သူက ဆက်ပြောလေသည်။

“ယန်းပုရဲ့သိုင်းပညာကိုတော့ အထင်မသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အတွေ့အကြုံက လုံးဝမရှိသေးဘူး၊ ချွေကွန်လဲ အတွေ့အကြုံရှိသေးသလားဆိုတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက သိုင်းပညာသင်တာကြာပြီ၊ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ရှိနေပြီ၊ ဒီတော့ တကယ်တိုက်ခိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူက ထိုက်သင့်သလွယ်နေပြီ၊ အိမ်ရေ

သရဖူခြင်းသောသိုင်း၊တောရုတ် (စဉ်-၄) ❀ ၁၈၅

ကိုသွားရင် အတွေ့အကြုံဘယ်လောက်ရှိမှဆိုတာကို ခင်ဗျားပါပါတယ်၊ ဒီတော့ ယန်းပုကိုခေါ်သွားဖို့ကိစ္စကို ခင်ဗျား ပြန်စဉ်းစားနေမည်တယ်”

လုံကသည် တွေဝေသွားသောကျန်ဝမ်းအား အဆက်မပြတ်ပြောဆိုလေတော့၏။

“ကဲ... မိတ်ဆွေကြီး မိတ်ဆွေကြီးက ယန်းပုကို လိုက်စေမည်တယ် မဟုတ်လား၊ လိုက်ပါစေဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မလိုက်နဲ့။ နောက်ထပ်သုံးလကြာမှ လိုက်ပါစေ၊ ဒီသုံးလအတွင်းမှာ မိတ်ဆွေ ကိုပြုစုလို့ လူတစ်ယောက်ကိုရှာကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

လုံကက...

“ဒီသုံးလအတွင်း ယန်းပုရဲ့သိုင်းပညာကို ပိုပြီး တိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်ပေါ့၊ ယန်းပုအတွက်လဲ အဖို့ရှိရတာပေါ့”

လုံက၏အကြံပြုချက်မှာ လွန်စွာ လျောက်နာသင့်မြတ်နေသဖြင့် ကျန်ဝမ်းသည် လက်ခံလိုက်ရလေ၏။

၁၈၆

၁၈၆ ဓမ္မ တက္ကသိုလ်နေ့သင်းအောင်

အနီး(၁၂)

အိမ်ငါးရက်တန်သို့ရောက်

နောက်တစ်နေ့ ချွေကွန်သည် အိမ်ရာမှထသည်နှင့် ကျန်
ဝမ်းအနီးသို့တိုက်ကာ ပြန်ရင်းအကားပြောနေကြလေသည်။
ကျန်ဝမ်း၏အခန်းမှာ သက်သာလာသည့်အခြေအနေရှိ
နေ၏။

သို့သော် အခြေအနေက ကောင်းရာမှ ချက်ချင်းဆိုးသွား
နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ချွေကွန် စိတ်ပူမြင်မြင်လေသည်။

ယခု အိမ်ငါးရက်တန်သို့သွားသည်မှာ သုံးလေးရက်ခန့်နှင့်
ပြီးစီးမည်မဟုတ်ပေ။

သုံးလေးရက် ကြာကောင်းကြာပါမည်။ သူ အနီးရောင်ခေါင်း

သရဖူခြင်းသောသန့်ခင်းအောင် (၁၆-၄) ဓမ္မ ၁၈၇

မှူးကို ယူလာပြီးသောအခါ ကျန်ဝမ်းအသက်ရှင်လွက် ရှိခွင်မှရှိ
မိမိနိမ့်သည်။

ကျန်ဝမ်းကလည်း ထိုအတိုင်း ကျွေးပါသည်။ သူ့ဘဝမှာရှင်
လွက်နှင့်သောနေရာသောဘဝ ပြစ်သည်။

သူ့ကျောက်ခုံရသော ဘဝလမ်းမှာလည်း နေ့သင်းကော
ပြစ်သည်။ ဒုက္ခပင်စာယံဝေခုံရသည့် ဘဝပြစ်သည်။

သူ့အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိလာသောအခါ သူသည် ဘဝ၌
မထီးကျန်အဖြစ် ရပ်တန့်ရတော့သည်။

ယခု တစ်ကိုယ်လုံးသောသောဘဝသို့ ရောက်ရှိနေရပေပြီ။
သို့သော် သူ့စိတ်ဓာတ်သည် နိုင်မာသည်။

အနီးရောင်ခေါင်းမှူးကို ပြန်လည်ရယူပြီး သူ့သေမည်ဟု
ဆိုပြတ်ထားလေသည်။

မကြာမီ လုံးက ရောက်ရှိလာလေ၏။
ကျန်ဝမ်းနှင့် စကားမပြောပြောပြီး ချွေကွန်အား မှာကြားစ

ရာရှိသည်များမှာကြားပြီး ပြန်သွားသည်။
နောက်နေ့ စောစောစွာ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကျန်ဝမ်း ချွေကွန်နှင့် ယနီးပုတီးလည်း နီးနေကြလေပြီ။
လုံတုက မီးဝင်လှိုင်...

"မိတ်ဆွေကြီး... ကျွန်တို့သွားတော့မယ်၊ ဘာများ မှာစု
သေးသလဲ"

၁၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျန်ဝမ်းမှာ မှာစရာမရှိကြောင်း မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ် ပြလေသည်။

ထိုစဉ် ကျန်ဝမ်းက ချွေကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။

ချွေကွန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးနောက်...

“ဘာ... ဆေးဘူးတွေ ယူသွားရမယ်ဟုတ်လား”

ကျန်ဝမ်းက ဟုတ်ကြောင်း မျက်တောင်ခတ်ပြလိုက်သည်။

ချွေကွန်သည် ခုတင်အောက်၌ရှိသော ဆေးဘူးများကို ယူလိုက်သည်။

လုံကုကမူ ယန်းပုအား သုံးလကြာပြီးနောက် တွေ့ဆုံရမည့် နေရာကို ပြောကြားနေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျန်ဝမ်းအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည့် တပည့်တစ်ယောက်ရှာထားရန်လည်း မှာကြားသည်။

ထို့နောက် လုံကုသည် ကျန်ဝမ်းအား ပြီးပြီလိုက်လေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီး... ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်”

ချွေကွန်သည် အေးစက်နေသော ကျန်ဝမ်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ ဘာနဲ့ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်ပါ။ အနီရောင်ခေါင်းမွေးကိုယူပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ချွေကွန်သည် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

ကျန်ဝမ်း၏မျက်ဝမ်းတွင်လည်း မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာ

သရေခြင်းသောသိုင်းတေရာင် (ခွဲ-၄) ❀ ၁၈၉

၏။

“သွားတော့ ချွေကွန်၊ မင်း အောင်မြင်လာလိမ့်မယ်လို့တင် ယုံကြည်ပါတယ်”

ကျန်ဝမ်း၏ရင်ထဲတွင် ထိုသို့ပင် ပြောလိုက်မိသည်။

လုံကုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူက ကျန်ဝမ်း၏ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး...

“မိတ်ဆွေကြီး... ကျုပ်တို့ကို စိတ်ချလက်ချသာ မျှော်နေပါတော့။ မကြာမီ ကျုပ်တို့ အရောက်ပြန်လာမှာပါ”

ကျန်ဝမ်းက ကေ့စူးကင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

လုံကုသည် ချွေကွန်၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲပြီး...

“ချွေကွန်... ငါတို့သွားကြမယ်”

လုံကုနှင့် ချွေကွန်သည် ထွက်ခွာသွားကြတော့၏။

ကျန်ဝမ်းက ယန်းပုအား သူ့ကိုတစ်ခဲ၌ ရွှေပြောင်းစုထားပေးရန် အချက်ပြသည့်ကျန်ဝမ်းကို ယန်းပုက တံခါးဝသို့ပို့ ခို့ချပေးသည်။

လုံကုနှင့် ချွေကွန်တို့ နှင်းမှုန်များကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

ကျန်ဝမ်းသည် သူတို့ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မောေကြည့်ရှုနေ၏။

၁၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတန်ကြာသောအခါမှ ယန်းဝက်၊ ပြောသည်။

“ဆရာ... သူတို့မရှိတော့ဘူး၊ ထွက်သွားကြပြီ”

ကျန်ဝမ်းသည်လည်း ကွပ်မျက်ပေါ်သို့ ဖြန့်ချပေးရန် မူက
လိုမြင့်အောက်ပြလေ၏။

ယန်းဝက်သည်လည်း အခန်းတံခါးကိုဖြန့်ပိတ်လိုက်တော့
သည်။

၁၉၁

စင်းကျန်နယ်၏နံနက်ခင်းကို ငွေနှင်းပျန်မှုန့်တို့က ကန်လန်
ကာနယ် ကာဆီးထားလေ၏။

ဒေသတစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုနှင်းမျှတ၍ အရိပ်သဏ္ဌာန်နှစ်ခုပြေးလွှားနေ၏။

တစ်ယောက်က ချိုင်းထောက်နှင့်ပြေးလွှားခြင်းဖြစ်သော်
လည်း သာမန်လူများ လိုက်မပီလောက်အောင် လှုပ်မြန်လှသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ကား လိုကုနှင့် ချွေကွန်တို့ပင်တည်း။

သူတို့သည် ခြစ်ကမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားလာကြလေ၏။ သူ
တို့သည် ကိုယ်တွေ့ပညာကိုသုံး၍ ပြေးလွှားလာကြ၏။

အီဝေါရေကန်သည် အတော်အသင့်ဝေးသော်လည်း သူတို့
ဤသို့ကိုယ်တွေ့ပညာသုံးစုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် တစ်နေ့တည်းနှင့် ရောက်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းကောရပ် (၁၉၁-၄) ❀ ၁၉၁

နိုင်ပေသည်။

ဤအစွန်သို့ရောက်ရှိရန် လိုကုသည် အနှစ် နှစ်ဆယ်ခေတ်

ရ၏။

လိုကုသည် ဤလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးတိုင်း ကြိုးဝါးခဲ့

၏။

“တုတ်ပါး... နေနှင့်ဦးပေါ်ကွား၊ နှင့်ဆီကို အခု ငါ မလာနိုင်
ပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ငါနဲ့ ငါ့တပည့် အရောက်လာခဲ့မယ်ကွ”

သူကြိုးဝါးချက်သည် ယခုမှန်ကန်နေပေပြီ။ ယနေ့ သူသည်
သူကြိုးဝါးချက်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

သူသည် ဆယ်နှစ်ကျော် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည့် တပည့်နှင့်
အတူ ပြေးလာနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ ဖိတ်အားထက်သန်နေလေသည်။

သူတို့သည် ထမ်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာသည်အထိ
မျှော်နေသော်လည်း ကောင်းတစ်လုံးမျှ မပြောမိကြသေးပါ။

ချွေကွန်၏ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာတုန်လှုပ်နေသည်။

အီဝေါရေကန်ကို သူရောက်ဖူးချင်နေသည်။ ယခု သွားရ
တော့မည်ဆို၍ ဝမ်းသာနေသည်။

ရန်သူ တုတ်ပါး၏အခြေအနေကို စုံစမ်းရမည်ဆိုသဖြင့်
လည်း တုန်လှုပ်နေမိသည်။

တုတ်ပါးဆိုသူမှာ သူ၏ခင်ကိုရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သူ
သူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တို့နောက် မိခင်ကို လှယူသွားသူဖြစ်နေသည်။
တိရစ္ဆာန်လောကကြီးလို နိုင်ရာစားသည့်အခြေအနေဖြစ်
နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင် သူ့မိခင်ဘက်ကိုကြည့်လျှင်လည်း ရင်နာဖွယ်ရာ
ဖြစ်နေသည်။

မိခင်သည် တုတ်ပါးဘက်သို့ ပါနေသည်။ ထို့ကြောင့်သာ
လင်ယောက်ျားဖြစ်သူကို လုပ်ကြံဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ဇောက်ပြန်သော မွေးသမီးခင်နှင့် မခင်ကိုသတ်သော တုတ်
ပါးကို ချွေကွန် အဘယ်မှာလျှင် ကြေနိုင်ပါမည်နည်း။

ထို့ပြင် မိုလင်းနုကိုလည်း သူ စိတ်ကစားမိသည်။ ယခုရန်
သူသမီးဖြစ်နေသဖြင့် သူ စိတ်ကစား၍ မဖြစ်တော့ချေ။

ယခု သူကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်ခုတစ်
တည်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ချွေကွန်မှာ မခံသာအောင်ရှိနေလေသည်။

တုတ်ပါး၊ ယင်းလုံးနှင့် မိုလင်းနုတို့မှာ သူနှင့် ပတ်သက်
ဆက်စပ်နေသည့်ရန်သူများပင် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် သူ့ဆရာအား ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူ့ဆရာသည် ထိုင်းထိုင်းမျိုင်းမျိုင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
တော့သည်။

လုံကုက.....

“ချွေကွန် မင်း မအေးဘူးလား”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခတရင် (ဇွဲ-၄) ❀ ၁၉၃

ချွေကွန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မအေးပါဘူး”

သူသည် သူ့ဆရာလိုကုအား ကြည့်ကာ.....

“ဆရာကော မစွမ်းဘူးလား”

လုံကုက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်.....

“မအေးပါဘူးကွာ၊ ခွေးများတောင် ထွက်နေတယ်”

ချွေကွန်သည် ရပ်သွား၏။

လုံကု၏နဖူးတွင် ခွေးများစွဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူခြေလှမ်းရပ်လိုက်သဖြင့် လုံကု၏ခြေလှမ်းများလည်း

ရပ် လိုက်ရတော့သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ရပ်တာလဲ”

ချွေကွန်သည် လုံကု၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေပြီး.....

“ဆရာရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ လမ်းကလေး နည်းနည်း

ကျောက်မီးတယ်ဆိုတာနဲ့ ခွေးထွက်တယ်ဆိုတာဟာ ကျန်းမာရေးမို့

မဟုတ်ဘဲဘောကို ပြနေတာပဲ”

လုံကု ရင်ထဲမကောင်းပါ။ သို့သော် ရယ်မောပစ်လိုက်

သည်။

“ခွေးထွက်တာပဲကွာ၊ ရောဂါရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ချွေကွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို မလိမ္မပါနဲ့ဆရာ”

၁၉၄ "တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်"

"ငါ မင်းကို ဘာများလိမ့်လို့လဲ"

"ဆရာဟာ ဘယ်တော့မှ မချမ်းတတ်ဘူး တစ်နေ့က အကုန်ဝမ်းဆီလာတော့ မီးလုံးနေတယ်။ အဲဒါ ဆရာမှာ တစ်ခုမျှ ယွင်းနေလို့ပေါ့"

ချွေကွန်က ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ လိုက်နာမျက်နှာကွက်နေခဲ့ ပျက်သွားသည်။

"မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်း ဘာတွေမှာလည်လို့လဲ၊ ငါ့ကို နှိပ်စက်မရှိ နီမာမရှိတွေ မပြောနဲ့ သွားမယ်"

လိုကုသည် ဆက်လက်ပြောလေတော့၏။

ချွေကွန်သည်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်က နောက်ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

သူ ထင်သည်။ သူ ဆရာလိုကုသည် ဝေဒနာတစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ်ခံစားနေရသည်။

ထိုဝေဒနာသည် သေးသေးကျေးကျေး ဝေဒနာမဟုတ်ပဲ သူ နားလည်ထားလေသည်။

သူတို့သည် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့်အရှိန်အထိ မှည့်သွားပြီးနောက် လိုကုက တောင်ကောင်းပြောလေ၏။

"ချွေကွန်... ငါ့စိတ်ဓာတ်တွေ ပြောင်းလဲနေတယ်"

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

"ကျွန်တော်တို့ ခိုဝှမ်းပါတယ် ဆရာ"

သရေခြင်းသောသို့ခံတရား (ခေါ်-၄) ၁၉၅

"အရင်က ငါ့မှာ မိတ်ဆွေဆိုလို့ မူးလို့ရှုစရာတောင် မရှိဘူး။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်တွေကို ငါ ပြောင်းလဲလိုက်ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာ"

"မင်းလဲ ငါ့ဆယ်နှစ်တောင် ပေါင်းခဲ့တာပဲ၊ မင်းလဲ ငါ့စိတ်ဓာတ်ကို သဘောမကျပါတဲ့။ အဲဒါကို ငါ သိပါတယ်။ ငါ့အကျင့်စရိုက်ဟာ မနှစ်မြို့စရာကောင်းပေမယ့် ငါ့အသည်းနှလုံးကတော့ ဖြူစင်ပါတယ်"

လိုကုက ဆက်၍ ပြောသည်။

"ငါ့ရဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ စိတ်သဘောကြောင့် သိုင်းလောကကမိတ်ဆွေတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲ ရန်မူခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေဟာ အများကြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ငါ့ကိုသိုင်းလောကမှာ လူထူးလူဆန်းသိုင်းသမားလို့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတာပဲ"

လိုကုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်လိုက်၏။

"ငါ့ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဟာ အထီးကျန်ဘဝနဲ့နေခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝထဲ ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်တဲ့ လူတွေကိုလဲ ငါက ပယ်ထုတ်ခဲ့တယ်။ ငါ ဘယ်တုန်းကများ ရင်းနှီးနှီးနေခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ အဲဒါကိုလဲ ငါက မှားတယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး"

သူက ပန်းတစ်ချက်တွန့်၍...

"အသက်ကြီးလာလို့လား မသိဘူး၊ ငါ အထီးကျန်နေမှာ"

၁၉၆ ဖ ဓာတ္တုသိုလ်ခန့်လင်းအောင်

ကို ကြောက်လန့်တယ်။ အကြောင့် ငါ နောင်တရလာခဲ့တယ်”

ချွေကွန်သည် ထိုစကားများကိုကြားသောအခါ လုံကုအား
ကြင်နာလေးစားသောစိတ်ဓာတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလေ
၏။

သူသည် သူ့ဆရာလုံကုနှင့် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး တူတူနေလာ
ခဲ့၏။ ယခုလောက် တစ်ခါမျှ မရင်းနှီးဖူးခဲ့စွေ

လုံကုက သက်ငြင်းချပြီး...

“အခုတော့ ငါလဲ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ မင်းလဲ သိမှာပါ။ လော
ကကို လုံးဝကရမစိုက်တာဟာ မှားတယ်ဆိုတာ ငါသိပါပြီ။ အကြောင့်
ငါ့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နေသေးတဲ့အချိန်ကလေးကို အကျိုးရှိရှိနေသွားဖို့ ငါ မှာ
မြတ်လိုက်ပါတယ်”

လုံကု စိတ်ပြောင်းလဲသွားကြောင်း ချွေကွန်သိပြီးပါပြီ။

ချွေကွန်က စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပြောင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ အီဒေါရေကန်ရောက်ရင် ဘယ်မှာတည်းခိုမ
လဲ ဆရာ၊ တည်းခိုဖို့ အခက်အခဲများ ရှိနေမလားပဲ”

လုံကုက...

“ဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ပထမတော့ ငါ အီဒေါရေ
ကန်ကို ရောက်အောင်သွားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အိပ်မက်ပဲ အခု
တော့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ ငါတို့ အေးအေးမူမူ သွားကြတာပေါ့
ငါတို့ ကွမ်းအပ်မြို့မှာ တစ်ညနားကြတာပေါ့”

သရဖူခြင်းစသောသိုင်းတောရောင် (၈၆-၄) ဖ ၁၉၇

သူတို့သည် ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဆက်လက်ရိုးထွက်
ကြလေတော့၏။

၁၉၈

၁၉၈ နှစ် တစ်ရာ့သုံးဆယ်နှစ်အောင်

အနော်(၁၃)

လေ့ကြိုးခြင်း

သူတို့အတော်ကြာ မြေးလွှားလာပြီးသောအခါ နန်းမှာ မောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

မြန်မာနှင့် သွားလာလုပ်ငန်းများနေသည့် တံငါလေ့များသည် တောင်အလုပ်ရှုပ်လာကြလေ၏။

မြန်မာစပ်ပေါ်၌ သွားလာလုပ်ငန်းနေသူများသည်လည်း လုပ်လုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သွားလာလုပ်ငန်းနေကြသည်။

လိုကုနှင့်ချွန်ကုတို့သည် လူအများနှင့်ဆရာနောင်လာပြီး နှစ် ကိုယ်စော့ပညာကိုသုံး၍ မပြန်တော့ပေ။ မြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်သာ လျှောက်လာကြရတော့သည်။

လိုကုက မျက်မှောင်ကု၍ ပြောလေ၏။

သရဇ္ဈမြင်းသောလှိုင်းစတုရန်း (၆၅-၄) နှစ် ၁၉၉

“ဒီလမ်းမှာ လူဒီလောက်များနေမှန်းသိရင် ငါ့ဆာမူရက် အတိက လှည့်လာပါတယ်”

ချွန်ကုမှာ ဆာမူရက်ဆိုသောလမ်းကို လုံးဝမသိပါချေ။
ချွန်ကုမိက...

“ဆရာ... ကျွန်တော်သတိရပြီ”

“ဘာများလဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ လှေထွန်နေလို့ ကိုယ်စော့ပညာသုံးပြီးမပြေး နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ လေ့နီးပြီး သွားကြရင်မကောင်ဘူး လား”

လိုကုသည် အနည်းငယ်ခင်းစားလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်း ညှိတ်သည်။

“အဲဒါ ကောင်တယ်၊ ငါတို့ မပြေးရတော့ဘူးပေါ့”

ချွန်ကုသည် မြန်မာမီးနုးသို့သွားလေ၏။ လိုကုလည်း လိုက်သွားရသည်။

ချွန်ကုက လေ့တန်ခင်းအား အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“လေ့ငှားမလားဗျို”

ထိုလေ့မှ မြန်အော်လေ၏။

“မငှားဘူးဗျို၊ ငှားပြီးတဲ့လေ့ ခိုနေပြီ”

လိုကုသည် လေ့များကိုလိုက်ကြည့်ရာ လေ့အားလုံးလုံးကို တံငါသည်လေ့များ မြန်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာ

ထို့ကြောင့် ငှားပြီးပြီဟု ပြောသောလူကို တစ်ခွက်ကြည့်ကာ....

“မင်း အဲဒီလူကိုမေးလိုက်ခမ်း လူကြုံလိုက်လို့ရမလားလို့”
ချူကွန်က စင်းကျန်ဒေသစကားဖြင့် လူကိုလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလေ ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားလို့ရမလား”

လေ့သမားက....

“အခုပဲ ထွက်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့လိုက်လို့ ရမရဆိုတာကို ကျွန်ကိုမေးလို့မရဘူး၊ ငှားတဲ့လူကို မေးမှရမှာ”

သူက လေ့ထဲသို့လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ပြီး....

“ငှားတဲ့လူ အထဲမှာရှိပါတယ်”

လိုကုက....

“သူက ကွမ်းအုပ်ရွာကိုသွားမယ်ဆိုရင် ငါတို့လိုက်သွားမယ်”

လိုကုက ပြောပြောဆိုဆို လေ့ဝမ်းထဲသို့ဆင်းသွားလေ၏။ လေ့သမားက တားသည်။

လိုကုက လေ့သမားကို ထွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး....

“လေ့ဝမ်းထဲက မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တို့ပြောစရာရှိလို့ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါဗျာ”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏာရာဇ် (၆၆-၄) ❀ ၂၀၁

လေ့ဝမ်းထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး၏အသံ ပေါ်လာ၏။

“မင်းတို့လေ့ကြီးမီးလာရင် တက်ခဲ့ဖူး၊ မင်းတို့ကို ငါက ထွက်ကြိုနေရဦးမှာလား”

အဘိုးအိုက ထိုသို့ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် လေ့သမားက ချူကွန်နှင့် လိုကုတို့အား အသားတံကြည် ဖယ်ပေးလေ၏။

“လေ့ပေါ် တက်ကြပါဗျာ၊ လေ့ထွက်တော့မယ်”

ချူကွန်နှင့် လိုကုတို့သည် လေ့ဝမ်းထဲသို့ဝင်လိုက်ကြလေတော့၏။

လေ့ဝမ်းထဲတွင် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့်ကွပ်ပွန်များ ထားရှိလေ၏။ အဆင်အပြင်မှာ မဆိုးလှချေ။

ကွပ်ပွန်ပေါ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်စောင်ဖြူပြီး ကွေးစိပ်နေ၏။

လိုကုနှင့် ချူကွန်တို့သည် ဆံပင်များဖြူမွေးနေသည့် အဘိုးအို၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆုံကြသွားကြလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိုးအိုသည် မည်းနက်သော မျက်နှာပိုင်ရှင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ပြင် မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ခွေးရှုတောက်ပလှ၏။ နှုတ်ခမ်း၊ နှစ်ဖုတ် ထုထဲနေသည်။ နီနေသည်။

အဘိုးအိုက စိတ်မရှည်ဘဲ အော်လိုက်သည်။

“တာကြည့်နေတာလဲ၊ ငါလဲ လုပ်မဟုတ်လား၊ ဘာအစားအလုပ်ပြီး ကြည့်နေကြတာလဲ”

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လုံကုသည် ပြုံးလိုက်၏။ ချွေကွန်၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ဝင်သွားကြတော့သည်။

ထိုအခါ လှေလည်း ကမ်းမှတောင်ထွက်ခွာတော့၏။

အဘိုးအိုသည် လုံကုအား ခိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အကြည့်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု လုံကုထင်သည်။

ချွေကွန်ကလည်း သံသယရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တီးတိုးပြောလေ၏။

“သူဟာ ဆရာကိုချည်း ကြည့်နေတယ်။ ရန်မူပုံလဲ မရဘူးဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မသိဘူး”

သူပြောနေစဉ် အဘိုးအို၏မျက်လုံးများသည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

အဘိုးအို၏စူးစူးသောမျက်လုံးများကို ချွေကွန် ရင်မဆိုင်ရချေ။ သူ့အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်ရလေ၏။

အဘိုးအိုက ချွေကွန်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ပြောပြီး—

“မင်းဟာ ချင်းကုန်သွားရော့ကောင်းက ကိုရင်ချွေကွန် မဟုတ်လား”

ချွေကွန်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ သူ့အလွန်အံ့သြသွားလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဘက ဘာဖြစ်လို့ ကွန်တော့်ကိုသိနေတာလဲ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်၏။

သရဖူခြင်း၊ သောသိုင်း၊ တေရာဝ် (၄၆-၄) ❀ ၂၀၃

“စာပေသမားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထဲမှာ နေပေမယ့် လောကကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုသိတာ ဆန်းသလား”

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေစွတ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ငါဟာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် သိုင်းလောက်ထိကိုမရောက်ခဲ့ပေမယ့် သိုင်းလောက်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမကွန် ငါ သိပါတယ်”

“ထူးဆန်းတာပေါ့၊ သိုင်းလောက်ကိုမရောက်ဘဲ သိုင်းလောက်အကြောင်းကို သိနေတာ”

“မင်းတို့ကတော့ ထူးဆန်းမှာပေါ့လေ၊ ငါ့အဖို့တော့ မထူးဆန်းပါဘူး”

“ဘာအိမ်မှာမည်ကို မသိရဘူးလားခင်ဗျာ”

“ငါ့မှာမည် ရှိလောက်လို့ခေါ်တယ်၊ ခိုလောက်လို့လဲ ခေါ်တယ်”

ချွေကွန်သည် မျက်လုံးပြုံးသွားလေ၏။

“ခိုလောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ရဲ့မျိုးနွယ်တူဖြစ်နေတာပဲ”

ရှိလောက်က ခေါင်းညှိတိ၏။

“ငါ သိတယ်၊ မင်းနာမည် ခိုကွင်းပုဆိုတာ ငါသိသေးပါ။ နည်းနည်းတော့ ပတ်သက်ဆက်စပ်မှုရှိပါတယ်”

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လုံကုက ရှိလောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ရှိလောက်သည် လုံကုအား ဆတ်ခဲကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဟေ့လူး... မင်းနာမည် ဘယ်နှယ့်ခေါ်သလဲ”

ဧကွန်သည် ရှိလောက်၏မေးခွန်းထုတ်ပုံကိုတွေ့ရသောအခါ တိတ်လန့်သွားလေ၏။

သူ့ဆရာသည် လူထူးလူဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ ဤကဲ့သို့ မရှိမသေခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံမှုကို သည်းခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရသည်။ လုံကု စိတ်မဆိုးခြင်းပေတည်း။

“ကျုပ်နာမည် လုံကုပဲ။ ခင်ဗျားက ဧကွန်ကိုတော့သိပြီး ကျုပ်နာမည်ကိုမသိတာ အတော်ထူးဆန်းတယ်။ သိုင်းလောက်မှာ ကျုပ်နာမည် မသိတဲ့လူမရှိဘူး”

“ဪ... မင်းနာမည် လုံကုကိုး။ ဒီနာမည်ကို ဟိုတုန်းက တော့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနောက်ပိုင်း လုံးဝမကြားတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းသေပြီလို့ ထင်နေတာကွ”

ရှိလောက်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

“မင်း ချဲလောက် အသက်စဉ်သော်လည်း တခြားလူထက်စာရင်တော့ အသက်စဉ်သေးတာပေါ့”

ရှိလောက်၏ကေားများမှာ စိတ်ဆိုးစရာအညံ့ဖြစ်သော်

သရချင်းသောသိုင်းတောရင် (၈၆-၄) ❀ ၂၀၅

လည်း လုံကုစိတ်မဆိုးသဖြင့် ဧကွန် အံ့သြနေပေသည်။

ဧကွန်သည် မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ဘာဘဲရှိလောက်... ကျွန်တော့်ဆရာက အသက်စဉ်ဆယ် နှစ်ကပ်နေပြီ။ ဘာဘဲရှိလောက်က ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ၊ အသက်ကိုးဆယ်ရှိနေလို့လားဗျာ”

ရှိလောက်က...

“အသက်ကိုးဆယ် ဘယ်ကတော့မလဲ၊ မင်း ဆရာထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်ကွ”

ဧကွန်သည် အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် လုံကုအား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

လုံကုက ပြီးပြီး ခေါင်းညှိတိလေ၏။

“ဟုတ်တယ်... သူဟာ ချဲထက် အသက်ကြီးတယ်”

ဧကွန်သည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

လုံကုက ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ရှိလောက်... ခင်ဗျားဟာ ရှိလင်းထိန်နဲ့ပတ်သက်နေရမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်”

ရှိလောက် မျက်နှာအနည်းငယ်ပျက်သွားသည်။

သို့သော် လုံကုနှင့် ဧကွန်တို့မခိုက်မိလိုက်ကြပဲ။ ရှိလောက်သည် ရယ်မောလိုက်သည်။

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ဂျီလင်းထိန်ရဲ့တပည့်တော့ မဟုတ်ဘူး”

လုံကုန်းမျက်နှာမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးသော အမူအရာမျိုး ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။

“ဒါနဲ့ ဂျီလင်းတစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား”

ဂျီလောက်က...

“ဂျီလ်မူပျောက်ဆုံးသွားတာ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာကြာသွားပြီ။ သူ ဝီလောကထဲမှာ အသက်ရှင်နေနေဆိုတာ မပြောနိုင်ပါဘူး”

လုံကုန်း မေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်ုပ်လဲ ဇိတ်မကောင်းပါဘူး”

ချွေကွန်သည် သူတို့ပြောနေသည့်စကားများကို နားမလည်ပါချေ။

ဂျီလောက်သည် တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေးလိုက်၏။

“က...ငါ စောစောအိပ်ချင်ပြီ”

ကိုယ်ကိုအပျဉ်းဆန့်လိုက်ပြီးနောက် သူသည် ခွေခွေဝေးချအိပ်လိုက်သည်။

လုံကုန်းလည်း အိပ်ရန် နေရာရွှေ့သည်။ ထို့နောက် ဝင်လိုအံ့တော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှောင်တက်စေသံသာ ကြားနေရသည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဒေသရာဇ် (၅၆-၄) ❀ ၂၀၇

လေသည် ရေရန်မြစ်သဖြင့် အလွန်လျှင်မြန်စွာ သွားနေတော့သည်။

ချွေကွန်သည် လေကုန်းပတ်တက်ရန် ထရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဂျီလောက်သည် မျက်လုံးပွင့်လာတော့သည်။

သူက ချွေကွန်အား မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက်၏။

“ကိစ္စရှိလို့လား ဘာဘာ”

ဂျီလောက်က...

“ငါ့ဆီကို လာခမ်း၊ ငါ ပြောရောဂီတယ်”

ချွေကွန်က ဂျီလောက်အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဂျီလောက်က ချွေကွန်ထိုင်ရန် နေရာရွှေ့ပေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကွပ်ပွန်ပေါ် တက်အိပ်ခမ်းပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘာဘာ၊ အောက်မှာပဲ အိပ်ပါရစေ”

ဂျီလောက် ဒေါသထွက်လာ၏။

“အားလုံး အိပ်ကုန်ပြီ၊ မင်းက ထပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကွန်တော် မအိပ်ချင်သေးလို့ပါ”

“ငါက နေတာနာနဲ့ ပြောတာကွ၊ မင်း အအေးမိမှာမို့လို့ပြောနေတာ၊ ကွပ်ပွန်ပေါ် တက်အိပ်ခမ်း”

ချွေကွန်မှာ အသိအမှတ်မရှိစွာတောက်ပသောမျက်လုံးများကိုကြောက်သဖြင့် ကွပ်ပွန်ပေါ် တက်အိပ်လိုက်ရလေတော့၏။

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဥမ်းကပ်ထဲတွင် ဝင်အိပ်ရသဖြင့် ချူကွန်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ရတော့သည်။

ရှိလောက်သည် လူငယ်များ ဝတ်ဆင်နေသည့် ကိုယ်ကုပ် အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ရှိလောက်သည် နာနာသို့ကပ်၍ ဝါးတုံးပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းက ပညာတွေ့ရလောက်များများသင်ထားတာတောင် အစာမကြေမှာ မကြောက်ဘူး အခု ငါ့လိုသမားတော်ကြီးက ကုသပေးမှာကိုတောင် မင်းက ဝမ်းမသာတော့ဘူးလား”

ရှိလောက်၏ကောားမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု ချူကွန် တွေးသည်။

သူက မေးရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် ရှိလောက်က သူ့ သွေးကြောကို ထောက်လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ သူသည် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ရှိလောက်သည် ချူကွန်၏သွေးကြောမြောက်မြားစွာကို လက်ညှိုးလက်လေယ်ဖြင့် ထောက်နေလေတော့၏။

အစော

သရဖူငြင်းသောသိုင်းတေရာခံ (၉၆-၄) ❀ ၂၀၉

အခန်း(၁၄)

ခရီးတင်ဆောင်

ချူကွန်သည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှိလောက်နှင့် လိုကုတို့၏ ဓမ္မတရုဏ်ကစားနေသည်ကို မတွေ့လိုက်ရ၏။

ဓမ္မတရုဏ်များမှာ သံမဏိဖြင့်ပြုလုပ်ထားသဖြင့် တချွမ်းမျှ မြည်နေ၏။

“အင်း... ငါ့အတော်ကလေး အိပ်ပျော်သွားပါလား”

ချူကွန် အိပ်ရာမှနိုးသည်ကို ရှိလောက်ရော လိုကုပါ မသိ

သူတို့သည် ဓမ္မတရုဏ်နှင့် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ချူ

၂၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကွန်ထလာပြီး ဂရုပြုသည်ကိုပင် မသိကြပါချေ။

သူ့ကွန်သည် ဝါသနာပါသဖြင့် စစ်တုရင်နံကိုသေချာစွာ ကြည့်နေသည်။

နံပေါ်၌ စစ်တုရင်ရုပ် နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသည်။

သူတို့ကစားပုံမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကွန် သည် အရပ်များကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ရှိလောက်က လက်ကိုရွှေ့သည်။

လုံကုက အားရပစ်ရ ရယ်မောလေ၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

လုံကု ဤသို့အားရပစ်ရယ်ခြင်းမျိုးကို ဆယ်နှစ်အတွင်း တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ဖူးသဖြင့် သူ့ကွန် ဆုံသြဿာလေသည်။

လုံကုက ရယ်မောရင်း...

“ခင်ဗျားဟာ ဆယ်ခြောက်ကြိမ်မြောက် ရွှေ့တိုင်း ခွံရ ဓာယ်ဈာ ဟာ... ဟာ... ဟာ”

ရှိလောက်ကလည်း ရယ်မောသည်။

“လုံကု ခင်ရဲ့ ပါးနပ်တဲ့ဉာဏ်ကလေးကတော့ ခိုနေသေးပါ ကလား”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တဟားဟား ရယ်မောသံမှာ ကွယ် လောင်လှသဖြင့် လှေထိုးသားများပင် အံ့သြသွားကြလေသည်။

ထို့နောက် လုံကုက ဆွေးမြေ့စွာပြော၏။

သရဖူငြိမ်းသောသိုင်းဝေးကောင် (ခွဲ-၄) ❀ ၂၁၁

“တော်လောက်မပြီ ဆရာရယ်၊ တပည့်ကို ဒီလောက်လှည့် စားရင် ကျေနပ်ဖို့ကောင်းပါပြီ”

သူ့ကွန်မှာ နေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဆရာလုံကု က မည်သူ့ကိုပြောနေမှန်း မသိရချေ။

သူ့ဆရာပြောနေသည်မှာ အဘိုးအိုကိုပင် ဖြစ်နေချေသည် တကား။

“ကွန်တော့်ကို ဆရာလာတွေ့တယ်ဆိုတော့ ကွန်တော့်ကို နှုတ်လွှတ်ပြီးပေါ့နော်”

ရှိလောက်သည် စစ်တုရင်ရုပ်များ မယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသွား၏ ငါ မသေနိုင်သေးတာက မင်းကို တွေ့ဆုံလိုကွ”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာကို လက်ငါးချောင်း နှိပ် ဆုံဖြုတ်လိုက်ရာ သားရေဖြင့်ဖြုတ်လုပ်ထားသောမျက်နှာတူသည် လက်ထဲ၌ပါလာလေတော့၏။

ထိုအခါ ရှိလောက်၏နံ့မှန်မျက်နှာကို တွေ့ရလေတော့ သည်။

ဝါကွင့်ကျင့်မျက်နှာ၌ ခေါင်းပစ်ပစ်များက အဆင်ပြေသည်။ သို့သော် ပါးရေများရေများက တွန့်နေကြပြီ။ မုတ်မိတ်

မျှမရှိဘဲ ဖြူမွှေးသော နှုတ်ခမ်းမွှေးများသာ ရှိသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကိုဖြုတ်ကြည့်လျှင် ကြင်နာစားသမှုမှန်း

၂၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိသာလွယ်သည်။

ချွေကွန်သည် အဘိုးဆိုး၏မျက်နှာအား အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိသည်။

လုံကသည် သူ၏ခံစားမှုကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သူ့မျက်နှာတွင် မော်မပြဘူးချေ။

ယခုအခါတွင် ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည့် အရိပ်အယောင်များ ယက်သန်းနေပေသည်။

ရှိလောက်က သက်ပြင်းတစ်မျက်မျှစင်း ပြောသည်။

“ငါ အသက်ထင်ရှားရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးမဟုတ်လား”

လုံကသည် ရှိလောက်၏လက်ကိုယူ၍ ပါးမြင်၍ ကပ်ထားလိုက်၏။ ရှိလောက် ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း... မင်းတောင်မှ ရောထောင်းလာပြီပဲ”

လုံကသည် မျက်စည်ကူးလာလေ၏။

“အိပ်မက်မက်နေတာလို့ ထင်ပါတယ် ဆရာ”

ရှိလောက်က ကြင်နာသောလေသံဖြင့်...

“လုံက... မင်းမှာ ဟိုတုန်းက ခိတ်ခတ်ကောင်းကလေးတွေ ရှိနေပါသေးကလား”

ချွေကွန် အံ့ဩနေသည်ကိုကြည့်ပြီး လုံကက ရှင်ပြုလေ၏။

“မင်းကိုပြောပြရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ငါ့ဆရာ ရှိ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဓကရာဇ် (၉၆-၄) ❀ ၂၁၃

လူစီပေါ်”

ချွေကွန်သည် ကြက်သေ၊ သေသွားလေ၏။

ရှိလူစီက...

“ချွေကွန်... မင်းဆရာပြောတာ အမှန်ပဲ။ သူဟာ ငါ့တစ်ဦး

တည်းသော တပည့်ပေါ်”

ချွေကွန်သည် ရှိလူစီ၊ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်၏။

“ဆရာဘိုးဘိုးကို ဂရုပြုပါတယ်”

ရှိလူစီက ချွေကွန်အား ဆွဲထူလိုက်၏။

“ငါ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဆရာက မင်းကိုပြောပြ

မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ငါ့အသက် တစ်ရာဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ငါ အသက် ငါးဆယ်မှာ သိုင်းလောက်ကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်

မှာ မင်းဆရာက အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကို ငါသဘောမကျတာနဲ့ သူ့ကို ငါ့ခွဲခွာသွားတာပဲ။ သူ့ကို ဒီ

တစ်သက်မှာ ငါမတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆိုမြဲတိခဲ့တယ်။ အဲ... အသက် ကြီးလာတော့လဲ အသည်းက မောနိုင်တော့ဘူးလေ”

လူဆိုသည်မှာ ဤသို့ပင် မြစ်သည်။

သံယောဇဉ်မရှိသော ခံစားမှုမရှိသော လူတစ်ယောက်သည် သူ၏နောက်ဆုံးအချိန်များတွင် အတိတ်ကိုပြန်စဉ်းစားပြီး

သံယောဇဉ်နှင့်ခံစားမှုတို့ ပြန်ဖြစ်ပေါ်တတ်ပေသည်။

လုံကနှင့်ရှိလူစီတို့သည် သိုင်းလောက်၏ထူးခြားသော

၂၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏာ

သိုင်းပညာရှင်များ ပြစ်ကြပေသည်။

သူတို့ပြန်လည်တွေ့ဆုံပြီး ငိုကြွေးခြင်းမှာ အတိတ်ကို ပြန်လည်သတိရပြီး ပြန်လည်ခံစားမိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အလွန်တည်ကြည်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းရှိတတ်သော လုံကုသည် ရှိလူစီးနှင့်တွေ့သောအခါ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

လုံကုက ရှိလူစီး၏လက်ကိုဆွဲကာ...

“ဆရာ... ဆရာ အိမ်ထဲမှကုန်ကိုသွားမလို့လား”

ရှိလူစီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... အိပ်မယ့် ကြာကြာမနေပါဘူး၊ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြည်မတို့ပြန်မယ်၊ ပြည်မမှာ နေရရင်ရတာက ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာက ရာသီဥတုကြမ်းတယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“မင်းရဲ့အထိန်းအမှတ်ပစ္စည်းယူပြီးတာနဲ့ ရှိလူစီးထိန်ခံကိုလာနဲ့ ငါစောင့်နေမယ်၊ ငါတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းပြီး သိုင်းကျမ်းအုပ်ဖြုတ်မယ်၊ ချမ်းချမ်းကျွန်းသိုင်းကျမ်းထက် မညံ့စေရပါဘူးလို့ ငါ တာဝန်ခံတယ်”

လုံကုသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်။

“ကောင်းတယ် ခိုလ်မှု၊ ခိုလ်မှုရဲ့စိတ်ဓာတ် လုံးဝမကျသေးဘဲကိုး”

သရေခြင်သောသံနှင့် တောရုတ် (၆၆-၄) ❀ ၂၁၅

လုံကု ပြောခဲ့သည်။ ခိုလ်မှုဟူ၍ ယခုမှ သိရသည်။ ခိုလ်မှုဆိုသည်မှာ ရှိလူစီးပေကိုး။

ရှိလူစီးက ချွေကွန်၏ခေါင်းကိုပုတ်သပ်ပေသည်။

“ခွင်းကုန်သွားရာကျောင်းက ကိုရင်လေး ချွေကွန်ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ တော်တော်ကြီးနေတယ်၊ အခုလဲ တွေ့လိုက်တော့လဲ တော်တော်ပြည့်တုံကလေးဖြစ်နေတာကိုး”

ရှိလူစီးက လုံကုကိုကြည့်လိုက်ပြီ။

“မင်းကို ငါ့တပည့်အဖြစ် လက်ခံတုန်းက မင်းလိုလူမျိုးလုံးဝရကမတွေ့ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ အခုတော့ မင်းလိုလူမျိုးရှိနေပါသေးကလားလို့ တွေ့နေရပြီ”

လုံကုက ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... အိပ်မယ့် ဆရာလောက် တပည့်က ကံမကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချွေကွန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းပိုင် တပည့်မဟုတ်တော့ပေမယ့် လူ့ဘာသာ တိတိတို့တို့အုပ်စုတွေကလဲ ဘုံပိုင်တပည့်ဖြစ်နေပါတယ်”

ရှိလူစီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့လိုပဲဖြစ်တာပဲဖြစ်၊ မင်းကိုလဲ ငါ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ထိန်းထားလို့ အများဆိုင်မဖြစ်တာပေါ့၊ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အုပ်

၂၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိန်းမထားရင် မင်းကိုတပည့်အဖြစ်လိုချင်တဲ့လူတွေ အများကြီး အများကြီး၊ မင်းမှာလဲ အနည်းဆုံး ဆရာဆယ်ယောက်လောက်ရှိမှာပဲကွ”

သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်လက်ခရီးထွက်လာကြသည်။

ညနေအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ကွမ်းအပ်ရွာသို့ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

ရွာဟုဆိုသော်လည်း စည်ကားလွန်းသဖြင့် မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်နေမူပေါ့။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲဖြစ်နေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေလမ်းဆုံရာဖြစ်နေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကုန်စည်များသည် ဤမြို့ကလေးမှလွင်မြန်ရွာ ခွဲပြာထွက်သည်။

ဤကွမ်းအပ်မြို့လေးမှာ အီရေရေကန် နှင့် နိုင်နစ်ဆယ်မှသာ ကွာဝေးသည်။

အီရေရေကန်သို့သွားသူတိုင်းသည် ဤကွမ်းအပ်မြို့ကလေးမှတစ်ဆင့် အီရေရေကန်သို့ သွားရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးမှာ ဤခွဲစည်ကားနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှိလူစီး လိုကုနှင့် ချွေကွန်တို့သည် ကုန်းပေါ်သို့တက်လာကြပြီး အခြေအနေများကိုကြည့်ရှုကြလေ၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရာဇ် (၉၆-၄) ❀ ၂၁၇

ချွေကွန်မှာမူ အားလုံးအသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည်။

လိုကုက သူ့ဆရာ ရှိလူစီးအား ပြောလေ၏။

“ဆရာ ကျွန်တော်တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ တည်းကြတာပေါ့၊ စကားလဲ ပြောကြတာပေါ့”

ရှိလူစီးက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ငါ တွေ့တုန်းတွေ့မှိုက် အတူတူနေခွင့်လှပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် ငါ့မှာကိစ္စရှိသေးလို့ သွားရတော့မယ် သန်ဘက်ခါကျမှ မင်းတို့ကိုလာတွေ့မယ်”

လိုကု တွေဝေသွားသည်။ အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ချွေကွန်က...

“ဆရာဘိုးဘို... အခုမှ ကျွန်တော်တို့တွေကြတယ်၊ ဘိုးဘိုးက အခုပဲ ခွဲခွာသွားမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွဲခွာသွားချင်တာလဲ”

ရှိလူစီးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပါ၊ နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ပြန်တွေ့မှာပဲလေ”

ရှိလူစီးသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လူကြားထဲတိုးဝှေ့ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

နောက်များမကြာမီ၊ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ လည်း သူ့ဆရာကို ငေးမောကြည့်နေသည်။

၂၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ချွေကွန်က...

"ဆရာ ကွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းကိုသွားကြပါဦး"

လိုကုက ခေါင်းညှိတိုပြီး တည်းခိုခန်းမှီရာသို့ ထွက်ခွာလေ

တော့၏။

သူတို့သည် လမ်းမဘက်သို့တိုးထွက်လျှောက်လာသည်။

ချွေကွန်က...

"ဆရာဘိုးဘိုးရဲ့သိုင်းပညာဟာ တကယ်ကောင်းသလား"

ဟင်"

လိုကုက ရယ်လိုက်သည်။

"မင်း တော်တော်တိုးသေးတာပဲ။ သူက တော်လို့ ငါ့ဆရာ

ဖြစ်တာပေါ့။ မတော်ရင် ဘယ်ဆရာဖြစ်မလဲ"

ချွေကွန်သည် ရှိလူစီး၏အနေအထိုင် အပြောအဆိုသိမ်မွေ့

သည်ကိုကြည့်ပြီး လေးစားချစ်ကြည်ညိုမိသည်။

သူ၏ဆရာဘိုးဘိုး တော်ရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူမိ

သည်။

သူသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရှိလူစီးအကြောင်းကိုသာ

မေးမြန်းလာ၏။ ကြာသော် လိုကု စိတ်တိုလာသည်။

"မင်း မမေးနဲ့တော့ကွာ၊ ကိစ္စအဝဝပြီးသွားရင် ငါ့ဆရာအ

ကြောင်း ငါ ပြောပြမယ်"

ချွေကွန် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ် (စဉ်-၄) ❀ ၂၁၉

သူတို့ဆက်လျှောက်ကြရာ ချွေကွန်သည် သူ့ဆရာလိုကု

အား လက်တို့၍ ရွှေသို့ညွှန်ပြလိုက်၏။

"ဆရာ ဟိုမှာ သွားသွားလူမား မဟုတ်လား"

လိုကုသည် ချွေကွန်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်လမ်းလမ်း၌ လူမားသည် ငါးတွဲတစ်တွဲကိုကိုင်ကာ

ပြောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေကြောင်း တွေ့ရတော့၏။

လိုကုက ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ငါ မပြောဘူးလား၊ သူတို့ ရောက်နေကြပါပြီလို့"

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ချွေကွန် နှုတ်ဆက်မနေနဲ့၊ သူ့လမ်းသူ သွားပါစေ"

ချွေကွန်သည် စိတ်လွှပ်ရှားသွားလေ၏။ လူမားကိုတွေ့ရ

လျှင် စုစုအင်းကိုတွေ့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

မိုလင်းနုကို သူ လုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ချေ။

မိုလင်းနုသည် တုတ်ပါး၏သမီးဖြစ်ပုံမက သူ၏မိခင်သည်

မိုလင်းနု၏မိခင် ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။

သူသည် မိုလင်းနုကို သတိရသည်နှင့် ချက်ချင်းပေးပစ်လေ

၏။

ထို့ပြင် စုစုအင်းသည် ချွေကွန်နှင့် ပထမဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့သော

မိန်းကလေးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လူမားကိုတွေ့သည်နှင့် စုစုအင်းကိုလည်း

၂၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မွေမိတော့သည်။

သို့သော် သူသည် စုစုအင်းကိုရှာဖွေ၍ မတွေ့လိုက်ချေ။

“သူ့ကိုသတိရလိုက်တာ၊ သူ့မျက်နှာမှာ ဓာပငါးလေးများ ရှိနေမလား မသိဘူး”

သူသည် လမ်းမလျှောက်ရင်း ခဏ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို ခဏ်း လုပ်ကုသည့် တည်းခိုခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခြေနှင်းဝင်နေပြီဖြစ် သည်။

တည်းခိုခန်းမှာ အလွန်ထည်ဝါခန့်ညားသည်ကိုတွေ့ရှိရ လေ၏။

တည်းခိုခန်း၏ပြင်ပမျက်နှာစာတွင် တည်းခိုခန်း၏နာမည် ကို ရေးထိုးထားလေ၏။ ဓာလုံးများက ရွှေဓာလုံးများဖြစ်သည်။

“နတ်ရေကန် တည်းခိုခန်း”

အထပ်နှစ်ထပ်ရှိသောအဆောက်အအုံဖြစ်၍ ဘေးတွင်ပဲ ယျာဉ်တစ်ခုရှိသည်။

တည်းခိုခန်းမှာ သန့်ရှင်းသပ်ယပ်သဖြင့် တည်းခိုသူများ ပြားသည်။

တရုတ်၊ တိဘက်၊ ဇင်းကျွန်းလူမျိုးသည်ဖြင့် လူမျိုးစုံလှ သည်။

ဈေးကွန်သည် ဤကဲ့သို့ တည်းခိုခန်းများကို တစ်ကြိမ်တစ် ခါမျှ မတည်းခိုဘူးသဖြင့် အားလုံးအသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ် (၉၆-၄) ❀ ၂၂၁

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ကြံ့ဆိုသည်။

“ဘာအလိုရှိပါလဲ ခင်ဗျား အထဲကို ကြွပါ”

လုံကုက ဦးဆောင်၍ အထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ ဆိုင်လုလင် သည် မျိုင်းထောက်နှင့် လူကြီးနှင့် လူငယ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ဤနေရာသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံလုံးဆန်းသောနေရာဖြစ် သည်။

အဝတ်အစား ညစ်ညစ်ပေပေနှင့် လာသူကိုလည်း အထင် သေး၍မရချေ။

ငွေကြေးများစွာ ကြွယ်ဝသည်ကို ဆိုင်လုလင်တွေ့ခဲ့ဖူးချေ ပါ။

ထို့ကြောင့် လုံကုနှင့် ဈေးကွန်တို့အား ယူငှာစွာ မေးလိုက်၏။

“ဆရာကြီးတို့ အခန်းလိုမျိုးလိုလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့အခန်းလိုမျိုးတယ်”

ဈေးကွန်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“အခန်းကောင်းကောင်း ရပါမယ်၊ အပေါ်ထပ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျား”

လုံကုနှင့် ဈေးကွန်တို့သည် အပေါ်ထပ်သို့လိုက်သွားလေရာ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ ဆိုင်လုလင်သည် အခန်း

တစ်ခန်း အတွင်းသို့ဝင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်အ

၂၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ပြတင်းပေါက်မှ မြစ်ကမ်းနှင့်လမ်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဒီအခန်းက အေးချမ်းပါတယ်။ မြစ်ကမ်းရွှေဖျော်ခင်းကိုလဲ တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်”

ချွေကွန်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးကပ်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

မြစ်အတွင်း၌ လှေငယ်တက်ခင်းများစွာ သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ချွေကွန် သဘောကျသွားသည်။

“ဆရာ... ဒီအခန်းကောင်းတယ်။ အပြင်ကိုကြည့်ရတာလဲ မြင်ကွင်းက သိပ်လှတယ်ဆရာ”

“အေး... မင်း သဘောကျရင် ဒီအခန်း ယူလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဆိုင်လုလင်က...

“အခန်းကောင်းရုံတင် မကဘူး၊ ဒီဆိုင် ငါ့ဟင်းသိပ်ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

လိုကုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ငါတို့ ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ ဒီမှာ ငါ့ဟင်းကောင်းတယ်ဆိုတော့ ငါ့ဟင်းမှာစားကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ ငါ့ခြားစားကောင်းမဟုတ်လဲ၊ မင်းလဲကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးပါကွယ်”

ဆိုင်လုလင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နိတ်ချာခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းတို့ စိတ်တိုင်းကျနေရပါမယ်”

ဆိုင်လုလင်သည် ပြောပြီးသည်နှင့်ထွက်ခွာသွားလေတော့

သရဖူခြင်၊ သောသိုင်း၊ စောရောင် (၉၆-၄) ❀ ၂၂၃

၏။

များမကြာမီ ဆိုင်လုလင်က မြန်ဝင်လာသည်။ အရက်ဓားနှင့် အရက်ခွက်ကို လာဖို့သွားသည်။

“မကြာခင် ဟင်းလျာတွေ ရောက်ရှိလာပါမယ်ခင်ဗျာ” ဆိုင်လုလင်သည် ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

လိုကုက အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း ပြောလိုက်၏။

“ငါ နှစ် နှစ်ဆယ်ကြာတဲ့သွေးကြွေးကို မကြာခင် ပေးဆပ်ရတော့မယ်”

သူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်၏။

“ငါ သိပ်ခမ်းသာတယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ငါ အသက်ရှစ်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ၊ အခုအထိ ငါ့ဆရာမသေသေးဘူး၊ အခု သူက ငါ့ကိုတွေ့အောင်တောင် လာရာသေးတယ်၊ ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာကောင်းသလဲ၊ အသက်တစ်ရာဆယ်

ငါ့နှစ်ဖို့တို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အသက်ရှစ်ဆယ်ဖို့တိုလူကို လာရှာသတဲ့၊ ငါတော့ အခု ကိုကို ပျော်သွားပါတယ်ကွာ”

ချွေကွန်သည် အစေ့အရာရာ ပြောင်းလဲသွားသော လိုကုကို ကြည့်ကာ အံ့ဩနေသည်။

လိုကုသည် ယခင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ ပြောစရာလေးမျိုး ပွင့်ပွင့်

၂၂၄ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လင်းလင်းပြော၍ ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပေသည်။
 မကြာမီ အစားအစာများ ရောက်ရှိလာ၏။
 လုံကုသည် အစားအစာကိုစားပြီး အရက်ကိုလည်း တစ်ခွက်
 ပြီးတစ်ခွက်သောက်သည်။
 လုံကုပျော်၍ သောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချူကွန်သိသည်။
 မကြာမီ လုံကုသည် မှောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။
 ချူကွန်က ခုတင်ပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ခောင်မြို့ပေးလိုက်ရသည်။
 ချူကွန်ကတော့ အိပ်၍မရသေးပဲ။
 သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ရွက်လွင့်နေသောလှေငယ်များ
 ကို ငေးကြည့်ရင်း အတွေးပေါင်းစုံ ဝေနေလေ၏။

စာစဉ်(၄)ပြီး၏။

စာစဉ်(၅) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

